

BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINȚILOR DIN ZILELE DIN URMĂ • APRILIE 2015

Liahona

**Să înțelegem sacrificiul
sacru al Salvatorului p. 34.**

**De ce faptul de a fi slab nu
este un păcat, p. 20**

**Cum să avem succes în cadrul
serii în familie, p. 10, 80**

*„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz și se duce după cea pierdută, până când o găsește?
Și, după ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri.”*

Luca 15:4-5

Această fotografie, făcută în Israel în luna aprilie a anului 2014, arată riscurile la care se expune un păstor ca să-și salveze oaia.

MESAJE

- 4 Mesajul Primei Președinții: Președintele Monson ne îndeamnă să avem curaj**
Președintele Thomas S. Monson
- 7 Mesajul învățătoarelor vizitatoare: Atributele lui Isus Hristos – fără înșelăciune și fără ipocrizie**

ARTICOLE DIN ACEST NUMĂR

- 14 Influența spirituală a femeilor**
Starla Awerkamp Butler
Influența dumnezevoastră ca femei ajunge dincolo de ce se poate vedea.

- 20 Nu este un păcat să fii slab**
Wendy Ulrich
Învățați să faceți deosebirea dintre păcate și slăbiciuni și să transformați punctele slabe în puncte forte.

- 26 Religie pură**
Vârstnicul W. Christopher Waddell
Citiți acești trei pași care duc spre slujire altruistă.

- 30 „De Tine am nevoie”**
Jonathan H. Westover
Intonarea unui imn a schimbat totul pentru această familie de simpatizanți coreeni.

- 34 Sacrificiul altruist și sacru al Salvatorului**
Președintele Boyd K. Packer
Prin ispășirea Salvatorului noi putem face plăți în conturile noastre spirituale de păcat și vină.

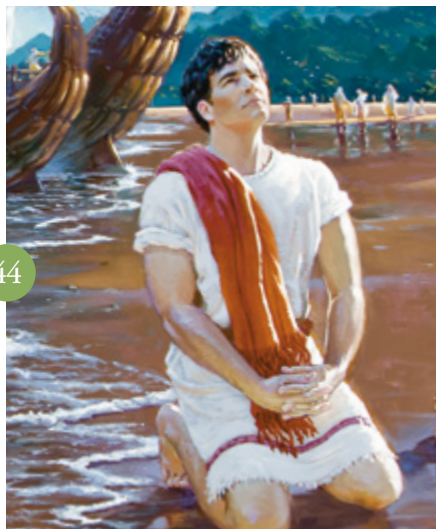
- 80 100 de ani de seri în familie**
În anul 1915, președintele Joseph F. Smith și consilierii săi i-au invitat pe membri să înceapă să țină seri în familie, explicând formatul, obiectivele și binecuvântările lor.

RUBRICI

- 8 Noi vorbim despre Hristos: Puterea credinței**
Amber Barlow Dahl
- 10 Căminele noastre, familiile noastre: Seara în familie – puteți s-o țineți!**
- 12 Clasici ai Evangheliei: Isus a-nviat**
Președintele David O. McKay
- 40 Glasuri ale sfinților din zilele din urmă**

PE COPERTĂ

Coperta din față: *Drumul către Emaus*, de Liz Lemon Swindle, copierea interzisă. Copertă interioară față: Fotografie de Jim Jeffery. Copertă interioară spate: Ilustrație de Cody Bell.

44

- 44 Mergi înainte cu credință**
Vârstnicul Anthony D. Perkins
Învățați de la Nefi ce să faceți când aveți de luat hotărâri cruciale.

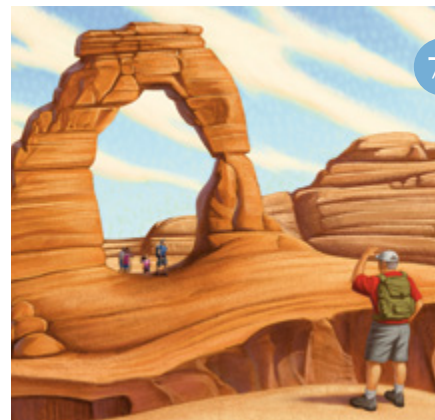

Vedeți dacă puteți găsi Liahona ascunsă în acest număr. Indiciu: Unde poți aprinde o lumânare?

- 49 Afis: Căutați-L**
- 50 Datorită lui Joseph**
Ted Barnes
Există cel puțin aceste șase motive pentru care viața dumneavoastră este diferită datorită profetului Joseph Smith.
- 53 Profetul în viață**
Președintele Ezra Taft Benson
Adam? Nefi? Moise? Ați putea fi surprinși când veți afla care este cel mai important profet.
- 54 Exemplul de supunere al Salvatorului**
Nouă moduri în care Isus Hristos a stabilit calea pe care s-o urmăm.
- 58 Spațiul nostru**
- 60 Cum să fii înțelept**
Vârstnicul Neil L. Andersen
Care este diferența dintre înțelepciunea lumii și înțelepciunea lui Dumnezeu?
- 61 La subiect**
- 62 O turmă și un păstor**
Înțelegerea detaliilor muncii de păstor ne poate aduce mai aproape de Salvator.
- 64 Întrebări și răspunsuri**
Cum pot să ajung să am destul curaj pentru a vorbi cu episcopul meu despre probleme sau îngrijorări?

54

75

- 66 Cine este eroul tău?**
Charlotte Mae Sheppard
Ellie se teme să spună clasei cine era eroul ei.
- 68 Rugăciuni și catedrale**
McKelle George
Când Dani a vizitat o catedrală din Anglia, ea a învățat o lecție importantă despre rugăciune.
- 70 Martor special: De ce este supunerea atât de importantă?**
Vârstnicul Russell M. Nelson
- 71 Idee strălucită**
- 72 Timpul pentru scripturi: Isus vindecă un lepros**
Erin Sanderson
- 74 Personaje din scripturi: Isus îi vindecă pe cei bolnavi**
- 75 Calea dreaptă**
Vârstnicul Claudio D. Zivic
Urmarea căii drepte este cea care aduce schimbarea.
- 76 Pentru copiii mici: Eu știu că Isus mă iubește**
Jane McBride Choate

Ideii pentru seara în familie

Acest număr cuprinde articole și activități care pot fi folosite în cadrul serii în familie.

Mai jos sunt două idei.

„De Tine am nevoie”, pagina 30.

Așa cum cuvintele imnului „De Tine am nevoie” au ajutat-o pe Pak Mi-Jung să se hotărască să fie botezată, imnurile pot avea un impact puternic asupra vieților noastre. Gândiți-vă la un moment în care cuvintele unui imn v-au binecuvântat viața și gândiți-vă să împărtășiți experiența familiei dumneavoastră. Invitați fiecare membru al familiei să aleagă un imn preferat și să spună cum i-a binecuvântat el viața. Apoi, cântați fiecare imn împreună cu familia. (Puteți face acest lucru pe parcursul a două săptămâni.)

„Rugăciuni și catedrale”, pagina 68.

După ce citiți această povestire, expuneți ilustrații sau menționați diferitele biserici din orașul dumneavoastră și discutați cu familia despre aceste întrebări: Care sunt unele asemănări dintre noi și alte religii? Ce sentimente are Tatăl Ceresc față de toți copiii Săi? Cum trebuie să-i tratăm pe oamenii care au crezuri diferite? Gândiți-vă să folosiți articolul „Balancing Truth and Tolerance” („Să găsim echilibrul dintre adevăr și toleranță”) de vârstnicul Dallin H. Oaks, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli (*Liahona*, febr. 2013, p. 28-35) pentru a-i ajuta pe membrii familiei să răspundă la aceste întrebări.

ÎN LIMBA DUMNEAVOASTRĂ

Revista *Liahona* și alte materiale ale Bisericii sunt puse la dispoziția dumneavoastră în multe limbi la adresa languages.lds.org.

SUBIECTE DIN ACEST NUMĂR

Cifra se referă la prima pagină a articolului.

Conducători ai Bisericii, p. 53, 64

Convertire, p. 30

Credință, p. 8, 20, 48

Curaj, p. 4

Dragoste, p. 76

Duhul Sfânt, p. 30, 41, 42, 43, 44, 50, 58

Durere, p. 30, 41

Exemplu, p. 14, 66

Familie, p. 10, 50

Femei, p. 14

Hotărâri, p. 44, 60, 75

Iertare, p. 20, 34

Ispășire, p. 20, 34, 49

Isus Hristos, p. 7, 8, 12, 20, 26, 34, 49, 54, 62, 66, 72, 74, 76

Înviere, p. 12, 49

Joseph Smith, p. 12, 50

Libertate de a alege, p. 4, 20, 44

Moarte, p. 30, 41

Muncă în templu, p. 30, 43

Muncă misionară, p. 30, 40

Muzică, p. 30, 40

Natura divină, p. 58

Noul Testament, p. 54, 62, 72, 74

Păcat, p. 20, 34

Pocăință, p. 34, 64

Pornografie, p. 34

Porunci, p. 70, 75

Post, p. 30

Preoție, p. 50

Profeți, p. 53

Restaurare, p. 50

Rugăciune, p. 68

Satana, p. 34, 67

Seară în familie, p. 10, 80

Slujire, p. 26, 42

Supunere, p. 44, 54, 58

Vină, p. 20, 34

Vindecare, p. 8, 78, 74

Președintele
Thomas S.
Monson

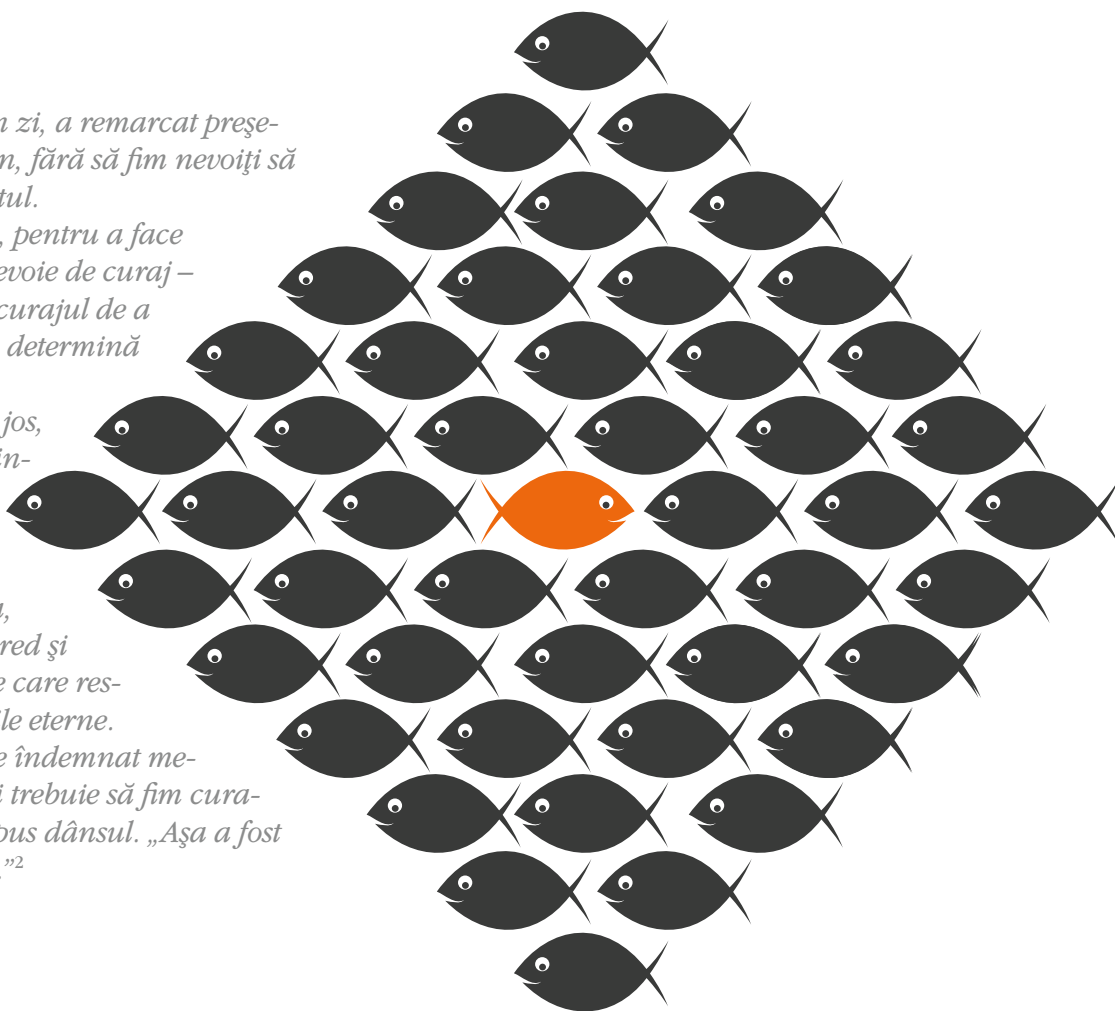
Președintele Monson ne îndeamnă să avem
CURAJ

Cu greu trece o oră din zi, a remarcat președintele Thomas S. Monson, fără să fim nevoiți să alegem într-un fel sau altul.

Dânsul ne-a sfătuit că, pentru a face alegeri înțelepte, avem nevoie de curaj – „curajul de a spune nu, curajul de a spune da. Deciziile chiar determină destinul”.¹

În fragmentele de mai jos, președintele Monson amintește sfinților din zilele din urmă că au nevoie de curaj pentru a apăra adevărul și neprihănirea, pentru a apăra ceea ce cred și pentru a înfrunta o lume care respinge valorile și principiile eterne.

„Fiecare dintre noi este îndemnat mereu să fie curajos/Cu toții trebuie să fim curajoși mereu(din TM)”, a spus dânsul. „Așa a fost mereu și așa va fi mereu.”²

Curajul aduce aprobarea lui Dumnezeu

„Tuturor ne va fi teamă, vom fi ridiculizați și ne vom confrunta cu opoziție. Să avem curajul – cu toții – de a nu ține cont de ceea ce spun majoritatea oamenilor, de a ne apăra principiile. Curajul, nu compromisul, este cel care aduce zâmbetul aprobator al lui Dumnezeu. Curajul devine o virtute puternică și atrăgătoare atunci când este privit nu doar ca dorință de a muri cu demnitate, ci și ca hotărâre de a trăi decent. În timp ce înaintăm, străduindu-ne să trăim așa cum ar trebui, vom primi cu siguranță ajutor de la Domnul și vom putea găsi alinare în cuvintele Sale.”³

Să rezistăm având curaj

„Ce înseamnă să înduri? Îmi place următoarea definiție: *a rezista dând dovadă de curaj*. Este posibil să aveți nevoie de curaj pentru a crede; uneori, este posibil să aveți nevoie de curaj atunci când vă supuneți. Mai mult ca sigur acesta va fi necesar atunci când îndurați până în ziua în care veți părăsi această existență muritoare.”⁴

Să avem curaj să apărăm adevărul

„[Fie] ca voi să aveți curajul de a apăra cu fermitate adevărul și neprihănirea. Deoarece tendința societății de astăzi este de a se îndepărta tot mai mult de valorile și principiile pe care ni le-a dat Domnul, veți fi, aproape cu siguranță, chemate să apărați valorile în care credeți. Dacă rădăcinile mărturiilor voastre nu sunt adânci, vă va fi greu să rezistați ridiculizării de către cei care vă pun la îndoială credința. Când are rădăcini adânci, mărturia voastră despre Evanghelie, despre Salvator și despre Tatăl nostru Ceresc va influența tot ce veți face de-a lungul vieții”⁵

Avem nevoie de curaj spiritual și moral

„Mesajele transmise prin televiziune, filme și alte mass media [de astăzi] sunt, foarte adesea, în opoziție directă cu ceea ce dorim să acceptăm și să prețuim fiii și ficele noastre. Avem responsabilitatea nu numai de a-i învăța să fie fermi în spirit și doctrină, dar și de a-i ajuta să rămână pe această cale, indiferent de forțele exterioare cu care s-ar putea confrunta. Pentru aceasta va fi nevoie de mult timp și multe eforturi din partea noastră – și, pentru a-i ajuta pe alții, noi înșine avem nevoie de curaj spiritual și moral pentru a rezista răului pe care îl vedem pretutindeni.”⁶

Fie ca noi să fim mereu curajoși

„În timp ce ne trăim viața de zi cu zi, credința noastră va fi pusă la încercare în mod aproape inevitabil. Ne putem găsi, uneori, înconjurați de alte persoane și să fim totuși în minoritate sau chiar să fim singuri în privința a ceea ce este acceptabil și a ceea ce nu este ...

Fie ca noi să fim mereu curajoși și pregătiți să apărăm ceea ce credem și, dacă trebuie să fim singuri în acest proces, s-o facem în mod curajos, fiind întăriți de cunoașterea că, în realitate, nu suntem niciodată singuri când stăm alături de Tatăl nostru din Cer.”⁷ ■

SĂ PREDĂM DIN ACEST MESAJ

—ați putea ruga pe cei cărora le predați să se gândească la o situație din săptămâna următoare – de acasă, de la serviciu, biserică sau școală – care le va cere să acționeze dând dovadă de curaj. S-ar putea să se teamă de ceva, să treacă printr-o încercare, să-și apere crezurile sau să hotărască să se supună mai pe deplin unui principiu al Evangheliei. Invitați-i să-și împărtășească gândurile sau să le noteze.

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Cele trei principii ale alegerii”, *Liahona*, nov. 2010, p. 67, 68.
2. Thomas S. Monson, „În căutarea curajului”, *Liahona*, mai 2004, p. 55.
3. Thomas S. Monson, „Întărește-te și îmbărbătează-te”, *Liahona*, mai 2014, p. 69.
4. Thomas S. Monson, „Credeți, supuneți-vă și îndurați”, *Liahona*, mai 2012, p. 129.
5. Thomas S. Monson, „În căutarea curajului”, *Liahona*, mai 2009, p. 126.
6. Thomas S. Monson, „Trei țeluri care să vă fie ghid”, *Liahona*, nov. 2007, p. 118-119.
7. Thomas S. Monson, „Îndrăzniți să fiți singurul”, *Liahona*, nov. 2011, p. 60, 67.

Sara pentru altcineva

McKenzie Miller

Îmi era greu să-mi folosesc crezurile ca răspuns la întrebări simple ca aceasta: „De ce nu bei cafea?”. În trecut foloseam scuze precum: „Este prea amară” sau „Nu-mi place gustul”.

De ce îmi era rușine? De ce îmi era atât de teamă să-mi apăr crezul? Privind în urmă acum, nu înțeleg de ce îmi era, mai exact, teamă. Dar îmi amintesc, cu exactitate, când am încetat să mă ascund în spatele scuzelor.

Într-o zi, în timpul liceului, la ora de engleză, profesoara a anunțat că vom vedea un episod dintr-o emisiune TV pe care știam că nu trebuia să-l văd. În timp ce alți elevi au aclamat de bucurie, colega mea de clasă, Sara, a ridicat mâna și a întrebat dacă putea pleca.

Când profesoara a întrebat de ce, Sara a dat următorul răspuns: „Pentru că sunt mormonă și nu mă uit la emisiuni cu limbaj profan”.

Curajul ei de a-și apăra cu îndrăzneală crezurile în fața clasei a fost uimitor. Datorită Sarei, m-am ridicat și eu și am așteptat afară, având conștiința curată, ca emisiunea să se încheie.

M-am schimbat pentru totdeauna. Am început să-mi explic crezurile în loc să evit subiectul. Ca urmare, am dobândit încredere în mine însămi și am participat și mai mult la activitățile Bisericii și școlii.

Nu i-am spus niciodată Sarei cât de important a fost exemplul ei pentru mine, dar am încercat să urmez exemplul ei de încredere. Acum înțeleg că nu există absolut niciun motiv de rușine în a fi membră a Bisericii sacre și minunate a lui Dumnezeu. Sper să pot, prin exemplul meu, să fiu Sara pentru altcineva.

Autorul articolului locuiește în Utah, SUA.

COPII

Exemple de curaj din scripturi

Președintele Monson ne învață să avem curaj și să ne apărăm crezurile. În scripturi, există multe exemple de oameni care au dat dovadă de curaj. Citiți scripturile de lângă fiecare nume. Cum și-au dovedit acești oameni curajul și au apărut ceea ce știau că era drept? Folosiți spațiile pentru a scrie sau ilustra printr-un desen răspunsurile voastre.

Joseph Smith (vezi Joseph Smith–Istorie 1:11-17)

Daniel (Daniel 6:7, 10-23)

Samuel Lamanitul (Helaman 13:2-4; 16:1-7)

Estera (Estera 4:5-14; 5:1-8; 7:1-6)

Studiați, rugându-vă, acest material și căutați să aflați ce să împărtășiți. În ce mod înțelegerea vieții și misiunii Salvatorului va spori credința dumneavoastră în El și le va binecuvânta pe cele cărora le purtați de grijă prin învățământul prin vizite? Pentru mai multe informații, accesați reliefociety.lds.org.

Însușirile lui Isus Hristos: fără înșelăciune și fără ipocrizie

Acest mesaj face parte dintr-o serie de mesaje ale învățătoarelor vizitatoare care prezintă calități ale Salvatorului.

Înțelegerea faptului că Isus Hristos este fără înșelăciune și fără ipocrizie ne va ajuta să ne străduim, cu credință, să urmăm exemplul Său. Vărstnicul Joseph B. Wirthlin (1917-2008), din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus: „A înșela înseamnă a amăgi sau a conduce în rătăcire... O persoană fără înșelăciune este o persoană inocentă, cu intenții cinste și cu motive pure, a cărei viață reflectă, prin acțiunile zilnice, simplul fapt că este în armonie cu principiile integrității... Cred că nevoia ca membrii Bisericii să fie fără înșelăciune este poate mai urgentă acum decât în trecut, pentru că se pare că mulți oameni nu înțeleg importanța acestei virtuți”¹.

Despre ipocrizie, președintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Președinție, a spus: „Niciunul dintre noi nu este pe deplin atât de

asemănător lui Hristos pe cât [știe] că ar trebui să [fie]. Dar ne dorim în mod sincer să ne învingem greșelile și tendința de a păcătui. Din toată inima și din tot sufletul dorim să devenim mai buni cu ajutorul ispășirii lui Isus Hristos”².

Noi știm că „vom fi judecați după faptele noastre, după dorințele inimii noastre și după felul de oameni care am devenit”³. Când ne străduim să ne pocăim, vom deveni mai curate și „ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5:8).

Scripturi suplimentare

Psalmii 32:2; Iacov 3:17;
1 Petru 2:1-2, 22

NOTE.

1. Joseph B. Wirthlin, „Without Guile”, *Ensign*, mai 1988, p. 80, 81.
2. Dieter F. Uchtdorf, „Veniți, alăturați-vă nouă!”, *Liahona*, nov. 2013, p. 23.
3. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 1.2.1.

Credință, familie, alinare

Din scripturi

Copilașii sunt fără înșelăciune. Isus Hristos a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei... Apoi i-a luat în brațe și i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei” (Marcu 10:14, 16).

După răstignirea Sa, Hristos le-a slujit, de asemenea, copiilor de pe continentul american. A poruncit oamenilor să-și aducă pruncii la El „și i-au așezat jos pe pământ în jurul Lui și Isus a stat în mijloc...

„[și] El a plâns, iar mulțimea a depus mărturie despre aceasta, iar El i-a luat pe pruncii lor, unul câte unul, și i-a binecuvântat și S-a rugat Tatălui pentru ei. ...

Și cum ei s-au uitat ca să vadă, ei și-au aruncat ochii către cer și... au văzut îngerii pogorându-se din cer ca și cum ar fi fost în mijlocul focului; și ei au coborât și i-au înconjurat pe cei mici... iar îngerii le-au slujit lor” (3 Nefi 17:12, 21, 24).

Aveți în vedere următoarea întrebare:

Ce putem învăța de la copilași despre a fi fără înșelăciune? (Vezi Ghid pentru scripturi, „Înșelăciune”.)

PUTEREA CREDINȚEI

Amber Barlow Dahl

Dacă Tatăl Ceresc ne-ar elibera de încercările noastre doar pentru că Îi cerem aceasta, El ne-ar refuza astfel tocmai experiențele necesare pentru salvarea noastră.

Într-o zi, când eram la facultate, dădeam un test când a început să mă doară gâtul. Durerea nu a trecut după ce tensiunea testului a trecut. Am consultat doctori și terapeuți și am încercat o varietate de tratamente, dar durerea a continuat. Pe parcursul următorului an, în timp ce mă străduiam să suport durerea, mă străduiam, de asemenea, să-mi întăresc credința. M-am rugat mult, am studiat din scripturi și am cerut binecuvântări ale preoției. Am simțit că, dacă voi avea destulă credință, voi fi vindecată.

Isus Hristos i-a vindecat pe bolnavi, pe orbi, pe șchiopi, pe leproși – „după credința [lor]” (Matei 9:29). Știam că El are puterea de a mă vindeca, așa cum i-a vindecat pe mulți alții în timpul vieții Sale muritoare. Am tras deci concluzia că doar lipsa mea de credință mă împiedica să fiu vindecată, așa că mi-am dublat eforturile. În timp ce am continuat cu terapia fizică, m-am rugat, am postit, am studiat și am crezut. Cu toate acestea, durerea a persistat.

Scripturile ne învață că, prin credință, noi putem face miracole (vezi Matei 17:20); cu toate acestea, eu nu puteam fi eliberată de această mică suferință. Unde era puterea în credința mea? În cele din urmă, mi-am acceptat situația, am găsit metode de a face față disconfortului meu și m-am mulțumit

să las pentru viitor înțelegerea deplină a credinței și vindecării.

Ani mai târziu, vorbeam cu o prietenă care se luptase cu grețuri teribile, care au trimis-o la spital de multe ori în timpul primei ei sarcini. Erin voia să mai aibă un copil, dar era speriată că va trebui să îndure același disconfort cu care s-a confruntat la prima ei sarcină. Ea mi-a spus că a postit și s-a rugat și credea din toată inima că Tatăl Ceresc nu îi va cere să treacă prin aceleași încercări a doua oară.

În timp ce vorbeam, mi-am amintit acest verset: „Opriti-vă și să știți că Eu

sunt Dumnezeu” (Psalmii 46:10). M-am gândit la propria experiență în a învăța să fiu neclintită în credință în fața necazurilor și am îndemnat-o pe Erin să continue să aibă credință, dar credința ei să nu depindă de faptul că va avea sau nu grețuri la cea de-a doua sarcină.

În timp ce am continuat să studiez principiul credinței, am citit discursul lui Alma despre credință care ne învață: „dacă voi aveți credință, voi aveți speranță în lucruri care nu se văd, care sunt adevărate” (Alma 32:21).

Meditând la acest verset, am aflat despre credință că nu este ceea ce

SĂ NE RIDICĂM DEASUPRA ÎNCERCĂRILOR

„Nu există înțelepciune atunci când [Tatăl Ceresc] ne dă încercări pentru ca noi să trecem peste ele, responsabilități pentru ca noi să le împlinim, muncă pentru a ne întări trupurile, supărări pentru a ne încerca sufletele? Nu suntem expuși ispitelor, pentru ca tăria să ne fie pusă la încercare, bolilor, pentru a învăța răbdare, morții, pentru a putea deveni nemuritori și gloriificați?”

Dacă toți cei drepti pentru care ne rugăm ar fi vindecați, dacă toți cei drepti ar fi protejați, iar cei ticăloși distruși, întregul plan al Tatălui ar fi distrus, iar principiul de bază al Evangheliei, libertatea de a alege, ar fi năruit. Niciun om nu ar trebui să trăiască prin credință.”

Președintele Spencer W. Kimball (1895-1985), *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 15.

credeam eu că este. Credința, ne învață Alma, este speranța în principii adevărate. A avea credință nu înseamnă să credem că Tatăl Ceresc ne va da mereu ceea ce noi Îi cerem, atunci când noi cerem. A avea credință că Hristos îmi va vindeca durerea de gât sau că Erin va avea o sarcină fără grețuri nu înseamnă a avea credința în principii adevărate. Cu toate acestea, noi putem avea credința că Hristos are puterea de a vindeca, că El se gândește la noi, că El ne va întări și că, dacă noi vom îndura bine, vom fi demni de a avea viața veșnică.

Domnul a promis: „Orice lucru vei cere în credință, crezând că-l vei primi în numele lui Hristos, tu îl vei primi” (Enos 1:15). Eu cred că puterea acestei promisiuni constă în sfatul de

a crede „în numele lui Hristos”. În Bible Dictionary (Dicționar biblic), la definiția rugăciunii, învățăm: „Ne rugăm în numele lui Hristos atunci când voia noastră este voia lui Hristos și când dorințele noastre sunt dorințele lui Hristos – când cuvintele Sale rămân în noi (Ioan 15:7). Apoi, cerem lucruri pe care este posibil ca Dumnezeu să le ofere. Multe rugăciuni rămân fără răspuns ca urmare a faptului că acestea nu sunt rostite în numele lui Hristos; ele nu reprezintă sub nicio formă voia Sa, ci izvorăsc din egoismul inimii omului”.

Atunci când cerem cu credință ceva care este în acord cu voința lui Dumnezeu, El ne va da în acord cu dorințele noastre. Tatăl Ceresc ne cunoaște, ne iubește și dorește tot

ceea ce este necesar pentru ca noi să ne întoarcem în prezența Sa. Iar asta include, uneori, încercări, probleme și provocări (vezi 1 Petru 1:7). Dacă Tatăl Ceresc ne-ar elibera din încercările noastre doar pentru că Îi cerem aceasta, El ne-ar refuza astfel tocmai experiențele necesare pentru salvarea noastră. Noi trebuie să învățăm să avem încredere în planul lui Dumnezeu pentru noi și să ne supunem voința voinței Lui. În timp ce punem în acord dorințele noastre cu ale Sale și acceptăm că noi suntem dependenți în totalitate de El, vom fi demni de a primi „ca sfârșit al credinței [noastre], mântuirea sufletelor [noastre]” (1 Petru 1:9). ■

Autoarea articolului locuiește în Oregon, S.U.A.

SEARA ÎN FAMILIE – O PUTEȚI ȚINE!

Indiferent de familia din care faceți parte, seara de familie poate să vă binecuvânteze și întărească.

Un tată se întoarce acasă obosit după o zi lungă la muncă și îi găsește pe restul membrilor familiei sale la fel de prost dispuși. Este luni seara și ținerea serii în familie pare imposibil de realizat. După ce spun o rugăciune, tatăl și mama se hotărăsc să păstreze lucrurile simple. Cheamă familia în jurul lor, intonează un imn și se roagă împreună. Ei oferă fiecărui membru al familiei o lumânare mică care trebuie aprinsă pe măsură ce povestesc despre ceva ce i-a inspirat recent. Într-o cameră întunecată, lumina lumânărilor reprezintă inspirația și îi ajută pe copii să fie atenți. Pe măsură ce mărturiile sunt împărtășite, un sentiment plăcut de pace și dragoste intră în casă. Seara se termină cu un sentiment de recunoștință pentru timpul petrecut împreună.

Știți că seara în familie este un program al Bisericii vechi de 100 de ani? În luna aprilie a anului 1915, Prima Președinție i-a sfătuit pe membri să dedice o seară pe săptămână rugăciunii în familie, muzicii, studiului Evangheliei, povestirilor și activităților. (Vezi pagina 80 pentru a citi un fragment al scrisorii din partea Primei Președinții.) Profetii continuă să ne amintească despre importanța serilor în familie. „Nu ne putem

permite să neglijăm acest program divin inspirat”, a spus președintele Thomas S. Monson. „Poate conduce la creșterea spirituală a fiecărui membru al familiei, ajutându-l să reziste ispitelor care sunt pretutindeni.”¹

Iată câteva sfaturi de ținut minte atunci când includeți seara în familie în programul dumneavoastră.

Aceasta mi se aplică. „Serile în familie sunt pentru toți”, a spus vârstnicul L. Tom Perry, membru al Cvorului celor Doisprezece Apostoli.² Noi toți – căsătoriți sau singuri, având sau nu copii – putem dedica timp pentru a întări familia și pentru a învăța din Evanghelie.

Pot să-mi fac timp. Biserica ne oferă un exemplu în acest sens prin faptul că nu organizează activități luni seara. Puteți să îi arătați Domnului și familiei dumneavoastră că sunteți dispuși să vă faceți timp pentru ceea ce este cel mai important.

Pot să găsec ceea ce este potrivit pentru familia mea. Dacă sunteți departe unul de celălalt, încercați o „seară în familie online”, pentru a vorbi cu membrii familiei pe internet sau la telefon. Aveți membri ai familiei care trebuie să muncească până târziu? Țineți o „seară în familie în parc”, lângă

locul de muncă, în timpul unei pauze. Un tată divorțat a ținut, în fiecare zi de luni, o „seară în familie cu ajutorul unei scrisori”, scriind copiilor săi care locuiau departe.³ Faceți ca obstacolele să fie un catalizator pentru o creativitate mai mare.

Pot să încep săptămâna aceasta. Serile în familie pot fi organizate în funcție de nevoile și circumstanțele din căminul dumneavoastră. Iată aici câteva sugestii:

- începeți și încheiați cu o rugăciune;
- folosiți-vă de muzică, inclusiv de imnuri și cântece de la Societatea Primară;
- învățați din scripturi și de la profetii moderni;
- de la o săptămână la alta, includeți o varietate de activități fizice, proiecte de slujire și activități centrate pe Evanghelie;
- distrați-vă! Jucați un joc sau pregătiți ceva de mâncare;
- fiți consecvenți. Dacă nu puteți să o organizați luni, găsiți o altă zi potrivită.

Doresc binecuvântările. Profetii au promis că, dacă participăm la serile în familie, mari binecuvântări vor veni:

dragostea și supunerea din casă se vor mări. Crediința se va dezvolta în inimile tinerilor. Familiile „vor primi putere să lupte împotriva influențelor rele și ispitelor”.⁴

Chiar dacă serile dumneavoastră de familie s-ar putea să nu fie experiențe perfecte de fiecare dată, familia dumneavoastră va fi întărită și binecuvântată de eforturile dumneavoastră. „Fiecare seară în familie este o trăsătură de pensulă pe tabloul sufletelor noastre”, ne-a învățat vârstnicul David A. Bednar din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. „Niciun eveniment nu poate să apară ca fiind impresionant

sau memorabil. Dar la fel cum liniile... se completează una pe alta și produc o capodoperă impresionantă, tot așa și consecvența noastră în realizarea unor lucruri aparent mici poate duce la rezultate spirituale importante”.⁵ ■

NOTE.

1. Thomas S. Monson, „Adevăruri constante pentru timpuri schimbătoare”, *Liahona*, mai 2005, p.19.
2. L. Tom Perry, „Therefore I Was Taught”, *Ensign*, mai 1994, p. 38.
3. „Family Home Evening: Any Size, Any Situation”, *Ensign*, dec. 2001, p. 42.
4. Prima Președinție, în James R. Clark, compilație, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vol. (1965-1975), 4:339.
5. David A. Bednar, „Mai sârguincioși și preocupați acasă”, *Liahona*, nov. 2009, p. 19-20.

ACORDAȚI-LE PRIORITYE MAXIMĂ

„Îi sfătuim pe părinți și pe copii să acorde prioritate maximă rugăciunii în familie, serii în familie, studiului și învățării din Evanghelie, precum și activităților de recreere sănătoase. Oricât de demne și potrivite ar fi alte cerințe sau activități, ele nu trebuie să înlocuiască însărcinările primite de la Dumnezeu, pe care doar părinții și familiile le pot îndeplini în mod corespunzător”.

Scrisoare din partea Primei Președinții,
11 februarie 1999.

A ÎNVIAT!

Cel mai important lucru de care are lumea nevoie astăzi este credința neclintită în Hristos.

Președintele David O. McKay (1873–1970)

al nouălea președinte al Bisericii

David O. McKay s-a născut la data de 8 septembrie 1873. A fost rânduit

apostol la data de 9 aprilie 1906, la vârsta de 32 de ani iar, la data de 9 aprilie 1951, a fost susținut în calitate de al nouălea președinte al Bisericii. Următorul fragment este luat dintr-o cuvântare rostită în cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1966. Pentru a accesa întreaga cuvântare, vezi Conference Report, apr. 1966, p. 55-59.

Dacă un miracol este un eveniment supranatural, ale cărui cauze nu pot fi înțelese de om cu înțelepciunea sa limitată, atunci învierea lui Isus Hristos este cel mai uluitor miracol al tuturor timpurilor. Prin aceasta este revelată omnipotența lui Dumnezeu și natura nemuritoare a omului.

Învierea este un miracol totuși doar în sensul că depășește puterea de înțelegere a omului. Pentru toți cei care o acceptă ca pe un fapt este doar o manifestare a unei legi firești a vieții ...

HRISTOS CEL VIU

Citiți mărturia profeților și apostolilor din zilele noastre despre Isus Hristos în *Liahona*, apr. 2000, p. 2-3.

Dacă stabiliți că este un eveniment recunoscut faptul că Hristos a înviat și a apărut ca personaj glorificat și înviat, veți răspunde celei mai importante întrebări din toate timpurile: „Dacă omul odată mort ar putea să mai învie?” (Iov 14:14).

Martori ai învierii lui Hristos

Faptul că învierea lui Hristos din mormânt, în adevăratul sens al cuvântului, a fost o realitate pentru ucenicii care Îl cunoșteau personal este o certitudine. În mintea lor nu exista absolut nicio îndoială. Ei au fost martori ai acelui eveniment; ei au știut pentru că ochii lor au văzut, urechile lor au auzit, mâinile lor au simțit prezența fizică a Mântuitorului înviat.

Cu ocazia întâlnirii celor unsprezece pentru a-l alege pe cel care urma să îi ia locul lui Iuda Iscarioteanul, Petru, apostolul senior, a spus: „Trebuie deci ca, dintre cei ce ne-au însoțit... să fie rânduit unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui” (Faptele apostolilor 1:21-22) ...

Cu o altă ocazie, Petru a declarat în fața dușmanilor săi, chiar acei bărbați care L-au omorât pe Isus pe cruce: „Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea... Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui” (Faptele apostolilor 2:22, 32) ...

Martori suplimentari

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă se alătură lui Petru, lui Pavel, lui Iacov și tuturor apostolilor din vechime care au acceptat învierea nu numai ca fiind literalmente adevărată, dar ca împlinirea misiunii divine a lui Hristos pe pământ.

La o mie opt sute de ani după moartea lui Isus pe cruce, profetul Joseph Smith a declarat că Domnul înviat i-a apărut, spunând: „Am văzut două Personaje, ale căror strălucire și slavă întreceau orice descriere și care stăteau deasupra mea, în aer. Unul dintre Ele mi-a vorbit, chemându-mă pe nume, și a spus, arătând către celălalt—*Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!*” (Joseph Smith – Istorie 1:17) ...

Dacă mărturia lui Joseph Smith ar fi fost singura, ea ar fi fost, după cum Hristos a spus despre mărturia Sa atunci când vorbea despre El Însuși, lipsită de valoare; dar Isus a avut mărturia lui Dumnezeu și mărturia apostolilor. Și Joseph Smith a avut alți martori [care] au confirmat mărturia [lui], adevărul căreia i-a fost făcut cunoscut prin apariția îngerului Moroni ...

[De asemenea], Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă proclamă glorioasa viziune a profetului Joseph Smith:

„Și acum, după numeroasele mărturii care au fost date despre El, aceasta

lumi că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii! Niciun ucenic adevărat nu se mulțumește să-l accepte doar ca pe un mare reformator, învățător ideal sau ca pe unicul om perfect. Bărbatul din Galilea este – nu la figurat, ci *literalmente* – Fiul Dumnezeului cel viu ...

Născuți din nou cu adevărat

Niciun om nu poate decide în mod sincer să pună în practică învățăturile lui Isus din Nazaret în viața sa de zi cu zi fără să simtă o schimbare în întreaga sa ființă. Expresia „născuți din nou” are o însemnătate mai profundă decât i-o acordă mulți oameni... Fericită este acea persoană care a simțit cu adevărat puterea înălțătoare și transformatoare care vine datorită acestei apropieri de Salvator, acestei relații apropiate cu Hristosul cel viu. Sunt recunoscător să știu că Hristos este Mântuitorul meu ...

Mesajul învierii... este cel mai alinător, cel mai glorios mesaj oferit vreodată omului, pentru că, atunci când moartea ne desparte de cineva drag nouă, inimile noastre îndurerate sunt alinate de speranța și de încredințarea divină exprimată prin aceste cuvinte: „Nu este aici, a înviat!” [vezi Matei 28:6; Marcu 16:6].

Știu din tot sufletul că moartea este învinsă de Isus Hristos și, pentru că Mântuitorul nostru trăiește, și noi vom trăi. ■

Subtitluri modificate; ortografia și punctuația au fost standardizate.

este mărturia, ultima dintre toate, pe care o dăm despre El: „Că El trăiește!” (D&L 76:22) ...

În lumina acestor mărturii de necontestat, așa cum au fost oferite de apostolii din vechime – mărturii oferite la câțiva ani după înviere – în lumina acelei revelații minunate din această epocă, despre Hristosul cel viu, într-adevăr pare dificil să înțelegem felul în care oamenii îl pot respinge în continuare și pot avea îndoieli despre nemurirea omului.

De ce avem nevoie astăzi

Cel mai important lucru de care are lumea nevoie astăzi este credința neclintită în Hristos. Aceasta este mai mult decât un sentiment. Este o putere care ne îndeamnă la acțiune și ar trebui să fie cea mai importantă forță motivațională fundamentală în viața oamenilor ...

Dacă oamenii „ar face voia Lui”, în loc să se concentreze inutil asupra morții, ei ar privi spre cer și ar ști că Hristos a-nviat! ...

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă declară întregii

INFLUENȚA SPIRITUALĂ A

„Facem apel la femeile din Biserică să fie unite pentru neprihănire... Văd aceasta ca pe o speranță care strălucește puternic în lume”. Președintele Gordon B. Hinckley (1910-2008)

FEMEILELOR

Cunoaștem capacitatea puterii noastre spirituale?

Starla Awerkamp Butler

Multe femei minunate și umile din Biserică oferă slujire cu devotament fără a înțelege influența pe termen lung pe care viețile lor o au – ca exemple de slujire în probleme temporale, dar și ca moșteniri de putere spirituală. O asemenea femeie este bunica mea, Cherie Petersen. Ea a slujit toată viața ei, cu credință, în chemări simple. Dacă era întrebată, ea afirma că nu are multe talente de oferit lumii. Totuși, pe măsură ce am început să aflu despre viața ei, am înțeles cât de mult mi-a modelat viața puterea ei spirituală.

Părinții lui Cherie au încetat să mai vină la Biserică și au divorțat când ea era foarte tânără, așa că a crescut alături de mama ei, Florence, care muncea mereu. Florence a fost și mai neglijată în copilăria ei, ea a fost crescută într-o școală cu internat, în timp ce mama ei, Georgia, trăia o viață lipsită de spiritualitate. În pofida încercărilor pe care le-a avut în copilărie, Cherie a rămas activă în Evanghelie, frecventând cu credință adunările Bisericii împreună cu familia străbunicii ei, Elizabeth, sau împreună cu prietenii. Ea a văzut în familiile lor ceea ce-și dorea pentru propria familie. Ea nu știa exact cum trebuie să fie o familie, dar știa cum nu trebuie să fie și era hotărâtă ca viitoarea ei familie să nu fie la fel.

Soțul lui Cherie – bunicul meu Dell – mi-a spus odată: „Pentru a avea o mărturie trebuie să-ți dorești acest lucru. Cherie și-a dorit mereu aceasta”. Chiar dacă primii lor ani de căsnicie au fost plini de încercări, ei erau hotărâți să rămână o familie puternică. Ei au fost mai puțin activi pe parcursul primului an al căsătoriei lor, din cauza orarului de muncă al lui Dell, dar Cherie a început să participe la adunări atunci când a primit chemarea să slujească la Societatea Primară, iar soțul ei a însoțit-o curând la Biserică, atunci când a primit chemarea de a fi consilier al Cvorumului diaconilor. De atunci, amândoi au fost activi și

DAUGHTERS OF DIETY/DE KATHLEEN PETERSON, COPIEREA INTERZISĂ

puternici în Biserică. Bunăvoința pe care Cherie a dovedit-o în slujire și hotărârea de a avea o familie puternică, au ajutat-o pe mama mea să devină femeia puternică de acum, iar exemplul mamei mele m-a ajutat să-mi definesc viața, mai ales acum, când îmi formez propria familie.

Ca femei, noi putem avea o influență spirituală profundă în viețile celor din jurul nostru. Cu adevărat, Joseph Smith a afirmat că rolul nostru „nu este doar de a alina pe cei nevoiași, ci și de a salva sufletele”¹. Isus Hristos a chemat femeile din Biserică să fie ucenicele Sale și să fie puternice din punct de vedere spiritual.

Influența și tăria noastră spirituală sunt esențiale pentru progresul lucrării de salvare și trebuie să căutăm ocazii de a-i întări pe cei din jurul nostru. Pe măsură ce facem aceasta, influența credinței și neprihănirea noastră vor dăinui mai mult decât vom putea vedea.

Chemați să fim ucenici

Vârșnicul James E. Talmage (1862-1933), membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a scris: „Cel mai mare campion al femeilor și feminității este Isus Hristosul”². Gândiți-vă, de exemplu, la ceea ce El le-a învățat pe două dintre ucenicele Sale din Noul Testament, surorile Maria și Marta. Cartea *Daughters in My Kingdom (Fiice în împărăția Mea)* explică: „Luca 10 conține o relatare despre vizita Lui Isus în casa Martei. Ea L-a slujit pe Domnul, având grijă de nevoile Sale temporale, iar Maria a stat la picioarele Învățătorului și îl asculta cu mare atenție.

„Într-o perioadă în care din partea femeilor se aștepta, în general, să asigure doar nevoile temporale, Salvatorul le-a învățat pe Marta și Maria că femeile pot participa și la lucrurile spirituale în lucrarea Sa. El le-a invitat să devină ucenicele Sale și să ia parte la salvare, «partea cea bună» care nu va fi niciodată luată de la ele.”³

Patru generații: Elizabeth (stânga), ținând-o pe strănepoata ei, Florence. Annie (centru) a venit în Utah cu părinții ei și este mama lui Elizabeth. Georgia (dreapta) este fiica lui Elizabeth, dar Georgia și fiica ei, Florence, au părăsit Biserica. Elizabeth cea credincioasă a fost cea care a ajutat-o pe strănepoata ei Cherie și pe umașii acesteia să se întoarcă la Evanghelie.

Asemenea Martei, câteodată facem greșeala să credem că rolul principal al femeii este să ofere slujire din punct de vedere temporal, cum ar fi, să pregătească mâncarea, să coasă și să facă curățenie pentru alții. Această slujire este un sacrificiu valoros și apreciat; totuși, chiar mai mult decât are nevoie de surori care pot să coasă și să gătească, Domnul are nevoie de femei cu tărie spirituală, a căror credință, neprihănire și caritate să strălucească în viețile lor. El știe că fiecare dintre noi avem așa de mult de oferit. Isus Hristos ne cheamă *pe fiecare* dintre noi să ne dezvoltăm puterea spirituală și abilitatea de a primi revelație și de acțiune potrivit acesteia pentru a ajuta la înaintarea lucrării Sale. Linda K. Burton, președintă

a Societății de Alinare, a spus surorilor: „Ați fost trimise pe pământ în această dispensație a timpurilor pentru cine sunteți și ceea ce ați fost pregătite să faceți! Indiferent de ceea ce ar încerca Satana să ne convingă cu privire la cine suntem, adevărata noastră identitate este aceea de ucenic al lui Isus Hristos!”⁴.

Domnul ne cunoaște pe noi și situația noastră și are o lucrare pe care fiecare dintre noi o are de îndeplinit aici pe pământ. Nu există nicio soră care să știe prea puțin sau care să aibă prea puține talente pentru a fi o forță spirituală a binelui și a-i aduce pe alții la Hristos. Cu acest potențial divin avem responsabilitatea să devenim conducători spirituali în familiile și comunitățile din care facem parte. Vârșnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învățat că: „Fiecare soră din această Biserică, după ce a făcut legămintele cu Domnul, are un mandat divin de a ajuta la salvarea sufletelor, de a conduce femeile lumii, de a întări căminele Sionului și de a clădi împărăția lui Dumnezeu”⁵.

Nu trebuie să deținem poziții înalte sau să facem lucruri neobișnuite pentru a-i putea ajuta pe cei din jurul nostru să ia decizii care îi vor aduce mai aproape de Isus Hristos – ceea ce reprezintă cea mai importantă îndatorire a noastră.

Atât lucrurile mari, cât și cele mici pe care le facem pentru una sau două persoane, chiar și numai în cadrul familiei noastre, pot avea o influență mare.

Femei în lucrarea de salvare

Un imn îndrăgit declară: „Însărcinarea îngerilor este dată femeilor; Și acesta este un dar ce, ca surori, îl cerem”⁶. Avem multe de oferit în viețile celor pe care îi iubim. Vârstnicul Richard G. Scott, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a împărtășit povestiri despre modul în care tăria spirituală a două femei i-au marcat viața:

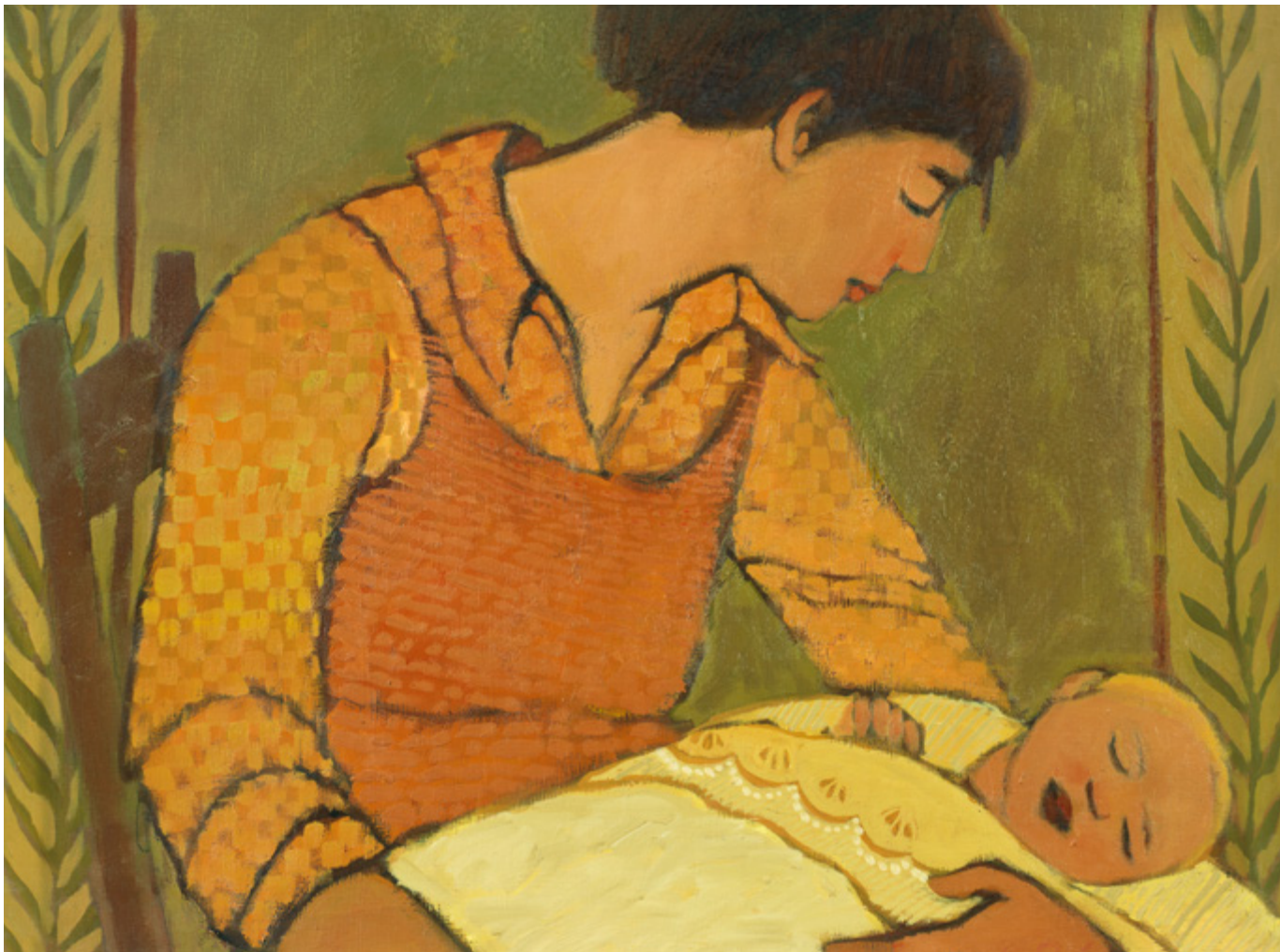
„Când eram copil, tatăl meu nu era membru al Bisericii și mama mea devenise mai puțin activă... La câteva luni după ce am împlinit opt ani, bunica Whittle a venit să ne viziteze. Bunica era îngrijorată deoarece nici eu, nici fratele meu mai mare

„Salvatorul le-a învățat pe Marta și Maria că femeile pot participa și la lucrurile spirituale în lucrarea Sa. El le-a invitat să devină ucenicele Sale și să ia parte la salvare.”

nu fusesem botezați. Nu știu ce anume le-a spus părinților mei cu privire la acest lucru, dar știu că într-o dimineață ne-a luat pe mine și pe fratele meu în parc și ne-a împărtășit sentimentele ei despre importanța de a fi botezat și de a participa cu regularitate la adunările Bisericii. Nu-mi amintesc exact ceea ce a spus ea, dar cuvintele ei m-au emoționat profund și, curând, fratele meu și cu mine am fost botezați ...

Bunica, cu respect și curaj, l-a ajutat pe tatăl nostru să înțeleagă cât de important era ca el să ne ducă personal cu mașina la Biserică pentru a participa la adunări. Ea ne-a ajutat, în multe feluri, să simțim nevoia de a avea Evanghelia în viața noastră”⁷.

A doua sursă de tărie spirituală a fost soția sa, Jeanene. Atunci când ieșeau la întâlniri, au început să vorbească despre viitor. Jeanene crescuse într-un cămin unde munca

BEBELUȘ, DE KATHLEEN PETERSON, COPIEREA INTERZISĂ

misionară era prețuită, de aceea și-a exprimat dorința de a se mărita în templu cu un tânăr care s-a întors dintr-o misiune. Vârstnicul Scott, care până atunci nu se gândise prea mult să slujească într-o misiune, a fost puternic marcat. „M-am dus acasă și n-am putut să mă gândesc la nimic altceva. Am stat treaz toată noaptea... După multe rugăciuni, am luat decizia de a mă întâlni cu episcopul meu și de a începe completarea cererii de a sluji în misiune.”⁸ Chiar dacă Jeanene i-a oferit îndrumarea și îndemnul de care avea nevoie, vârstnicul Scott a spus: „Jeanene nu mi-a cerut niciodată să slujesc o misiune *de dragul ei*. Mă iubea suficient de mult pentru a-mi vorbi despre convingerile ei și a-mi da apoi ocazia să-mi aleg singur calea în viață. Amândoi am slujit în misiuni și, mai târziu, am fost pecetluiți în templu. Curajul și angajamentul lui Jeanene de a trăi potrivit convingerilor sale religioase au influențat în

*Un imn îndrăgit de-clară: „Însărcinarea îngerilor este dată femeilor; și acesta este un dar ce, ca surori, îl cerem”.
Avem multe de oferit în viețile celor pe care îi iubim.*

bine viața noastră. Sunt convins că n-am fi găsit fericirea de care ne bucurăm fără credința sa puternică în principiul de a-L sluji în primul rând pe Domnul. Ea este un minunat exemplu de neprihănire!”⁹.

Influența spirituală a acestor femei îngeri din viața sa l-au ajutat pe un tânăr băiat – vârstnicul Scott – să ia cele mai importante decizii din viața sa: să fie botezat, să slujească în misiune și să se căsătorească în templu.

Putem să îi ajutăm pe alții să dorească să ia decizii bune, prin exemplul nostru, faptele noastre, cuvintele pe care le rostim și propria neprihănire. Sora Carole M. Stephens, prima consilieră din președinția Societății de Alinare, a spus: „Suntem fiice de legământ în împărăția Domnului și avem ocazia de a fi instrumente în mâinile Sale... [Noi participăm] la lucrarea de salvare, în fiecare zi, în moduri simple și umile – veghind, întărind

și învățându-ne una pe alta”¹⁰. Pe măsură ce ne bizuim pe Spirit și ne străduim cu eforturi sincere și umile să-i ajutăm pe cei din jur să vină la Hristos, noi vom fi îndrumate în legătură cu ce putem să facem și vom primi puterea de a îndeplini aceste lucruri și vom simți bucuria de a-i aduce pe copiii Domnului la El.

Să devenim o influență spirituală

Știind care este responsabilitatea noastră, am putea să ne întrebăm asemenea ucenicilor din vechime: „Ce să facem” (Faptele Apostolilor 2:37) pentru a avea o influență spirituală? În cadrul unei conferințe generale care a avut loc recent, sora Burton le-a invitat pe surori să-și imagineze „câteva posibile anunțuri spirituale cu titlul «Se caută» legate de lucrarea de salvare:

- se caută: părinți care să-și crească copiii în lumină și adevăr;
- se caută: fiice și fi, surori și frați, mătuși și unchi, verișori și bunici și prieteni adevărați pe post de mentori, care să ofere ajutor de-a lungul cărării legămintelor;
- se caută: persoane care ascultă îndemnul Duhului Sfânt și acționează în acord cu acestea;
- se caută: persoane care trăiesc în acord cu Evanghelia zi de zi în moduri mici și simple;
- se caută: lucrători pentru istoria familiei și lucrători în templu care să unească familiile pentru eternitate;
- se caută: misionari și membri pentru a răspândi «vestea cea bună» – Evanghelia lui Isus Hristos;
- se caută: salvatori pentru a-i găsi pe cei pierduți;
- se caută: oameni care să-și respecte legămintele și să apere adevărul și dreptatea;
- se caută: adevărați ucenici ai Domnului Isus Hristos”¹¹.

Acestea nu sunt lucruri noi, dar atunci când căutăm ocazii să luăm parte la lucrarea de salvare, ne vom îmbunătăți abilitățile necesare pentru a-i ajuta pe cei din jurul nostru. Vârstnicul Ballard a spus: „Nu există nimic atât de personal, în această lume, precum grija de mamă, sau ceva care să schimbe viața atât de mult ca influența unei femei neprihănite”¹². Pe măsură ce ne dezvoltăm tăria spirituală prin intermediul rugăciunii personale și studiului scripturilor, supunerii neclintite și prin ținerea cu credință a legămintelor noastre, vom deveni acea influență.

Dincolo de ceea ce putem vedea

Președintele Brigham Young (1801-1877) a spus: „Puteți să spuneți cât de mult bine sunt capabile să facă mamele și fiicele Israelului? Nu, nu este posibil. Iar binele pe care îl fac le va urma pentru toată eternitatea”¹³.

Deciziile neprihănite pe care bunica mea le-a luat au avut o influență asupra familiei sale cu mult peste ceea ce și-a putut ea da seama atunci când era o tânără femeie. Totuși, influența spirituală a femeilor din familia mea a început chiar mai înainte de bunica mea. Cherie a câștigat mult din tăria ei spirituală acordând atenție deosebită străbunicii ei (stră-stră-străbunica mea) Elizabeth. Exemplul de credință și mărturie al lui Elizabeth s-a întins de-a lungul a două generații de membri inactivi, pentru a o ajuta pe strănepoata ei, Cherie, să schimbe o tendință de a forma familii destrămate și să revină la Biserică.

Pe măsură ce devenim o forță spirituală pentru cei din jurul nostru, vom exercita o influență mult mai mare decât putem să înțelegem acum. Președintele Gordon B. Hinckley (1910-2008) a spus: „Facem apel la femeile din Biserică să fie unite pentru neprihănire. Ele trebuie să înceapă cu propriile cămine. Ele pot să predea acest lucru în clasele lor. Ele pot vorbi despre aceasta în comunitățile lor ...

Văd aceasta ca pe o speranță care strălucește puternic într-o lume care se îndreaptă către autodistrugere”¹⁴.

Pe măsură ce îndeplinim această poruncă, lucrarea Domnului va fi grăbită, atât în lumea din jurul nostru, cât și, cel mai important, în familiile și viețile celor pe care îi iubim. ■
Autoarea articolului locuiește în Utah, U.S.A.

NOTE.

1. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 478.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, a treia ediție (1916), p. 475.
3. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 3-4.
4. Linda K. Burton, „Se caută: brațe și inimi binevoitoare pentru a grăbi lucrarea de salvare”, *Liahona*, mai 2014, p. 122-123.
5. M. Russell Ballard, „Women of Righteousness”, *Liahona*, dec. 2002, p. 70.
6. „Surori în Sion”, *Imnuri*, nr. 201.
7. Richard G. Scott, „Eu v-am dat o pildă”, *Liahona*, mai 2014, p. 32.
8. Richard G. Scott, „Eu v-am dat o pildă”, p. 33.
9. Richard G. Scott, „Eu v-am dat o pildă”, p. 33.
10. Carole M. Stephens, „Avem un motiv mare să ne bucurăm”, *Liahona*, nov. 2013, p. 115-116.
11. Linda K. Burton, „Se caută: brațe și inimi binevoitoare pentru a grăbi lucrarea de salvare”, p. 124.
12. M. Russell Ballard, „Mame și fiice”, *Liahona*, mai 2010, p. 18.
13. *Discourses of Brigham Young* selecție realizată de John A. Widtsoe (1954), p. 216.
14. Gordon B. Hinckley, „Standing Strong and Immovable”, *Adunarea de instruire a conducătorilor din întreaga lume*, 10 ian. 2004, p. 20.

Nu este UN PĂCAT SĂ FII SLAB

Wendy Ulrich

„Sunt cu adevărat demnă să intru în casa Domnului? Cum pot să fiu, dacă nu sunt perfectă?”

Poate Dumnezeu cu adevărat să facă ca slăbiciunile mele să devină lucruri puternice? Am ținut post și m-am rugat mai multe zile ca această problemă să fie luată de la mine, dar nimic nu părea să se schimbe.

În timpul misiunii am trăit Evanghelia într-un mod mai consecvent decât în orice alt moment al vieții mele, dar niciodată nu am fost mai conștientă de slăbiciunile mele. De ce, atunci când eram atât de bună, mă simțeam câteodată atât de rău?

În timp ce medităm la astfel de întrebări, este esențial să înțelegem că, în timp ce *păcatul* ne îndepărtează, inevitabil, de Dumnezeu, în mod ironic, *slăbiciunile*, ne pot conduce către El.

Să facem deosebirea între păcat și slăbiciune

Noi, de obicei, ne gândim la păcat și slăbiciuni ca fiind pete negre de diferite dimensiuni pe țesătura sufletelor noastre, diferite grade de gravitate ale încălcării. Dar scripturile sugerează că păcatul și slăbiciunile sunt în mod inerent diferite, necesită diferite remedii și au potențialul de a produce rezultate diferite.

Mulți dintre noi suntem mai familiarizați cu păcatul decât am vrea să

recunoaștem, dar să recapitulăm: păcatul este alegerea de a nu ne supune poruncilor lui Dumnezeu sau de a ne răzvrăti împotriva Luminii lui Hristos din noi. Păcatul este alegerea de a avea încredere în Satana și nu în Dumnezeu, făcându-ne dușmanul Tatălui nostru. Spre deosebire de noi, Isus Hristos a

Limitările și insuficiențele nu sunt păcate și nu ne opresc să fim curați și demni de a avea Spiritul.

**În timp ce păcatul ne
îndepărtează inevitabil
de Dumnezeu, în mod
surprinzător, slăbiciunile
ne pot conduce către El.**

fost în totalitate fără păcate și a putut ispăși pentru păcatele noastre. Când ne pocăim sincer – inclusiv a ne schimba mințile, inimile și comportamentul; a oferi scuze sau confesiuni adecvate; a repara greșelile unde este posibil; a nu repeta păcatul în viitor – noi putem accesa ispășirea lui Isus Hristos, putem fi iertați de Dumnezeu și curați din nou.

Să devenim curați este esențial pentru că niciun lucru necurat nu poate locui în prezența lui Dumnezeu. Dar, dacă singurul nostru țel ar fi să fim la fel de inocenți ca atunci când am plecat din prezența lui Dumnezeu, ne-ar fi tuturor mai bine dacă am sta toți confortabil în paturile noastre pentru tot restul vieții. Dar am venit pe pământ pentru a învăța din experiențe să distingem binele de rău, să creștem în înțelepciune și pricepere, să trăim după valorile la care ținem și să dobândim caracteristicile evlaviei – progres pe care nu îl putem face stând confortabil în patul nostru.

PROMISIUNEA ISPĂȘIRII

„Restaurarea a ceea ce nu puteți restaura, vindecarea rănilor pe care nu le puteți vindeca, repararea a ceea ce ați stricat și nu puteți repara este însuși scopul ispășirii lui Hristos ...

Repet, cu excepția celor foarte puțini care au fugit spre pierzanie, nu există niciun obicei, nicio dependență, nicio răzvrătire, nicio încălcare, nicio apostazie, nicio crimă care să facă excepție de la promisiunea de iertare completă. Aceasta este promisiunea ispășirii lui Hristos.”

Președintele Boyd K Packer, președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, „The Brilliant Morning of Forgiveness”, *Ensign*, nov. 1995, p. 19-20.

Slăbiciunile umane joacă un rol important în aceste scopuri esențiale ale vieții muritoare. Când Moroni era îngrijorat că slăbiciunea lui în a scrie ar face ca neamurile să batjocorească lucruri sfinte, Domnul l-a liniștit cu aceste cuvinte:

„Și dacă oamenii vin la Mine, Eu le voi arăta slăbiciunea lor. Eu le dau oamenilor slăbiciune pentru ca ei să fie umili; iar harul Meu este destul pentru toți oamenii care se umilesc în fața Mea; căci dacă ei se umilesc în fața Mea și au credință în Mine, atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice pentru ei” (Eter 12:27; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 15:42-44; 2 Corinteni 12:7-10; 2 Nefi 3:21; și Iacob 4:7).

Implicațiile acestei scripturi cunoscute sunt profunde și ne invită să deosebim păcatul (încurajat de Satana)

de slăbiciuni (descrise aici ca fiind o condiție „dată” de Dumnezeu nouă).

Putem defini slăbiciunile ca fiind o limitare a înțelepciunii, puterii și sfințeniei noastre care apare o dată cu faptul de a fi om. Ca muritori, noi ne naștem neajutorați și dependenți, cu diferite defecte fizice și sensibilități. Suntem crescuți și înconjurați de alți muritori slabi, iar învățăturile, exemplele și comportamentul lor față de noi sunt defectuoase și, uneori, dăunătoare. În starea noastră muritoare și de slăbiciune, suferim boli fizice și emoționale, foame și oboseală. Experimentăm emoții omenești cum ar fi furie, întristare și frică. Ne lipsesc înțelepciunea, îndemânarea, rezistența și puterea. Și suntem supuși multor feluri de ispite.

Deși era fără păcat, Isus Hristos ni S-a alăturat pe deplin în starea de muritor cu slăbiciuni (vezi 2 Corinteni 13:4). El S-a născut ca un copil neajutorat într-un trup muritor și a fost

SĂ DEOSEBIM PĂCATUL DE SLĂBICIUNE

	Păcat	Slăbiciune
Definiție?	Nesupunerea voită față de Dumnezeu	Limitări umane, infirmități
Sursă?	Încurajat de Satana	Parte a naturii noastre muritoare
Exemple?	Încălcarea cu bună știință a poruncilor lui Dumnezeu, a crede în Satana și nu în Dumnezeu	Tendința de a ceda ispitelor, emoției, oboselii, bolii fizice sau psihice, ignoranței, sensibilității, traumelor, morții
Avea Isus?	Nu	Da
Răspunsul nostru ar trebui să fie?	Pocăința	Umilința, credința în Hristos și eforturile de a învinge
Răspunsul lui Dumnezeu la ceea ce am făcut?	Iertare	Harul – o putere care ne întărește
Care are ca rezultat?	Curățirea de păcate	Dobândirea sfințeniei, putere

crescut de oameni imperfecti. El a trebuit să învețe să meargă, să vorbească, să muncească și să se înțeleagă cu alții. Lui i-a fost foame, a fost obosit și a simțit emoții umane, el a putut să se îmbolnăvească, să sufere, să sângereze și să moară. El a fost „în toate punctele ispitit ca și noi, dar fără păcat”, s-a supus vieții muritoare ca sa poată „[să] aibă milă de slăbiciunile noastre” și să ne ajute în slăbiciunile și infirmitățile *noastre* (Evrei 4:15; vezi, de asemenea, Alma 7:11-12).

Nu putem pur și simplu să ne pocăim pentru că suntem slabi – iar slăbiciunile noastre nu ne fac necurați. Noi nu putem crește spiritual decât dacă *respingem* păcatul și, de asemenea, nu creștem spiritual decât dacă *acceptăm* starea noastră de slăbiciune umană, îi răspundem cu umilință și credință și învățăm prin slăbiciunea noastră să avem încredere în Dumnezeu. Când Moroni era îngrijorat din cauza slăbiciunii scrierii sale, Domnul nu i-a spus să se pocăiască. În schimb, Domnul l-a învățat să fie umil și să aibă credință în Hristos. În timp ce suntem umili și credincioși, Dumnezeu ne oferă har – nu iertare – ca remediu pentru slăbiciuni. În Ghidul pentru scripturi, harul este definit ca fiind putere dată de la Dumnezeu care ne întărește să facem ceea ce nu putem face singuri (vezi Ghidul pentru scripturi, „Har”) – remediu dumnezeiesc corespunzător prin care El poate „face ca lucrurile slabe să devină puternice”.

Exersarea umilinței și a credinței

De la începutul experienței noastre în Biserică, suntem învățați elementele esențiale ale pocăinței, dar cum putem

stimula umilința și credința? Luați în considerare ideile de mai jos.

- **Cugetați și rugați-vă.** Pentru că suntem slabi, noi nu putem să ne dăm seama dacă avem de-a face cu *păcatul* (care necesită o schimbare imediată și pătrunzătoare a minții, a inimii și a comportamentului) sau cu *slăbiciunea* (care necesită umilință, efort susținut, învățare și îmbunătățire). Felul în care vedem aceste lucruri poate depinde de cum am fost crescuți și de maturitatea noastră. Se poate să regăsim atât elemente ale slăbiciunii, cât și ale păcatului într-un singur comportament. A spune că un păcat este, într-adevăr, o slăbiciune conduce la justificare în loc de pocăință. A spune că o slăbiciune este un păcat poate duce la rușine, vină, disperare și renunțare la promisiunile lui Dumnezeu. A cugeta și a ne ruga ne ajuta să facem aceste deosebiri.
- **Stabiliți priorități.** Pentru că suntem slabi, nu putem face toate schimbările necesare dintr-o dată. În timp ce cu umilință și credință ne străduim să depășim slăbiciunile umane, câteva pe rând, putem reduce treptat ignoranța, forma obiceiuri bune, crește sănătatea și rezistența noastră fizică și emoțională și întări încrederea noastră în Domnul. Dumnezeu ne poate ajuta să știm de unde să începem.
- **Planificați.** Pentru că suntem slabi, pentru a deveni puternici va fi nevoie de mai mult decât o dorință dreaptă și multă autodisciplină. De asemenea, noi trebuie să planificăm, să învățăm din greșeli, să

dezvoltăm mai multe strategii eficiente, să ne revizuiim planurile și să încercăm din nou. Avem nevoie de ajutor din scripturi, cărți bune și de la alți oameni. Începem de jos, ne bucurăm de îmbunătățiri și ne asumăm riscuri (chiar dacă acestea ne fac să ne simțim vulnerabili și slabi). Avem nevoie de sprijin pentru a lua decizii corecte chiar și atunci când suntem oboșiți sau descurajați și de planuri pentru a reveni pe drumul cel bun când greșim.

- **Exersați răbdarea.** Pentru că suntem slabi, schimbarea poate dura mai mult timp. Noi nu renunțăm, pur și simplu, la slăbiciunea noastră așa cum renunțăm la păcat. Ucenicii supuși fac de bună voie ceea ce este necesar, învață să fie rezistenți, continuă să încerce și nu renunță. Umilința ne ajută să avem răbdare cu noi înșine și cu cei din jurul nostru care sunt slabi, de asemenea. Răbdarea este o manifestare a credinței noastre în Domnul, a recunoștinței pentru încrederea Sa în noi și a încrederii în promisiunile Sale.

Chiar și atunci când ne pocăim cu sinceritate de păcatele noastre, obținem iertare și devenim din nou curați,

noi rămânem slabi. Suferim, în continuare, din cauza bolilor, emoțiilor, ignoranței, sensibilităților, oboselii și ispitelor. *Dar limitările și deficiențele nu sunt păcate și nu ne împiedică să fim curați și demni de a avea Spiritul.*

De la slăbiciuni la tărie

În timp ce Satana este nerăbdător să se folosească de slăbiciunile noastre pentru a ne atrage spre păcat, Dumnezeu poate folosi slăbiciunile umane pentru a ne învăța, întări și binecuvânta. Contrar a ceea ce ne-am putea aștepta sau spera, Dumnezeu nu „face [întotdeauna] ca lucrurile slabe să devină puternice”, pentru noi prin îndepărtarea

CAPACITATEA DE A FACE DEOSEBIREA DINTRE VINA CONSTRUCTIVĂ (ÎNTRISTAREA DUPĂ VOIA LUI DUMNEZEU) ȘI UMILINȚĂ ȘI INUTILA ȘI FALSA IMITARE A RUȘINII

Vina constructivă – întristarea după voia lui Dumnezeu din cauza păcatului	Credință și umilință – blândețea lui Hristos în slăbiciuni	Rușinea distructivă – falsul inutil
<p style="text-align: center;">Tindem:</p> <ul style="list-style-type: none"> • să avem remușcări pentru încălcarea codului nostru moral; • să ne pocăim, schimbându-ne mintea, inima, comportamentul; • să fim deschiși, să ne mărturisim greșelile, să le reparăm; • să creștem și să învățăm; • să ne considerăm buni din fire, de valoare; • să ne dorim să ne armonizăm comportamentul cu imaginea de sine pozitivă; • să ne încredem în puterea mântuitoare a ispășirii lui Hristos. 	<p style="text-align: center;">Tindem:</p> <ul style="list-style-type: none"> • să simțim liniște și să ne acceptăm cu tot cu defecte; • să ne asumăm riscuri pentru a crește și a contribui; • să ne asumăm responsabilitatea pentru greșeli, să ne dorim să ne îndreptăm; • să învățăm din greșeli și să încercăm din nou; • să ne dezvoltăm simțul umorului și să ne bucurăm de viață și de alții; • să vedem în slăbiciunile noastre ceva ce avem în comun cu alții; • să fim răbdători cu slăbiciunile și defectele altora; • să ne mărim încrederea în dragostea și ajutorul lui Dumnezeu; 	<p style="text-align: center;">Tindem:</p> <ul style="list-style-type: none"> • să simțim că nu avem valoare, că suntem disperați; • să încercăm să ne ascundem slăbiciunile de alții; • să ne temem că vom fi descoperiți; • să dăm vina pe alții pentru probleme; • să evităm să ne asumăm riscuri, considerând că eșecurile sunt umiltoare; • să concurăm și să ne comparăm cu alții; • să devenim defensivi și încăpățânați sau indeciși; • să fim sarcastici sau exagerat de serioși; • să devenim preocupați de eșecurile sau superioritatea noastră; • să ne temem de respingerea și dezgustul lui Dumnezeu.

slăbiciunilor noastre. Când apostolul Pavel s-a rugat în mod repetat ca Dumnezeu să îndepărteze „un țepuș în carne” cu care Satana îl lovea, Dumnezeu i-a spus lui Pavel: „Harul meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:7, 9).

Sunt multe feluri în care Domnul face ca „lucrurile slabe să devină puternice”. Cu toate că El poate îndepărta slăbiciunile printr-un leac miraculos la care noi sperăm, din experiența mea, acest lucru este oarecum rar. De exemplu, nu văd nicio dovadă a faptului că Dumnezeu a îndepărtat slăbiciunea lui Moroni în a scrie după faimosul verset din Eter 12. Dumnezeu poate, de asemenea, face ca lucrurile slabe să devină puternice prin a ne ajuta să evităm slăbiciunile noastre, să căpătăm un simț al umorului adecvat sau o perspectivă asupra lor și să le transformăm în puncte forte, treptat, de-a lungul timpului. De asemenea, între punctele forte și punctele slabe există adesea o legătură (cum ar fi puterea de a fi perseverent și slăbiciunea de a fi încăpățânat) și putem învăța să apreciem punctul forte și să controlăm punctul slab care vine cu el.

Mai există un alt mod, chiar mai puternic, în care Dumnezeu face ca lucrurile slabe să fie puternice pentru

noi. Domnul îi spune lui Moroni în Eter 12:37: „Deoarece tu ai văzut slăbiciunile tale, tu vei fi întărit într-atât, încât tu vei sta jos în locul pe care l-am pregătit în locașurile Tatălui Meu”.

Aici, Dumnezeu nu propune să schimbe slăbiciunile lui Moroni, ci să îl schimbe pe Moroni. Străduindu-se să depășească slăbiciunile sale umane, Moroni – și noi – a putut învăța să aibă caritate, compasiune, blândețe, răbdare, curaj, îndelungă răbdare, înțelepciune, rezistență, iertare, capacitatea de a se recupera, recunoștință, creativitate, precum și o serie de alte virtuți care ne fac mai asemănători Tatălui nostru din Cer. Acestea sunt calitățile pentru care am venit pe pământ să le perfecționăm, însușiri asemănătoare cu cele ale lui Hristos care ne pregătesc pentru casa din ceruri.

Nicăieri nu sunt dragostea lui Dumnezeu, înțelepciunea și puterea Sa mântuitoare mai evidente decât în capacitatea Sa de a transforma lupta noastră cu slăbiciunile umane în neprețuitele virtuți și puncte forte dumnezeiești, care ne fac mai asemănători Lui. ■

Autoarea articolului locuiește în Utah, S.U.A.

Vârstnicul
W. Christopher
Waddell
din Cei Șaptezeci

Religie PURĂ

Slujirea altruistă – uitând de noi înșine, răspunzând nevoilor altora și dedicându-ne viețile slujirii lor – a fost întotdeauna o trăsătură a ucenicilor lui Isus Hristos.

In Matei, capitolul 11, Salvatorul ne învață o lecție însemnată prin ceea ce *nu* a spus ca răspuns la o întrebare adresată de ucenicii ai lui Ioan Botezătorul:

„Ioan a auzit din temniță despre lucrările lui Hristos și a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: «Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?»

Drept răspuns, Isus le-a zis: «Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți:

«Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia» (Matei 11:2-5).

În loc să ofere o scurtă explicație doctrinară, prin care să descrie faptul că El într-adevăr era „Acela care are să vină”, Salvatorul a răspuns prin ceea ce făcea – prin exemplul Său de slujire.

La Conferința Generală din aprilie 2014, vârstnicul Richard G. Scott, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a reamintit: „Noi slujim Tatălui nostru din Cer, în modul cel mai eficient, influențându-i pe alții și slujindu-le în mod drept. Cel mai mare exemplu care a existat pe pământ este Salvatorul nostru, Isus Hristos”¹.

Slujirea altruistă – uitând de noi înșine, răspunzând nevoilor altora și dedicându-ne viețile slujirii lor – a fost întotdeauna o trăsătură a ucenicilor lui Isus Hristos. După cum ne-a învățat regele Beniamin cu mai bine de 100 de

ani înaintea nașterii Salvatorului: „Atunci când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru” (Mosia 2:17).

Iacov ne amintește că un aspect esențial al „religiei curate” se găsește în slujirea noastră față de alții, când noi „cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor” (Iacov 1:27). „Religia curată” este mai mult decât declararea credinței; este o dovadă a credinței.

lubiți-vă semenii călători

În mijlocul lunii iulie a anului 1984, doar la câteva săptămâni după ce Carol și cu mine ne căsătorisem în Templul Los Angeles, California, ne aflam în drum spre Utah, unde urma să-mi încep cariera, iar Carol urma să-și termine facultatea. Fiecare conducea o mașină. În aceste două vehicule, transportam tot ce aveam.

Cam pe la jumătatea drumului, Carol s-a apropiat de mașina mea și a început să gesticuleze spre mine. Acestea erau zilele dinaintea telefoanelor mobile, a telefoanelor inteligente, a mesajelor scrise sau a Twitter-ului. Văzând expresia de pe chipul ei prin geamul mașinii, îmi puteam da seama că nu se simțea bine. Mi-a dat de înțeles că putea continua să conducă, dar eu eram îngrijorat pentru mireasa mea.

În timp ce ne apropiam de orașelul numit Beaver, din Utah, ea s-a apropiat din nou de mașina mea și puteam

să-mi dau seama că trebuia să se oprească. Se simțea rău și nu putea continua. Aveam două mașini pline cu haine și cadouri de nuntă dar, din nefericire, aveam puțini bani. O camera la hotel depășea bugetul pe care îl aveam. Nu știam sigur ce să fac.

Niciunul dintre noi nu mai fusese vreodată în Beaver și, neștiind nici ce căutam, am condus de jur-împrejur timp de câteva minute până când am văzut un parc. Ne-am oprit în parcare și am găsit un copac care făcea ceva umbră, lângă care am așezat o pătură pentru Carol să se odihnească.

Câteva minute mai târziu, o altă mașină a intrat în parcare aproape goală și a parcat lângă cele două mașini ale noastre. O femeie, cam de vârsta mamelor noastre, a coborât din mașină și ne-a întrebat dacă totul era în ordine și dacă ne putea ajuta. A menționat că ne observase în timp ce trecea cu mașina pe lângă noi și a simțit că trebuia să se oprească. Când i-am explicat situația noastră, ea ne-a invitat îndată să mergem după ea, acasă, unde ne puteam odihni atâta timp cât aveam nevoie.

La scurt timp, ne aflam într-o cameră răcoroasă de la subsolul casei ei, pe un pat comod. După ce ne-am făcut comozi, această soră minunată a menționat că avea mai multe lucruri de făcut și că vom fi lăsați singuri timp de câteva ore. Ne-a spus că, dacă ne era foame, eram bineveniți să luăm orice puteam găsi în bucătărie și că, dacă am pleca înainte ca ea să se întoarcă acasă, să închidem ușa din față.

După ce ne-am odihnit, ceea ce era foarte necesar, Carol s-a simțit mai bine și ne-am putut continua călătoria fără a ne mai opri la bucătărie. Când am plecat, femeia cea amabilă încă nu se întorsese acasă. Spre rușinea noastră, nu am notat adresa și nu am reușit să-i mulțumim cum trebuia bunei noastre samaritene, care s-a oprit pe drum și și-a deschis casa unor străin aflați la nevoie.

În timp ce meditez la această experiență, îmi vin în minte, ca oricărei persoane, cuvintele președintelui Thomas S. Monson, care este un exemplu în a urma porunca Salvatorului de a „merge și a face la fel” (vezi Luca 10:37): „Nu-L putem iubi cu adevărat pe Dumnezeu dacă nu-i iubim pe semenii noștri călători prin viața muritoare”².

Oriunde întâlnim „semeni călători” – pe drum sau în căminele noastre, pe terenul de joacă sau la școală, la locul de muncă sau la Biserică – pe măsură ce căutăm, vedem și acționăm, vom deveni mai asemănători Salvatorului, binecuvântând și slujind în drumul nostru.

Căutați

Vârstnicul Neal A. Maxwell (1926-2004), din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învățat:

„Spre deosebire de prețiosul nostru Salvator, noi cu siguranță nu putem ispăși pentru păcatele omenirii! În plus, în mod sigur nu putem purta toate bolile, infirmitățile și suferințele din viața muritoare (vezi Alma 7:11-12).

Totuși, la o scară mai mică, așa cum Isus ne-a invitat, noi într-adevăr putem deveni «tot așa cum [este El]» (3 Nefi 27:27)”³.

În timp ce căutăm să devenim tot așa cum este El, având dorința sinceră de a-i binecuvânta pe „semenii noștri călători”, ni se vor oferi ocazii să uităm de noi înșine și să-i înălțăm spiritual pe alții. Deseori, aceste ocazii pot fi incomode, punându-ne la încercare dorința sinceră de a deveni mai asemănători Învățătorului, a Cărui cea mai măreață slujire dintre toate, ispășirea Sa infinită, a fost departe de a fi comodă. „Cu toate acestea”, afirmă El, „slavă Tatălui, am băut și am terminat tot ce am pregătit pentru copiii oamenilor” (D&L 19:19).

Căutând cu sinceritate să fim mai asemănători Salvatorului, vom putea vedea ceea ce altfel nu am putea vedea. Buna noastră samariteană era suficient de aproape de Spirit ca să poată răspunde la îndemnul de a aborda un străin aflat la nevoie.

Vedeți

A vedea cu ochii spirituali lucrurile înseamnă a vedea lucrurile așa cum sunt ele cu adevărat și a recunoaște nevoi pe care altfel nu le-am observa. În pilda despre oi și capre, niciunul dintre cei „binecuvântați” și niciunul dintre cei „blestemați” nu L-au recunoscut pe Salvator în persoana celor care erau flămânzi, le era sete, erau goi sau în închisoare. Ei au răspuns la răsplata primită prin întrebarea: „Când te-am văzut noi?” (vezi Matei 25:34-44).

Doar aceia care au văzut cu ochii spirituali, recunoscând nevoia, au acționat și i-au binecuvântat pe cei care sufereau. Buna noastră samariteană a recunoscut nevoia în timp ce privea cu ochii spirituali.

Acționați

Putem vedea nevoi în jurul nostru, dar ne putem simți nepotrivii să răspundem la acestea, presupunând că ceea

ce avem de oferit nu este suficient. În timp ce căutăm să devenim tot așa cum este El și pe măsură ce privim cu ochii noștri spirituali nevoile semenilor noștri călători, trebuie să avem încredere că Domnul poate lucra prin noi și, atunci, trebuie să acționăm.

În timp ce intrau în templu, Petru și Ioan s-au întâlnit cu un om „olog din naștere” care le-a cerut milă (vezi Faptele apostolilor 3:1-3). Răspunsul lui Petru este un exemplu și o invitație pentru noi toți:

„Argint și aur, n-am; dar ce am, îți dau: În numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!»

L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus” (Faptele apostolilor 3:6-7).

Putem acționa dând din timpul și talentele noastre, oferind o vorbă bună sau sprijinul nostru fizic. În timp ce căutăm și vedem, vom fi puși în situații și ne vom afla în circumstanțe în care putem acționa și binecuvânta. Buna noastră samaritană a acționat. Ea ne-a dus în casa ei și ne-a dat ceea ce avea. În esență, ea a spus: „Ce am, îți dau”. Era exact lucrul de care aveam nevoie.

Președintele Monson ne învață exact aceste principii:

„Fiecare dintre noi, în timpul călătoriei prin viața

muritoare, se va afla pe propriul drum spre Ierihon. Care va fi experiența dumneavoastră? Care va fi a mea? Îmi voi închide ochii la cel căzut între tâlhari și care are nevoie de ajutorul meu? Dar dumneavoastră?

Voi fi acela care îl va vedea pe cel rănit și va auzi ruga lui, dar va evita să-i ofere ajutor? Dar dumneavoastră?

Sau voi fi cel care vede, cel care aude, cel care se oprește și cel care ajută? Dar dumneavoastră?

Isus ne-a oferit îndemnul: «Du-te de fă și tu la fel». Atunci când ne supunem acestei declarații, se deschide în perspectiva noastră eternă o panoramă de bucurie rar egalată și niciodată întrecută”⁴.

În timp ce devenim mai asemănători Salvatorului căutând, văzând și acționând, vom dobândi o mărturie despre adevărul cuvintelor spuse de regele Beniamin: „Atunci când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru” (Mosia 2:17). ■

NOTE.

1. Richard G. Scott, „Eu v-am dat o pildă”, *Liahona*, mai 2014, p. 35.
2. Thomas S. Monson, „Dragostea – esența Evangheliei”, *Liahona*, mai 2014, p. 91.
3. Neal A. Maxwell, „Apply the Atoning Blood of Christ”, *Ensign*, nov. 1997, p. 22.
4. Thomas S. Monson, „Your Jericho Road”, *Ensign*, mai 1977, p. 71.

CĂUTAȚI CU SINCERITATE

VEDEȚI CU OCHII SPIRITUALI

ACȚIONAȚI ȘI BINECUVÂNTAȚI

함께 합소서
Need That Every Hour

신소프신
우쿠슬하

없기되소

„De Tine am nevoie”

Atunci când nu mai știam ce puteam să mai predăm, colegul meu a sugerat să cântăm acest imn.

de Jonathan H. Westover

Într-o frumoasă după-amiază de duminică, în timp ce slujeam în misiunea mea din Balsan, Coreea, eu și colegul meu ne luam la revedere de la membri la sfârșitul adunărilor și ne pregăteam să mergem să facem prozelitism când conducătorul muncii misionare din episcopie ne-a prezentat un băiat de doisprezece ani, pe nume Kong Sung-Gyun. El participase la adunările Bisericii în acea zi și dorea să afle mai multe despre Evanghelie.

Bine-nțeles că eram încântați de posibilitatea de a-i propovădui, dar eram și temători pentru că trebuia să predau cuiva atât de tânăr. Am decis să ne asigurăm că aveam permisiunea părinților săi, așa că am sunat acasă la Kong Sung-Gyun și am avut o scurtă conversație cu mama lui, Pak Mi-Jung. Am fost surprins să aflu că era fericită că fiul ei dorea să meargă la biserică și că ar fi bucuroasă ca noi să venim și să-i predăm.

Simpatizanți neașteptați

Seara următoare am ajuns la casa băiatului, pregătiți să predăm. Am fost surprinși să aflăm că doamna Pak Mi-Jung dorea să-i predăm și fiicei sale, Kong Su-Jin. Deoarece eram pentru prima dată în casa dânzei, aceasta a dorit să participe la lecții. Bine-nțeles că noi eram fericiți să predăm tuturor celor care doreau să asculte.

După ce ne-au servit cu ceva de mâncat și băut, ne-am așezat împreună și am început să discutăm. Înainte de a începe lecția, Pak Mi-Jung a dorit să ne cunoască mai bine și să ne povestească despre situația familiei sale. Ne-a povestit despre necazurile și încercările prin care trecuseră în ultima vreme, inclusiv despre lupta recentă a fiului ei cu cancerul. El făcuse cu succes chimioterapie și cancerul se retrăgea, dar doctorii îi avertizaseră că situația se putea înrăutăți oricând. Această veste adusese multă tristețe în familia lor. Familia lor făcea parte din clasa muncitoare și soțul ei trebuia să lucreze din greu doar pentru a putea plăti cheltuielile cu întreținerea și mâncarea.

Am fost consternat și întristat de încercările din viețile lor. Viața nu fusese ușoară pentru ei, dar legătura dintre ei era mult mai strânsă și mai evidentă decât în oricare altă familie pe care o cunoscusem în Coreea, ceea ce înseamnă foarte mult într-o societate orientată spre familie cum este cea coreeană. Am plecat din casa lor în acea seară după ce am cunoscut mai bine acea familie și după ce le-am împărtășit mesaje din Evanghelie.

Eu și colegul meu am revenit de câteva ori în acea săptămână pentru a le preda, de fiecare dată simțind aceeași căldură și generozitate ca la prima vizită. Când am ajuns

să discutăm despre botez, ambii copii au fost extrem de nerăbdători să se alătore Bisericii. Totuși, mama lor nu le-a împărtășit entuziasmul. Chiar dacă era de acord cu tot ceea ce îi predasem și spera ca aceste lucruri să fie adevărate, ea nu credea că putea să facă și să păstreze legămintele pe care orice persoană care se alătura Bisericii trebuia să le facă. De asemenea, nu credea că este potrivit ca ea să fie botezată fără soțul ei, pe care nu-l întâlnisem încă. Cu toate acestea, ea era mai mult decât dispusă să se întâlnească, în continuare, cu noi și dorea să se alătore copiilor ei care participau la adunările Bisericii.

Spre sfârșitul celei de-a doua săptămâni, pe măsură ce am continuat să predăm în căminul lor, l-am cunoscut și pe soțul ei, Kong Kuk-Won – un om modest, amabil și generos. El ni s-a alăturat la ultimele câteva discuții și a crezut imediat tot ceea ce am predat, inclusiv doctrine pe care unii le consideră greu de acceptat, precum zeciuiala și Cuvântul de înțelepciune. În pofida faptului că se aflau într-o situație financiară grea, ei au început să plătească zeciuiala. Singura problemă pentru soțul ei era faptul că muncea duminică. El lucra la Aeroportul Internațional din Seul în fiecare duminică, așa că nu putea să participe la adunările Bisericii alături de familia sa. În pofida orarului de la locul de muncă, el și soția lui au stabilit să participe la botezul copiilor lor, care urma să aibă loc duminică următoare.

După botezul copiilor, am continuat să ne întâlnim adesea cu ei în casa lor. Am ținut seri în familie, am împărtășit pasaje din scripturi și experiențe înălțătoare și le-am făcut cunoștință cu membri din episcopie. Totuși, în pofida unor experiențe continue legate de Evanghelie, părinții nu se apropiiau de momentul botezului lor.

Între timp, colegul meu a fost transferat și înlocuitorul său era un vârstnic care abia venise de la centrul de pregătire al misionarilor. El era plin de credință, energie și entuziasm și mi-a fost greu, în mod sincer, să pot ține pasul cu el. După ce s-a întâlnit cu Kong Kuk-Won și Pak Mi-Jung de câteva ori, colegul meu s-a apropiat de mine și a întrebat dacă eu și fostul meu coleg postisem împreună cu ei. Nu făcusem asta. De fapt, acest gând nici

Spiritul s-a simțit puternic în cameră în timp ce terminam de intonat ultima strofă. Pak Mi-Jung m-a privit drept în ochi și a spus: „Trebuie să fiu botezată”.

nu-mi venise în minte. Așa că ne-am întâlnit cu familia și le-am propus să postim. Am fost foarte surprins să aflui că ei posteau deja din când în când, din proprie inițiativă, atât pentru sănătatea fiului lor, cât și pentru o schimbare în orarul de lucru al soțului ei, care i-ar fi permis lui Kong Kuk-Won să participe la adunările Bisericii. După ce eu și colegul meu am început să postim împreună cu ei, rugăciunile noastre au primit răspuns și orarul de lucru al lui Kong Kuk-Won a fost modificat. Dar Pak Mi-Jung era de neînduplecat în privința deciziei sale de a nu accepta să fie botezată.

O idee inspirată

Colegul meu a avut o altă idee strălucită. El a scos cartea sa de imnuri, varianta de buzunar, și a întrebat dacă puteam cânta împreună. Deși mai cântasem împreună la întâlnirile precedente, nu o văzusem niciodată pe Pak Mi-Jung cântând și am presupus că fie nu-i plăcea să cânte, fie nu se simțea în largul ei să cânte, deoarece imnurile erau noi pentru ea. Colegul meu a întrebat-o dacă are un imn preferat și, spre surprinderea mea, ea a răspuns cu emoție în glas că, încă de când era mică, imnul ei preferat a fost „De Tine am nevoie” (*Imnuri*, nr. 58). Am început să cântăm pe patru voci, tatăl cânta linia melodică, mama cânta alto, colegul meu tenor iar eu basul.

Spiritul s-a simțit puternic în cameră. În timp ce intonam strofa a treia, ea a fost copleșită de emoție și nu a mai putut cânta, însă noi am continuat:

*De Tine am nevoie
La bine și la rău.
Când Tu cu mine stai,
În viață nu e greu.
De Tine am nevoie,
Doamne-n orice clipă!
Mă binecuvântează,
Spre Tine mă-ndrept.*

În momentul în care am terminat și strofa a patra, ea era în lacrimi. Soțul ei a încercat să o aline și, în cele din urmă, ea a reușit să-și revină. M-a privit drept în ochi și a spus, „Trebuie să fiu botezată”.

Ceremonia de botez pentru Kong Kuk-Won și Pak Mi-Jung, care a avut loc în acea duminică după-masă, a fost una dintre cele mai spirituale din întreaga mea misiune. Copiii lor au participat la program și numeroși membri au venit pentru a-și arăta sprijinul pentru cea mai

nouă familie convertită din episcopia lor. Eu și colegul meu am pregătit un număr muzical special: „De Tine am nevoie”.

În cele din urmă, mi-am terminat misiunea și m-am întors acasă. După primul an de facultate, am revenit în Coreea pentru a face practică pe perioada verii și mi-am propus ca, la fiecare sfârșit de săptămână, să vizitez numeroșii prieteni speciali și familiile pe care le cunoscusem în timpul misiunii mele. După câteva săptămâni, am ajuns și în Balsan și m-am întâlnit cu această familie deosebită. Curând după ce am ajuns la casa lor, mi-am dat seama că cineva lipsea, fiul lor. Cu lacrimi în ochi, Pak Mi-Jung m-a anunțat că fiul lor pierduse lupta cu cancerul, care recidivase, și murise la vârsta de 14 ani.

În timp ce încercam să fac față durerii pe care o simțeam și să-mi exprim condoleanțele, Kong Kuk-Won m-a asigurat că totul va fi bine. Ei iubeau Evanghelia, frecventau adunările Bisericii cu regularitate și priveau cu credință înainte, la ziua când familia lor va putea fi pecetluită pentru timp și eternitate în Templul Seul, Coreea. În pofida durerii pe care o simțeau, membrii familiei știau că îl vor vedea din nou pe Kong Sung-Gyun și vor fi împreună. Pak Mi-Jung mi-a spus că intonatul zilnic al imnurilor a ajutat-o să găsească puterea să facă față și să simtă pacea pe care Spiritul o aduce.

În timp ce plecam de la casa lor în acea seară, am meditat iar la cuvintele imnului preferat al lui Pak Mi-Jung. Sunt recunoscător că Tatăl Ceresc a binecuvântat familia cu pace după moartea lui Kong Sung-Gyun și sunt, în mod deosebit, recunoscător pentru rolul pe care Spiritul l-a avut în convertirea lui Pak Mi-Jung, lucru care a permis ca familia să poată primi binecuvântările eterne ale templului. ■

Autoarea articolului locuiește în Utah, S.U.A.

IMNURILE ÎI ALINĂ PE CEI AFLAȚI ÎN SUFERINȚĂ

„Unele dintre cele mai importante predici sunt propovăduite prin imnuri. Imnurile ne îndeamnă la pocăință și la fapte bune, clădesc și întăresc mărturia și credința, îi alină pe cei triști, îi consolează pe cei îndurerăți și ne dau inspirația necesară pentru a îndura până la sfârșit”.

„Prefață – Mesajul Primei Președinții”, *Imnuri*, p. ix.

**Președintele
Boyd K. Packer**

Președinte al
Cvorumului
celor Doisprezece
Apostoli

Sacrificiul altruist și sacru al Salvatorului

*Domnul este mereu prezent acolo.
El a suferit și a plătit prețul pentru
păcatele noastre, dacă suntem dornici
să-L acceptăm ca Mântuitor.*

Noi, toți, trăim pe credit spiritual. Într-un fel sau altul, nota de plată a contului crește tot mai mult. Dacă o achitați pe parcurs, nu aveți motive de îngrijorare. În scurt timp, începeți să învățați ce este disciplina și știți că va veni ziua bilanțului. Învățați să faceți cu regularitate plățile în contul spiritual și nu permiteți ca dobânda și penalitățile să crească.

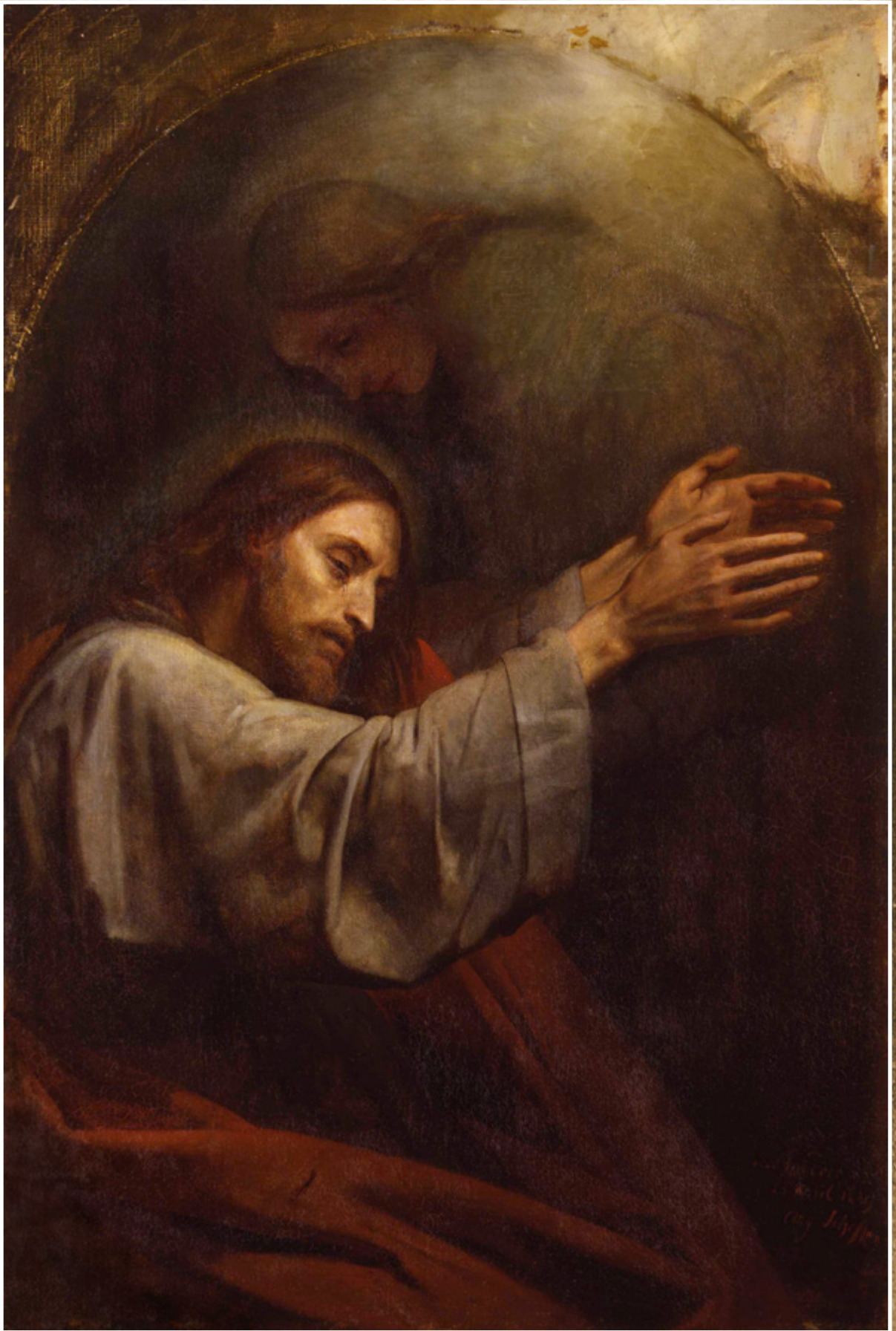
Pentru că sunteți supuși la încercare, este de așteptat să faceți unele greșeli. Presupun că ați făcut lucruri în viață pe care le regretați, lucruri pentru care nici nu vă puteți cere iertare, cu atât mai puțin să le îndreptați; ca urmare, purtați o povară. Este

momentul acum să vorbim despre cuvântul *vină*, care pătează ca cerneala și nu poate fi ușor îndepărtat. Un sentiment care are legătură cu vina este dezamăgirea, regretul că ați pierdut binecuvântări și ocazii.

Dacă vă luptați cu vina, nu vă deosebiți de oamenii din Cartea lui Mormon, despre care profeții au spus: „Din cauza nedreptății lor, Biserica începuse să slăbească; și ei au început să-și piardă credința în spiritul profeției și în spiritul revelației; iar judecățile lui Dumnezeu i-au privit pe ei drept în față” (Helaman 4:23).

Deseori, noi încercăm să rezolvăm problema vinovăției spunându-ne unul altuia

și nouă înșine că nu contează. Dar, în adâncul sufletului nostru, nu credem acest lucru. Nu ne credem nici pe noi înșine dacă spunem acest lucru pentru că știm foarte bine. Noi știm mai bine. Contează!

Profeții au propovăduit întotdeauna pocăința. Alma a spus: „Și iată, El vine să-i mântuiască pe cei care vor fi botezați spre pocăire cu credință în numele Lui” (Alma 9:27).

Alma i-a spus, fără menajamente, fiului său nesupus: „Acum, pocăința nu poate veni la oameni decât dacă ar fi fost o pedeapsă care, de asemenea, era veșnică, tot așa cum viața sufletului trebuia să fie, stabilită în opoziție cu planul fericirii, care a fost tot atât de veșnic ca și viața sufletului” (Alma 42:16).

Există două scopuri fundamentale ale vieții muritoare. Primul, este să primim un trup care poate fi, dacă noi dorim, purificat și exaltat și poate trăi pentru totdeauna. Al doilea scop este să fim puși la încercare. Când suntem puși la încercare, facem, cu siguranță, greșeli. Dar, dacă dorim, putem învăța din greșelile noastre. „Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi” (1 Ioan 1:10).

V-ați putea simți, probabil, inferiori în ceea ce privește mintea și trupul și ați putea fi copleșiți sau împovărați de greutatea unui cont spiritual care este marcat cu „scadență depășită”. În acele momente de meditație (ceea ce mulți dintre noi evită să facă), în care înțelegeți adevărul despre voi înșivă, există lucruri nerezolvate care vă tulbură? Aveți ceva pe conștiință? Vă simțiți, într-o măsură mică sau mare, vinovați de un lucru neînsemnat sau important?

Prea adesea, primim scrisori de la aceia care au făcut greșeli cu consecințe tragice și care sunt împovărați. Ei imploră: „Voi putea fi iertat vreodată? Mă voi putea schimba vreodată?”. Răspunsul este «da»!

Pavel i-a învățat pe Corinteni: „Nu v-a ajuns nicio ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

Evanghelia ne învață că eliberarea de chin și vinovăție poate fi obținută prin pocăință. Cu excepția celor câteva persoane, foarte puține, care aleg calea pierzaniei după ce au cunoscut plenitudinea, nu există niciun obicei, nicio dependență, nicio răzvrătire, nicio încălcare, nicio jignire, mică sau mare, care să fie exceptată de la promisiunea iertării totale. Indiferent ce s-a întâmplat în viețile voastre, Domnul a pregătit o cale de întoarcere dacă veți urma îndemnul Spiritului Sfânt.

Unii simt un îndemn căruia nu i se pot opune, o ispită care revine cu insistență în mintea lor, pentru a deveni poate un obicei și, apoi, o dependență. Suntem înclinați spre încălcare și păcat și, de asemenea, spre a ne justifica, gândind că nu avem nicio vină, pentru că ne-am născut așa. Suntem prinși în cursă și, de aici, vin durerea și chinul de care numai Salvatorul ne poate vindeca. Aveți puterea de a vă opri și veți fi mântuiți.

Satana atacă familia

Președintele Marion G. Romney (1897-1988) mi-a spus odată: „Nu le spune astfel

încât să poată înțelege doar; spune-le astfel încât să nu poată înțelege greșit”.

Nefi a spus: „Căci sufletul meu se bucură în claritate; căci în felul acesta lucrează Domnul Dumnezeu printre copiii oamenilor. Căci Domnul Dumnezeu dă lumină pentru înțelegere” (2 Nefi 31:3).

Așa că ascultați! Voi vorbi limpede, ca cineva chemat și care are obligația să facă acest lucru.

Știți că există un dușman. Scripturile îl definesc astfel: „acel șarpe bătrân, care este diavolul, care este tatăl tuturor minciunilor” (2 Nefi 2:18). El a fost alungat de la început (vezi D&L 29:36-38) și i s-a refuzat să aibă un trup muritor. El a jurat să distrugă „marele plan al fericii” (Alma 42:8) și a devenit dușmanul întregii dreptăți. El își concentrează atacurile asupra familiei.

Unii dintre voi vor cunoaște, într-o zi, flagelul pornografiei, care este prezent în întreaga lume. Este greu să-l eviți. Pornografia se concentrează pe acea parte a naturii voastre prin care aveți puterea de a crea viață.

Acceptarea pornografiei conduce la greutate, divorț, boală și zeci de alte probleme. Nicio parte a ei nu este inocentă. A intra în posesia ei, a o viziona sau a o transmite în orice formă este ca și cum ați ține un șarpe cu clopoței în rucsacul de pe spate. Vă expune inevitabilului echivalent spiritual al mușcăturii șarpelui, cu veninul ei letal. Având în vedere că lumea este așa cum este, este ușor de înțeles că puteți fi, foarte ușor, expuși ei, o puteți citi sau viziona fără a înțelege consecințele cumplite. Dacă vă încadrați în această descriere, vă avertizez să-i puneți capăt. Puneți-i capăt acum.

Cartea lui Mormon ne învață că toți „oamenii sunt instruiți îndeajuns ca să deosebească binele

*A existat Unul
singur în toate
analele istoriei
omenirii care a
fost în întregime
fără păcat
și capabil să
răspundă pentru
păcatele și
încălcările
întregii omeniri.*

de rău” (2 Nefi 2:5). Aceasta vă include. Știți ce este drept și ce este greșit. Fiți foarte atenți să nu faceți lucruri care știți că sunt greșite.

Deși majoritatea greșelilor pot fi confesate, în particular, Domnului, există încălcări pentru care este nevoie de mai mult pentru a obține iertarea. Dacă greșelile voastre au fost grave, mergeți și vorbiți cu episcopul vostru. În cazul celorlalte, confesarea personală, în liniște, va fi suficientă. Dar, aduceți-vă aminte că zorii măreței dimineți a iertării nu vor apărea întotdeauna dintr-o dată. Dacă, la început, vă poticniți, nu renunțați. Să trecem peste descurajare este parte a încercării. Nu renunțați. Și, așa cum v-am sfătuit înainte, după ce ați mărturisit și păcatele v-au fost iertate, nu priviți în urmă.

Salvatorul a suferit pentru păcatele noastre.

Domnul este mereu prezent acolo. El a suferit și a plătit prețul pentru păcatele noastre, dacă suntem dornici să-L acceptăm ca Mântuitor.

Pentru că suntem muritori, este posibil ca noi să nu putem înțelege *cum* a înfăptuit Salvatorul sacrificiul Său ispășitor. Dar, deocamdată, să știm *cum* nu este la fel de important cum este să știm *de ce* a suferit El. De ce a făcut El aceasta pentru dumneavoastră, pentru mine, pentru întreaga omenire? A făcut-o din dragoste pentru Dumnezeu, Tatăl, și întreaga omenire. „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13).

În Ghetsimani, Hristos S-a îndepărtat de apostolii Săi pentru a Se ruga. Orice s-a întâmplat în Ghetsimani depășește puterea noastră de cunoaștere! Dar noi știm că El a înfăptuit ispășirea. El a dorit să ia asupra Sa greșelile, păcatele și vina, îndoielile și teama întregii

omeniri. El a suferit pentru noi pentru ca noi să nu fim nevoiți să suferim. Mulți muritori au fost chinuiți și au avut parte de o moarte dureroasă, cumplită. Dar agonia Sa a depășit-o pe a lor.

La vârsta mea, am ajuns să știu ce este durerea fizică și vă spun că nu este de dorit! Nimeni nu încheie această viață fără a învăța câteva lucruri despre suferință. Dar chinul personal pe care nu pot să-l suport are loc când îmi dau seama că am făcut pe altcineva să sufere. Atunci întrezăresc ceva din agonia prin care a trecut Salvatorul în grădina Ghetsimani.

Suferința Sa a fost diferită de cea a tuturor celor care au suferit înainte și după aceea, pentru că El a luat asupra Sa toate pedepsele la care a fost supusă vreodată familia umană. Imaginați-vă acest lucru! El nu avea de plătit nicio datorie. El nu a săvârșit niciun rău. Cu toate acestea, El a simțit toată vina, suferința și tristețea, durerea și umilinta, toate chinurile mintale, emoționale și fizice cunoscute de om – El a avut parte de toate. A existat Unul singur în toate anele istoriei omenirii care a fost în întregime fără păcat și capabil să răspundă pentru păcatele și încălcările întregii omeniri și să supraviețuiască durerii care a însoțit plata lor.

El Și-a prezentat viața și, în esență, a spus: „Eu sunt Acela care iau asupra Mea păcatele lumii” (Mosia 26:23). El a fost răstignit; El a murit. Ei nu l-au putut lua viața. El a consimțit să moară.

Iertarea totală este posibilă

Dacă v-ați poticnit sau v-ați pierdut pentru o perioadă, dacă simțiți că

dușmanul vă ține captivi, puteți merge înainte cu credință și să nu rătăciți înapoi și încolo prin lume. Există persoane care sunt gata să vă îndrume înapoi, spre pace și siguranță. Chiar harul lui Dumnezeu, așa cum este promis în scripturi, vine „după ce [ați] făcut tot posibilul” (2 Nefi 25:23). Pentru mine, această posibilitate este adevărul care merită, cu adevărat, să fie cunoscut.

Vă promit că zorii strălucitori ai acelei dimineți a iertării se pot ivi. Atunci „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere” (Filipeni 4:7) va veni în viața voastră din nou, asemănătoare unui răsărit de soare, și voi, ca și El, „nu [vă veți] mai aduce aminte de păcatul vostru” (Ieremia 31:34). Cum veți recunoaște momentul? Îl veți recunoaște! (Vezi Mosia 4:1-3.)

Acestea sunt lucrurile pe care doresc să le învățați voi, cei care v-ați rătăcit. El va veni și va rezolva problema pe care voi nu o puteți rezolva, dar voi va trebui să plătiți prețul. Nu este posibil dacă voi nu faceți aceasta. El este un conducător bun în sensul că El va plăti, întotdeauna, prețul necesar, dar El dorește ca voi să faceți ce trebuie, chiar dacă este dureros.

Îl iubesc pe Domnul și Îl iubesc pe Tatăl care l-a trimis. Povara dezamăgirii, păcatului și vinei o putem pune în fața Sa și, în condițiile generoase stabilite de El, fiecare parte a contului poate fi marcată cu „plătită integral”.

„Veniți acum să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. Adică,

a spus Isaia în continuare, „dacă veți voi și veți asculta” (Isaia 1:18-19).

Veniți la El

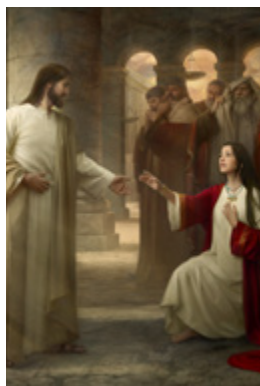
Scriptura care ne spune „învață înțelepciune în tinerețea ta; da, învață în tinerețea ta să ții poruncile lui Dumnezeu” (Alma 37:35) este o invitație însoțită de promisiunea de a avea pace și protecție împotriva dușmanului. „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; dar fi un model pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12).

Nu vă așteptați ca totul să fie bine de-a lungul vieții dumneavoastră. Chiar și aceia care trăiți așa cum trebuie, veți constata că viața va fi grea uneori. Întâmpinați fiecare dintre provocările vieții cu optimismul și siguranța că veți avea pacea și credința care să vă susțină acum și în viitor.

Celor care nu aveți încă toate binecuvântările pe care simțiți că le doriți, dacă viața vă este goală și nu aveți tot ce vă este necesar, vă spun că eu cred cu tărie că nicio experiență sau ocazie esențială pentru mântuire și salvare nu le vor fi refuzate celor care trăiesc fiind credincioși. Rămâneți demni; aveți speranță, răbdare și pioșenie. Totul va fi bine în cele din urmă. Darul Duhului Sfânt vă va îndruma și arăta ce aveți de făcut.

Dacă sunteți unii dintre aceia care se luptă cu vinovăția, dezamăgirea sau deprimarea provocate de greșeli pe care le-ați făcut sau binecuvântări care nu au venit încă, citiți învățăturile care vă redau încrederea și care se găsesc în imnul „Veniți la Hristos”:

*Veniți la Isus, voi împovărați,
De griji și de păcat copleșiți.
Spre un port sigur veți fi îndrumați,
Unde să vă odihniți, odihniți.*

*Povara
dezamăgirii,
păcatului și vinei
o putem pune
în fața Sa și,
în condițiile
generoase
stabilite de El,
fiecare parte a
contului poate
fi marcată cu
„plătită integral”.*

*Veniți la Isus, El vă ascultă.
Chiar de ați luat calea greșită.
Cu-a Sa dragoste El vă îndrumă,
Din noapte spre lumină, lumină.*

*Veniți la Isus, El vă aude,
Dacă-I cereți a Sa dragoste.
Nu știți că îngeri vă sunt aproape?
De sus, El îi trimite, trimite.¹*

Eu afirm, împreună cu frații mei apostoli, că suntem martori speciali ai Domnului Isus Hristos. Această mărturie este confirmată de fiecare dată când simt, în mine însumi și la alții, efectul purificator al sacrificiului Său sacru. Mărturia mea și a fraților mei apostoli este adevărată. Îl cunoaștem pe Domnul. El nu este un străin pentru profeții, văzătorii și revelatorii Săi.

Eu înțeleg că nu sunteți perfecți, dar încercați să vă perfecționați. Fiți curajoși. Nu uitați că orice persoană care are trup are putere asupra uneia care nu are.² Lui Satana nu i s-a permis să aibă trup; așa încât, dacă vă confrunțați vreodată cu ispitele, să știți că le puteți depăși pe toate dacă vă veți exercita libertatea de a alege care le-a fost dată lui Adam și Evei în grădina și care a fost transmisă de-a lungul generațiilor până la voi.

Dacă priviți înainte cu speranță și dorință de a face ceea ce dorește Domnul să faceți – aceasta este tot ce se așteaptă de la voi. ■

Dintr-o cuvântare, „Adevăruri pe care merită, cu adevărat, să le cunoști”, rostită în cadrul unei adunări de devoțiune la Universitatea Brigham Young în data de 6 noiembrie 2011. Pentru a vizualiza textul în întregime în limba engleză, accesați speeches.byu.edu.

NOTE.

1. Vezi „Veniți la Isus”, *Immuri*, nr. 75.
2. Vezi *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 222.

INTONEAZĂ IMNUL TĂU PREFERAT

Tocmai o născusem pe fetița noastră, Rebeca. Avusesem parte de un travaliu intens și mă simțeam epuizată.

Când Rebeca a fost pusă în brațele mele, am avut un sentiment copleșitor că ar trebui să fredonez imnul meu preferat, „Copil al Domnului” (*Imnuri*, nr. 191). Primul meu răspuns a fost: „Nu, sunt prea obosită. Am să i-l cânt mai târziu”. Dar, apoi, gândul a revenit. Așa că, în pofida faptului că eram epuizată, am început să intonez prima strofă. Mama și soțul meu mi s-au alăturat.

Când am terminat de cântat imnul, am simțit ceva special în cameră. Chiar și doctorul, care până în acel moment se comportase profesional și mai degrabă rezervat, avea lacrimi care-i curgeau pe față. Ne-a mulțumit pentru că am intonat un cântec așa de frumos. Ea a spus că, în toți anii în care a ajutat la nașterea bebelușilor, nu s-a mai simțit ca atunci.

M-am gândit la acea experiență și m-am întrebat dacă nu ar trebui să fac rost de o înregistrare a imnului pe care să i-o înmânez. Din păcate, am fost prinsă de grijele cotidiene și am uitat despre asta.

Dar, apoi, a sosit timpul pentru controlul medical postnatal. Când medicul a pășit în cameră, fața ei s-a luminat și m-a îmbrățișat. Ea a spus că nu reușise să-și scoată acel cântec din minte și că încercase chiar să-l găsească pe Internet ca să-l poată cânta familiei. Atunci Duhul Sfânt mi-a amintit că ar fi trebuit să obțin o copie a imnului pentru ea. I-am promis că, pe parcursul săptămânii respective, voi reveni cu un exemplar.

În acea seară, m-am rugat să găsesc o interpretare a imnului care să fie cea mai potrivită pentru ea. În după-amiaza următoare, am comandat un

CD care conținea acel cântec. Câteva zile mai târziu, când a ajuns în cutia mea poștală, eram foarte nerăbdătoare să i-l dau.

Ea a fost încântată să îl primească și mi-a mulțumit pentru cadou. Mi-a spus că, deși nu știa sigur de ce, simțea că era foarte important pentru ea să împărtășească acest cântec familiei ei. Pe măsură ce discuția noastră a continuat, i-am împărtășit nu doar prețuirea mea pentru acest cântec, dar și mărturia mea despre adevărurile simple pe care le învăț.

În timp ce conduceam spre casă, în ziua aceea, am simțit dragostea Tatălui Ceresc pentru una dintre ficele Sale – medicul meu. El o cunoaște și o iubește și dorește ca ea să știe că se poate întoarce să trăiască din nou alături de El. ■

Angela Olsen Center, Ohio, S.U.A

Când am terminat de cântat, doctorul, care până în acel moment se comportase profesional și mai degrabă rezervat, avea lacrimi care-i curgeau pe față.

De ce Tatăl Ceresc nu veghează și nu ne avertizează „totdeauna”?

PROMISIUNEA SA DE A FI TOTDEAUNA

În timp ce mă aflam în cadrul unei adunări de împărtășanie, reflectând la rugăciunea de binecuvântare a pâinii, cuvintele acestea se tot repetau în mintea mea: „pentru ca ei să poată avea totdeauna Spiritul Său cu ei” (Moroni 4:3; D&L 20:77).

„Totdeauna”, este spus – nu doar uneori. Atunci, de ce, cu câteva luni înainte, eu și soțul meu nu am fost avertizați în legătură cu modul în care să ne protejăm fiul în vârstă de unsprezece ani înainte ca el să fie lovit de o mașină în timp ce se plimba cu bicicleta? De ce Tatăl Ceresc nu veghează și nu ne avertizează „totdeauna”?

Am fost învățată la Societatea Primară și credeam că Duhul Sfânt ne va proteja. El va folosi glasul slab și liniștit pentru a ne veghea, îndruma și avertiza de pericol. Acest gând a fost în mintea mea din momentul în care Ben a murit. Îmi era dor de el foarte mult și inima mea tânjea după compasiune și pace.

Unde a fost glasul meu de avertizare? Unde a fost Duhul Sfânt? Am considerat că făceam tot ce puteam mai bine pentru a fi neprihăniți. Ne plăteam zeciuiala, participam la adunările Bisericii și slujeam ori de câte ori ni se cerea. Eram departe de perfecțiune, dar țineam serile în familie și studiam zilnic din scripturi. Ne străduiam.

În timp ce aveam aceste gânduri, stăteam într-o clasă a Societății de Alinare, când învățătoarea a spus o poveste despre o rudă apropiată. În timp ce aștepta la un semafor, ruda ei a avut o impresie puternică că trebuia să rămână pe loc atunci când semaforul se făcea verde. Ea a urmat acel îndemn și, aproape imediat, un camion mare a trecut intersecția în viteză, pe culoarea roșie. Dacă nu ar fi auzit și ascultat acel glas, ea și copiii ei ar fi putut fi răniți sau chiar omorâți.

Această poveste a avut un efect puternic asupra mea dar, în timp ce

stăteam pe scaun plângând și mă pregăteam să mă ridic și să părăsesc sala, un puternic sentiment de alinare a coborât asupra mea. Am simțit pace, că Duhul Sfânt a fost într-adevăr cu mine. În cazul meu, El nu a fost acolo ca un glas de avertizare, ci ca un mângâietor.

De la accidentul lui Ben, am simțit o putere mai presus de a mea și am fost întărită de dragostea Tatălui Ceresc. Nu am înțeles uneori de ce se întâmplă anumite lucruri, dar niciodată nu m-am îndoit de dragostea Sa.

Am încredere că Dumnezeu înțelege toate lucrurile și că niciodată nu mă va lăsa fără alinare. Duhul Sfânt îndeplinește multe roluri în viața noastră. El poate să ne protejeze, dar El, de asemenea, ne îndrumă, alină, învață și ne oferă înțelegere și alte binecuvântări.

Am învățat că Tatăl Ceresc Își ține promisiunile. El a fost „totdeauna” cu mine. ■

Robyn Casper, Utah, S.U.A

SPIRITUL MI-A ȘOPTIT

„Hei, tinerilor! Veniți înapoi!”, a strigat un glas îngrijorat.

M-am întors pentru a vedea doi băieți de aproximativ cinci și șapte ani, care alergau prin parcare magazinului cu lacrimi curgându-le șiroaie pe obraji. Vânzătorul părea îngrijorat în timp ce striga după ei.

În timp ce mă întorceam spre mașina mea, Spiritul mi-a șoptit, „Poți fi de ajutor aici”. Șoapta a fost încrețită, totuși atât de clară, încât, un moment mai târziu, alergam prin parcare spre băieți.

L-am găsit pe cel mai mare stând lângă o camionetă maro. M-am apropiat și am îngenunchiat lângă el.

„Bună. Numele meu este Cristina. Ești bine?”

Ca răspuns la întrebarea mea, el a început să plângă și mai tare și și-a ascuns fața în palme. Vânzătorul și celălalt băiat ni s-au alăturat.

„Cred că ei vorbesc doar franceza”, mi-a spus vânzătorul. „I-am găsit alergând rătăciți prin magazin.”

M-am prezentat din nou copiilor în limba franceză. Franceza era limba mea maternă, dar nu o mai vorbisem de copil, când fusesem adoptată de o familie vorbitoare de limbă engleză. În mod normal, franceza mea nu este grozavă. Dar atunci am putut să mă exprim fluent. În timp ce îi alinam pe băieți, cuvintele erau clare atât în mintea mea, cât și în glasul meu.

Printre suspine, băiatul mai mare mi-a explicat, vorbind repede, că el și fratele lui nu au putut să-și găsească părinții nicăieri în magazin și că alergaseră afară ca să îi caute. În timp ce ascultam, am început să realizez cât de uimitor era faptul că puteam nu doar să port cu ușurință o conversație în limba franceză, dar, că puteam de asemenea, să înțeleg ușor și să consolez doi copii speriați.

„S-au rătăcit de părinți și doresc să îi aștepte aici la mașina lor”, i-am spus vânzătorului. Băiatul mai mic mi-a spus numele părinților, pe care le-am transmis vânzătorului pentru ca acesta să-i găsească cu ajutorul difuzoarelor

Am observat doi băieți de aproximativ cinci și șapte ani, care alergau prin parcare magazinului cu lacrimi curgându-le șiroaie pe obraji.

magazinului. Câteva minute mai târziu, băiatul l-a zărit pe tatăl său care ieșea din magazin și a ales spre el.

În timp ce mă îndreptam spre băiat și tatăl său, mi-am dat seama că nu mai eram în stare nici măcar să-mi iau la revedere în limba franceză. Am încercat în zadar să spun ceva ce băieții ar putea să înțeleagă, dar nu am reușit decât să rostesc câteva cuvinte la întâmplare. În cele din urmă am revenit la limba engleză ca să le spun băieților: „La revedere. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc”.

În timp ce mă îndepărtam de băieți și părinții lor, mă simțeam plină de recunoștință. Tatăl Ceresc lucrase prin mine pentru a-i alina pe doi dintre micuții Săi. M-am simțit umilă deoarece Domnul a putut să mărească abilitățile mele limitate pentru a îndeplini scopurile Sale. Am fost recunoscătoare să fiu martoră la ce se poate întâmpla atunci când răspundem chemărilor Sale, chiar și în cele mai neașteptate împrejurări. ■

Christina Albrecht Earhart,
Washington, S.U.A

TREBUIE SĂ MERGEM LA TEMPLU ACUM!

Într-o dimineață de duminică, o membră recent botezată a fost prezentată membrilor episcopiei. Numele ei era Lidia. Ea ne-a cucerit inimile imediat.

Lidia era bătrână și oarbă din cauza unui diabet cu care s-a luptat mulți ani. Ea a început să-i recunoască rapid pe membrii episcopiei după glasurile lor și după felul în care pășeau. Ea ne rostea numele și ne strângea mâinile, iar noi nu am făcut niciodată aluzie la faptul că era oarbă.

După ce a trecut anul necesar de la botezul ei, Lidia s-a întâlnit cu episcopul și președintele de țară pentru a primi recomandarea de templu. Într-o duminică, în cadrul unei clase a Societății de Alinare, m-a tras lângă ea și mi-a spus: „Președintele de țară mi-a spus că trebuie să merg la templu cât mai curând. Mă vei duce?”

Era prima săptămână din decembrie iar noi eram cu toții ocupați. Am încercat să folosesc scuzele clasice și

Președintele de țară mi-a spus că „trebuie să merg la templu cât mai curând”, a spus Lidia. „Mă vei duce?”

i-am spus: „Nu am putea aștepta până în ianuarie?”

„Nu, trebuie să mergem acum!”

Un grup de femei din episcopie mergeau la templu în fiecare lună, așa că le-am abordat în legătură cu posibilitatea de a o lua și pe Lidia cu ele. Ele erau, de asemenea, foarte ocupate. Dar Lidia, cu lacrimi în ochi, ne-a spus din nou că președintele de țară îi spusese să meargă cât mai repede cu putință.

După ce am văzut dorința și stăruința ei, noi toate ne-am pus de acord să facem călătoria de 241 de kilometri săptămâna următoare. Pe drum, am umplut mașina cu pălăvrăgeala și prietenia a opt femei. Lidia a fost extrem de încântată de experiența la templu și de binecuvântarea de a primi propria înzestrare.

În prima săptămână din ianuarie, starea de sănătate a Lidiei s-a înrăutățit și a fost internată în spital pentru îngrijire intensivă. O săptămână mai târziu ea a murit. Dar Lidia a plecat cu binecuvântările eterne pe care le-a primit în templu cu numai câteva săptămâni înainte.

Mai târziu, i-am povestit președintelui de țară despre călătoria noastră și cât de impresionată am fost de faptul că el s-a simțit inspirat să-i spună Lidiei că trebuie să meargă la templu imediat.

„Chiar nu am vrut să spun că ea trebuia să meargă atunci”, a răspuns el. „Eu întotdeauna le spun noilor posesori de recomandări să meargă la templu curând. Spiritul a vorbit Lidiei, nu eu!”

Lidia ne-a învățat pe noi toți să ascultăm Spiritul și să răspundem mesajelor Sale imediat. Sunt recunoscătoare pentru că ne-a amintit să ascultăm glasul slab și liniștit. ■

Mary Holmes Ewen,
California, S.U.A

Vârstnicul
Anthony D. Perkins
din Cei Șaptezeci

MERGI ÎNAINTE ÎN credință

Dumneavoastră, tinerii adulți, trăiți acum în ceea ce a fost numit „deceniul hotărârilor”. Dumneavoastră luați unele dintre cele mai importante decizii din viață, cum ar fi „a merge la templu, a sluji într-o misiune, a dobândi o educație, a opta pentru o ocupație, a alege un partener și a fi pecetluit pentru timp și pentru toată eternitatea în templul sfânt”¹.

Mă adresez în mod deosebit celor care se confruntă cu una sau mai multe dintre aceste decizii importante – unii probabil că sunt aproape paralizați de frica de a lua o decizie greșită sau de a avea nevoie de întărire pentru a rămâne încrezători în decizia luată anterior.

Cele patru lecții despre luarea deciziilor inspirate de către Nefi, dacă sunt aplicate, pot diminua temerile și mări încrederea de a merge înainte.

1. Supuneți-vă poruncilor

Ultimul verset din cronica sacră a lui Nefi rezumă viața sa: „Căci așa mi-a poruncit Domnul mie, iar eu trebuie să mă supun” (2 Nefi 33:15).

Credința și dragostea lui Nefi pentru Salvator sunt exemplificate prin supunerea sa față de poruncile lui Dumnezeu. El s-a rugat (vezi 1 Nefi 2:16). El a citit scripturile (vezi 1 Nefi 22:1). El a căutat și a urmat îndrumările unui profet în viață (vezi 1 Nefi 16:23-24). Asemenea supunere i-a permis Duhului Sfânt să îl însoțească cu putere pe Nefi de-a lungul vieții sale și a permis primirea revelației personale continue.

Și dumneavoastră trebuie să stați aproape de Domnul prin ținerea poruncilor lui Dumnezeu. Depun mărturie că supunerea constantă față de lucruri mărunte, cum ar fi citirea din scripturi, rugăciunea zilnică, participarea la adunările Bisericii, ascultarea

Patru lecții despre luarea deciziilor inspirate de către Nefi vă pot diminua temerile și mări încrederea de a merge înainte.

sfaturilor profeților în viață și slujirea altora vă vor califica pentru a avea Spiritul – și revelațiile care vin o dată cu acesta.

Perfecțiunea nu este o condiție pentru a primi revelație personală. Condiția este pocăința de zi cu zi (vezi Romani 3:23). Dacă pocăința

*Credința și dragostea
lui Nefi pentru Salvator
sunt exemplificate prin
supunerea sa față de
Dumnezeu și față de
poruncile Lui.*

dumneavoastră este sinceră și completă (vezi D&L 58:42-43), puterea purificatoare a ispășirii vă va aduce Spiritul pentru a vă ghida în deciziile grele ale vieții.

2. Mergeți înainte în credință

Puneți-vă în locul lui Nefi. Tatăl dumneavoastră vă spune că Domnul a poruncit familiei să-și părăsească averea și să plece în pustiu. Nu ați dori să aveți informații despre călătoria și despre destinația dumneavoastră?

Cred că Nefi ar fi fost foarte încântat dacă Domnul i-ar fi revelat clar viitorul. Dar Dumnezeu nu a lucrat așa cu Nefi și nu va lucra așa cu dumneavoastră.

În timp ce familia lui Nefi călătorea prin pustiu, ei au primit instrucțiuni „din când în când” (1 Nefi 16:29; 18:1). Vizualizarea cu certitudine a călătoriei vieții sale dinainte nu ar fi asigurat experiențele de încercare a sufletului și de formare a credinței care l-au ajutat să devină un om mai asemănător lui Hristos.

Dacă așteptați ca Dumnezeu să vă reveleze ce carieră academică să

urmați, cu cine să vă căsătoriți, ce slujbă să acceptați, unde să locuiți, dacă să mergeți sau nu la facultate sau câți copii să aveți, cu siguranță nu veți ieși niciodată din casă. Depun mărturie că revelația personală va veni numai „din când în când”.

Tatăl nostru Ceresc vrea ca noi să creștem, iar asta include dezvoltarea abilității noastre de a cântări fapte, de a judeca corect și de a lua decizii. Dar El, de asemenea, ne-a invitat să îi împărtășim toate deciziile noastre în rugăciune (vezi D&L 9:7-9). Vârstnicul Richard G. Scott, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învățat că răspunsurile la întrebările noastre vin „în una din *trei* modalități”².

O asigurare care confirmă

„În primul rând” a spus vârstnicul Scott, „puteți simți pacea, alinarea și asigurarea care confirmă că hotărârea dumneavoastră este dreaptă”³. Soția mea, Christy, și cu mine am constatat că asigurarea pentru deciziile critice, care afectează întreaga viață poate fi comunicată prin scripturi, de cele mai multe ori după preaslăvirea în templu.

De exemplu, după ce am meditat și ne-am rugat mult, am decis să abandonăm casa noastră de vis din Texas, să acceptăm un transfer propus de la locul de muncă și să ne mutăm cu șase copii mici în Beijing, China. Dar noi doream cu ardoare confirmarea Spiritului pentru o astfel de mutare importantă. Asigurarea divină a venit – în templu – în timp ce citeam aceste cuvinte din Doctrină și legăminte: „Voința mea este ca tu să... nu rămâi multe zile în acest loc... [să] nu te

A DIMINUA TEMERILE ȘI A MĂRI ÎNCREDEREA

1. Supuneți-vă poruncilor.
2. Mergeți înainte în credință.
3. Trăiți în prezent.
4. Folișiți-vă de tăria altora.

Nefi ar fi fost foarte încântat dacă Domnul i-ar fi revelat clar viitorul. Dar Dumnezeu nu a lucrat așa cu Nefi și nu va lucra așa cu dumneavoastră.

Totuși, am mers înainte”
(1 Nefi 4:6-7).

Vor fi momente în deceniul hotărârilor dumneavoastră când nu veți mai putea amâna și va trebui să acționați. Am învățat că, așa cum a propovăduit vârstnicul Dallin H. Oaks, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „noi vom primi îndemnuri ale Spiritului când vom face tot ce ne va sta în puțință, când ne vom afla afară, în soare, lucrând și nu atunci când vom sta în umbră și ne vom ruga pentru a ști ce trebuie făcut mai întâi”⁶.

Ca și în exemplul lui Nefi, Spiritul va confirma sau va preveni, la timpul potrivit, cu privire la calea aleasă de dumneavoastră.

3. Trăiți în prezent

Dedicarea lui Nefi în călătoria sa spre pământul făgăduit este în contrast puternic cu atitudinea fraților săi Laman și Lemuel. Ei au luat decizia de a pleca, dar inimile lor nu au părăsit niciodată Ierusalimul. Nefi își repara arcul stricat cu scopul de a vâna pentru hrană și extrăgea minereuri pentru a construi o barcă în timp ce frații lui leneveau, se pare, într-un cort.

Astăzi, lumea are mulți oameni ca Laman și Lemuel. Dar Domnul are nevoie de bărbați și femei dedicați ca Nefi. Veți progresa mai mult în viață atunci când vă veți dedica în totalitate deciziilor dumneavoastră și vă veți strădui să excelați în situațiile curente, chiar și atunci când faceți planuri pentru viitor.

Nefi exemplifică sfatul înțelept al președintelui Thomas S. Monson: „A

[gândești] la bunurile tale. Mergi în ținuturile din est” (D&L 66:5-7).

Glasul lui Isus Hristos din scripturi, împreună cu sentimentele puternice venite de la Duhul Sfânt, au confirmat că decizia noastră de a ne muta în China era una bună.

Sentimente deranjante

A doua modalitate prin care Tatăl Ceresc răspunde la rugăciuni este printr-un „sentiment deranjant, [prin] amortirea gândurilor care vă indică faptul că alegerea dumneavoastră este greșită”⁴.

După misiunea mea în Taiwan, am crezut că dreptul internațional ar fi o alegere bună cu privire la carieră. În timp ce eu și Christy ne gândeam la un posibil viitor, am înțeles că ne așteptau încă cinci ani de educație costisitoare.

Economia din S.U.A. era într-o recesiune profundă iar veniturile noastre erau limitate, așa că am considerat că a mă alătura Corpul de instruire a ofițerilor de rezervă, din cadrul Forțelor aeriene, este o alegere înțeleaptă pentru a-mi plăti educația. Dar, în timp ce dădeam testele cerute și completam

actele necesare, nu aveam sentimente plăcute în legătură cu acest angajament. Nu a apărut o amortire a gândurilor sau sentimente întunecate – doar absența păcii.

Acea decizie financiară aparent lipsită de logică a fost inspirată, în parte, pentru că aș fi fost un avocat îngrozitor. **Încrederea divină**

Dumnezeu răspunde la întrebări și într-un al treilea mod: fără răspuns. „Când trăiți demn și alegerea dumneavoastră este compatibilă cu învățăturile Salvatorului iar dumneavoastră trebuie să acționați”, a spus vârstnicul Scott, „procedați cu încredere”⁵.

Ultima încercare a lui Nefi de a obține plăcile de aramă ilustrează modul în care noi ar trebui să avem încredere în Dumnezeu. El a consemnat:

„Și am fost condus de Spirit, neștiind dinainte lucrurile pe care trebuia să le fac.

visa, cu ochii deschiși, la trecut și a tânji după un viitor mai bun ne pot alina, dar nu pot înlocui viața din prezent. Aceasta este ziua șansei noastre și noi trebuie să profităm de ea”⁷.

4. Folosiți-vă de tăria altora

Chiar și după ce am căutat Spiritul, am mers înainte cu decizia noastră și suntem dedicați în totalitate acesteia, îndoielile încă mai pot apărea și ne pot face să ne punem întrebări în legătură cu hotărârea noastră. În asemenea circumstanțe, un membru al familiei sau un prieten de încredere ne poate oferi sfaturi și tărie să rămânem pe calea aleasă. Eu cred că, pe

Un membru al familiei sau un prieten de încredere ne poate oferi sfaturi și tărie să rămânem pe calea aleasă.

parcursul călătoriei sale, soția lui Nefi a devenit ancora lui de încredere.

Am ajuns s-o apreciez pe soția lui Nefi atunci când am vizitat Muzeul de Istorie a Bisericii. Am fost atras de o pictură cu Nefi legat de catargul corăbiei, ud până la piele în mijlocul unei furtuni.⁸

Lângă Nefi stăteau soția sa și unul dintre copii. Ea îndura aceeași furtună și aceleași încercări ca Nefi, dar ochii ei erau sfidători, iar brațele ei protectoare înconjurau umerii lui. În acel moment, am înțeles că și eu eram binecuvântat cu o soție loială, care mi-a oferit tărie în momentele mele de încercare. Am sperat că și eu am fost un sprijin asemănător pentru ea.

Dragi frați, conservarea și sporirea tăriei spirituale pe care ați dobândit-o (sau pe care o veți dobândi) ca misionari sau în alte tipuri de slujire dreaptă, reprezintă cel mai bun mijloc prin care puteți deveni un soț și tată

de dorit. Surori, sensibilitatea spirituală, credința și curajul de a-L urma pe Isus Hristos sunt printre cele mai bune calități ca soție și mamă.

Vă îndemn să deveniți genul de persoană de la care partenerul dumneavoastră actual sau viitor poate primi sfaturi înțelepte și putere. Un bărbat virtuos și o femeie demnă, pe-cetluiți pentru timp și toată eternitatea în templu, pot îndeplini lucruri dificile acționând ca parteneri egali.

Vă promit că, dacă puneți în aplicare lecțiile date de Nefi și de profeții moderni despre luarea deciziilor, veți fi conduși de revelație personală „din când în când”. În timp ce progresați, parcurgând deceniul hotărârilor, sper ca dumneavoastră, la fel ca Nefi, să aveți credința de a spune:

„Și am fost condus de Spirit, neștiind dinainte lucrurile pe care trebuia să le fac.

Totuși, am mers înainte” (1 Nefi 4:6-7). ■

Dintr-o cuvântare de devoțiune, „Nevertheless I Went Forth”, rostită la Universitatea Brigham Young în data de 4 februarie 2014. Pentru a vizualiza textul integral în limba engleză, accesați speeches.byu.edu.

NOTE.

1. Robert D. Hales, „Către Preoția aaronică: să ne pregătim pentru deceniul hotărârilor”, *Liahona*, mai 2007, p. 48.
2. Richard G. Scott, „Să folosim darul divin al rugăciunii”, *Liahona*, mai 2007, p. 10.
3. Richard G. Scott, „Să folosim darul divin al rugăciunii”, *Liahona*, mai 2007, p. 10.
4. Richard G. Scott, „Să folosim darul divin al rugăciunii”, *Liahona*, mai 2007, p. 10.
5. Richard G. Scott, „Să folosim darul divin al rugăciunii”, *Liahona*, mai 2007, p. 10.
6. Dallin H. Oaks, „In His Own Time, in His Own Way”, *Liahona*, aug. 2013, p. 26.
7. Thomas S. Monson, „În căutarea comorii”, *Liahona*, mai 2003, p. 20-21.
8. Vezi *Ajutorul potrivit*, de K. Sean Sullivan, în „The Book of Mormon: A Worldwide View”, *Liahona*, dec. 2000, p. 37.

CĂUTAȚI-L

„Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?
Nu este aici, ci a înviat.”

(Luca 24:5-6)

DATORITĂ LUI JOSEPH

Găsiți șase moduri în care viața dumneavoastră este (sau poate fi) diferită datorită profetului Joseph Smith.

Ted Barnes

Departamentul Preoției

Joseph Smith a murit cu mai bine de 170 de ani în urmă. El a trăit doar 38 de ani, petrecându-și cea mai mare parte a timpului în locuri atât de neînsemnate, încât probabil nu le veți găsi decât în cele mai detaliate hărți. Și, probabil, sunteți familiarizați cu multe din lucrurile pe care le-a făcut în timpul vieții sale. Dar v-ați gândit cum vă influențează personal aceste lucruri? Deși sunt multe fapte de luat în considerare, puteți începe cu aceste șase.

Datorită lui Joseph Smith

1. Înțelegeți cine sunt cu adevărat Dumnezeu și Isus Hristos.

Chiar dacă nu datorită lui Joseph Smith, e posibil ca, totuși, să fi crezut în Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos. E posibil să fi avut mărturiile din Biblie. Dar gândiți-vă cât de adâncă și bogată este acum înțelegerea dumneavoastră datorită a ceea ce Joseph Smith a restaurat – mărturiile îndrăznețe care confirmă din Cartea lui Mormon, Doctrină și Legăminte și Perla de mare preț. De exemplu, dumneavoastră știți ceva ce restul lumii nu știe: că Mântuitorul înviat a vizitat Americile – dovedind, prin cuvintele Sale, că El nu este numai „Dumnezeul Israelului, [ci și] Dumnezeul întregului pământ” (3 Nefi 11:14).

Gândiți-vă cum mărturia dumneavoastră despre Tatăl Ceresc și Isus Hristos este întărită de mărturia puternică a profeților precum Nefi, Alma și Moroni – că să nu mai spunem de Joseph Smith însuși, care a declarat: „El trăiește! Pentru că L-am văzut, chiar la dreapta lui Dumnezeu” (D&L 76:22-23). În zilele în care credința în Dumnezeu și Isus Hristos este pusă la încercare și deseori abandonată, ce binecuvântare este să avem această lumină suplimentară!

**LECȚII DE
DUMINICA**

.....
Subiectul acestei luni:
Apostazia și
restaurarea

3. Familia dumneavoastră poate fi eternă.

De ce sunt atât de mulți oameni confuzi cu privire la importanța căsătoriei și a familiei? Probabil pentru că nu știți despre doctrina restaurată de Joseph Smith, conform căreia căsătoria și familia sunt rânduite de Dumnezeu și sunt menite să fie veșnice (vezi D&L 49:15; 132:7). Acestea nu sunt doar tradiții stabilite de om pe care societatea noastră le consideră depășite – ele fac parte din ordinea veșnică a cerului. Și, datorită cheilor preoției și rânduielilor din templu care au fost restaurate de Joseph Smith, familia dumneavoastră eternă poate începe aici, pe pământ.

2. Dumneavoastră știți că sunteți un copil al lui Dumnezeu – la fel ca toți ceilalți.

Probabil cel mai important adevăr pe care Joseph Smith l-a restaurat a fost cel despre adevărata relație dintre noi și Dumnezeu.¹ El este cu adevărat Tatăl nostru. V-ați gândit vreodată la lucrurile care decurg din acest fapt? Schimbă modul în care vă vedeți: indiferent de ceea ce crede lumea despre dumneavoastră, știți că sunteți un copil iubit al lui Dumnezeu, având calitățile Lui. Schimbă felul în care îi vedeți pe alții: dintr-o dată toți – toți – sunt frații și surorile dumneavoastră. Schimbă felul în care priviți viața în sine: toate bucuriile și încercările ei fac parte din planul Tatălui Ceresc de a vă ajuta să deveniți mai ase-mănători Lui. Nu e rău pentru ceva despre care cântați la Societatea Primară!²

4. Aveți acces la preoție și la binecuvântările ei.

Pentru că Dumnezeu a restaurat preoția prin Joseph Smith, puteți fi botezați și primi darul Duhului Sfânt. Puteți primi binecuvântări de vindecare, alinare și îndrumare. Putem face legăminte sacre care să vă lege de Dumnezeu. Și vă puteți reînnoi legămintele în fiecare săptămână când luați din împărțășanie. Prin rânduielile preoției, puterea lui Dumnezeu intră în viața dumneavoastră (vezi D&L 84:20-21). Nimic din toate acestea nu ar fi posibil fără munca înfăptuită prin Joseph Smith.

5. Nu sunteți dependenți de substanțe dăunătoare.

Sau, cel puțin nu sunteți dacă vă supuneți revelației pe care Joseph a primit-o în anul 1833 – cu mult înainte să se dovedească clinic că tutunul provoacă cancer la plămâni și că alcoolul este legat de bolile de ficat. Când aveți un profet care revelează înțelepciunea lui Dumnezeu, de ce să așteptați ca înțelepciunea lumii să o dovedească? Cuvântul de înțelepciune ne demonstrează că lui Dumnezeu îi pasă nu numai de spiritele noastre, ci și de trupurile noastre (vezi D&L 89). La urma urmelor, așa cum revelațiile lui Joseph Smith dovedesc, a avea un trup ne face să fim mai asemănători – nu mai puțin asemănători – Tatălui nostru Ceresc, care, de asemenea, are un trup din carne și oase (vezi D&L 130:22).

ALĂTURAȚI-VĂ CONVERSAȚIEI

LUCRURI ASUPRA CĂRORA SĂ MEDITAȚI DUMINICA

- Cum îmi pot întări mărturia despre profetul Joseph Smith?
- Cum îmi pot arăta mai bine recunoștința pentru profetul în viață prin cuvintele și acțiunile mele?

LUCRURI PE CARE LE-AȚI PUTEA FACE

- La biserică, cu prietenii și familia sau pe rețelele de socializare, împărtășiți cum profetul Joseph Smith v-a influențat viața.
- Așa cum a făcut Joseph Smith întrebați-L pe Dumnezeu. Faceți-vă timp să îngemănăți în rugăciune și să-l cereți Lui îndrumare. Apoi, așteptați și ascultați idei și sentimente. Consemnați-vă gândurile în jurnalul dumneavoastră.
- Citiți cuvântarea „Joseph Smith” oferită de vârstnicului Neil L. Anderson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, în cadrul Conferinței Generale din octombrie 2014. Întocmiți un plan pentru a aplica cele două idei pe care dânsul le dă pentru întărirea și împărtășirea mărturiei dumneavoastră despre Joseph Smith.

6. Puteți cunoaște personal adevărul prin puterea Duhului Sfânt.

Când tânărul Joseph a pășit în Dumbrava Sacră în anul 1820, convingerea comună a multor biserici a fost că revelația era un lucru de domeniul trecutului. Prima Viziune a lui Joseph a demonstrat că acest lucru este fals. Cerurile sunt deschise – nu numai profeților. Oricine are

o întrebare poate primi un răspuns dacă îl caută cu umilință și sârguință (vezi D&L 42:61; 88:63). De exemplu, puteți afla singuri dacă Joseph Smith a fost un profet a lui Dumnezeu în același fel în care a aflat și Joseph: întrebându-L pe Însuși Dumnezeu.

Această listă este doar începutul. Ce ați mai adăuga? Cum este viața dumneavoastră diferită datorită lui Joseph Smith? ■

NOTE.

1. Vezi *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 39-46.
2. Vezi „Copil al Domnului”, *Immuri*, nr. 191.

„Profetul în viață” este mai important pentru noi decât un profet decedat ...

Revelația pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Adam nu l-a instruit pe Noe cum să construiască arca. Noe avea nevoie de revelație proprie. De aceea, profetul cel mai important, în ceea ce ne privește, este acela care trăiește în zilele și epoca noastră, care primește revelații în ziua de azi, de la Dumnezeu, pentru noi. De ceea, cea mai importantă lectură pe care o putem face este aceea care conține oricare dintre cuvintele profetului... cuprinse în revistele Bisericii. Instrucțiunile noastre la fiecare șase luni se găsesc în cuvântările conferințelor generale, care sunt tipărite în revista *[Liahona]* ...

Feriți-vă de cei care combat cuvintele profetilor în viață cu cele ale profetilor decedați, căci **profeții în viață au întotdeauna întâietate.** ■

*Președintele Ezra Taft Benson (1899-1994),
“Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”
(Adunare de devoțiune de la Universitatea Brigham
Young, Feb. 26, 1980), 2, speeches.byu.edu.*

Împărtășiți ideile dumneavoastră

Ce înseamnă pentru dumneavoastră să îl susțineți pe profetul în viață?
Împărtășiți-vă ideile familiei și prietenilor sau pe rețelele de socializare.

EXEMPLUL DE *supunere* AL SALVATORULUI

*Exemplul Său stabilește un model
pe care noi toți să-l urmăm.*

„**D**intre toate lecțiile pe care le învățăm din viața Salvatorului, niciuna nu este mai clară și mai puternică decât cea privind supunerea”, ne-a învățat vârstnicul Robert D. Hales din Cvo-
rumul celor Doisprezece Apostoli în cadrul Conferinței Generale din aprilie 2014. Exemplul Salvatorului nu ne învață numai *de ce* e importantă supunerea față de Tatăl Ceresc, ci și *cum* putem fi supuși. În timp ce recapitulați următoarele exemple din slujirea Lui, gândiți-vă cum ar putea acestea să stabilească o cale de urmat în viețile dumneavoastră.

„NU CAUT SĂ
FAC VOIA MEA, CI
VOIA TATĂLUI,
CARE M-A
TRIMIS.”

(Ioan 5:30; vezi, de asemenea,
Ioan 6:38; 8:28-29; 14:31)

CE POȚI FACE?

Vârstnicul Hales a spus, „Isus ne-a învățat să ne supunem printr-un limbaj simplu, ușor de înțeles: «Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele» [Ioan 14:15] și «Vino și urmaază-Mă» [Luca 18:22]”.

Ce veți face astăzi pentru a fi mai supus?

2

1. Deși Isus era fără de păcat, El s-a botezat pentru a „[împlini] tot ce [trebuia] împlinit” (Matei 3:13-17; vezi 2 Nefi 31: 4-7; Ioan 3:5).

2. La vârsta de 12 ani, când Iosif și Maria L-au găsit pe Isus propovăduind în templu, El „le era supus” și S-a întors ascultător cu ei acasă (vezi Luca 2:42-51).

3. Deși a întrebat dacă paharul poate fi îndepărtat de la El, S-a supus suferințelor în Grădina Ghetsimani (vezi Matei 26:36-44; Luca 22:39-54).

4. El a ținut ziua de sabat sfântă și a participat la adunările din sinagogă (vezi Luca 4:16-44).

5. Isus a încuviințat să fie judecat de oameni pentru ca lucrarea și gloria Tatălui să fie împlinite (vezi Isaia 53:7; Matei 26:53; Moise 1:39).

6. El Și-a terminat lucrarea lăsând oamenii ticăloși să-L răstignească (vezi Matei 27:35; Ioan 10:17-18; Galateni 1:3-5).

3

PENTRU CĂ SALVATORUL NOSTRU A FOST SUPUS

Pentru că Salvatorul nostru a fost supus, El a ispășit pentru păcatele noastre făcând posibilă învierea noastră și pregătind calea prin care să ne întoarcem în prezența Tatălui nostru Ceresc, care știa că aveam să facem greșeli în timp ce învățăm să fim supuși în timpul vieții de pe pământ. Când ne supunem, acceptăm sacrificiul Său, căci noi credem că, prin ispășirea lui Isus Hristos, toți oamenii pot fi salvați supunându-se legilor, rânduielilor și poruncilor date prin intermediul Evangheliei.”

Vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”, Liahona, mai 2014, p. 35.

1

6

7

TINERI

4

5

8

9

„DE-A LUNGUL SLUJIRII [LUI HRISTOS] «EL A SUFERIT ISPITE, DAR NU LE-A LUAT ÎN SEAMĂ»

[D&L 20:22].”

Vârstnicul Robert D. Hales

7. Mereu supus Tatălui Său, Isus S-a dus în lumea spiritelor și a organizat munca misionară acolo (vezi 1 Petru 3:18-20; 4:6).

8. Isus a fost ispășit de Satana, dar nu a cedat (vezi Matei 4:1-11; D&L 20:22).

9. El continuă să facă voia Tatălui și să conducă Biserica (vezi Joseph Smith - Istorie 1:16-17; D&L 19:2, 24).

POMPIERII ȘI ARMURA LUI DUMNEZEU

Era o zi calmă la locul meu de muncă, ca pompier voluntar, așa că m-am decis să citesc din Cartea lui Mormon. Când unul dintre colegii mei m-a văzut citind, m-a întrebat dacă știu cum ne putem pune armura lui Dumnezeu în timpurile moderne. În timp ce vorbeam a sunat alarma. Era un incendiu într-un magazin din apropiere.

Ne-am echipat repede și am mers direct acolo. Flăcările erau uriașe și, în timp ce ne apropiam de magazin, ceva a explodat în direcția noastră. Flăcările ne-au înghițit. Explozia ne-a dezorientat timp de câteva secunde pe mine și pe colegul meu. Dar mulțumită echipamentului nostru și hainelor de protecție, nu am suferit nicio leziune.

Când ne-am întors la stația de pompieri după ce ne-am luptat cu flăcările, l-am întrebat pe colegul meu dacă își aduce aminte ce m-a întrebat despre armura lui Dumnezeu. A spus că da și i-am explicat că armura lui Dumnezeu este ca echipamentul protectiv împotriva focului pe care îl au pompierii. Noi trebuie să îl purtăm mereu ca să putem rezista atacurilor puternice ale adversarului. Dacă ținem poruncile, noi vom fi binecuvântați cu puterea protectoare a armurii lui Dumnezeu și vom fi îndrumați de Duhul Sfânt. ■

Fernando de la Rosa Marrón, Mexic

VERSETUL MEU PREFERAT

1 Samuel 16:7. „DOMNUL NU SE UITĂ LA CE SE UITĂ OMUL; OMUL SE UITĂ LA CEEA CE IZBEȘTE OCHII, DAR DOMNUL SE UITĂ LA INIMĂ.”

Înainte de a mă alătura Bisericii, m-am considerat mereu o persoană obișnuită cu capacități obișnuite. Am simțit că nu am nimic de valoare de oferit. Îmi era teamă să le arăt oamenilor cine eram, pentru că îmi era teamă că voi fi respinsă și rănită. Am crezut că toți cei din jurul meu erau mai puternici, mai inteligenți și mai buni ca mine.

Dar toate aceste păreri s-au schimbat când am devenit membră a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Am învățat că noi toți suntem copiii lui Dumnezeu și că am moștenit calități divine. Am înțeles acum că nu există nicio competiție cu privire la cine este mai deștept, mai bogat sau mai frumos. În ochii lui Dumnezeu, noi suntem toți egali și El este Cel care judecă - nu după trăsăturile noastre fizice, ci după supunerea și dorința noastră de a urma calea pe care El a stabilit-o. ■

Joan Azucena, Filipine

VEI LUCRA DUMINICA?

La 15 ani, am obținut o mărturie puternică despre Evanghelia lui Isus Hristos și m-am bucurat să mă alătur Bisericii. Atunci, lucram pentru a ajuta la întreținerea familiei mele. Nu după mult timp de la botezul meu, mi-am pierdut locul de muncă.

Trebuia să îmi găsesc un nou loc de muncă curând deoarece familia mea depindea de mine, dar la fiecare loc de muncă pentru care depuneam cerere una dintre cerințe era să lucrez duminică. Am refuzat multe locuri de muncă deoarece știam că duminică trebuia să fiu la Biserică (vezi D&L 59:9-10).

După două luni de căutări, tot nu găsisem un loc de muncă. Mama nu era membră a Bisericii și, deși credea în Dumnezeu, era foarte supărată că refuzasem atât de multe locuri de muncă.

Într-o noapte, s-a uitat la mine cu ochii în lacrimi și m-a întrebat: „De ce Dumnezeu lasă să ni se întâmple aceste lucruri când tu ești atât de credincios în a face ceea ce este drept?”

I-am răspuns: „Mamă, nu știu de ce ni se întâmplă aceste lucruri, dar știu că fac ceea ce este

drept și că Dumnezeu ne va binecuvânta pentru aceasta”.

În dimineața următoare, cineva mi-a oferit o sumă destul de mare pentru ca, timp de două zile, să mut o încărcătură grea de la o casă la alta. Munca a fost oboșitoare, dar când am primit banii, m-am dus direct acasă și am spus o rugăciune de mulțumire. Am găsit curând un loc de muncă bun care îmi oferea posibilitatea de a nu lucra duminică și de atunci n-am mai fost șomer.

Sunt bucuros că am ales să păstrez ziua de sabat sfântă. Sunt multe încercări în viață, dar știu că, dacă ne străduim să fim puternici în ciuda tuturor încercărilor, Domnul ne va binecuvânta. ■

Sahil Sharma, India

**Vârstnicul
Neil L. Andersen**
din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli

CUM SĂ FIȚI ÎNȚELEPȚI

În valul de informații din ziua de azi, avem nevoie disperată de înțelepciune – înțelepciune să **alegem** și să **discernem** cum să punem în aplicare ceea ce învățăm. Să ne amintim:

1. trebuie să căutăm înțelepciune;
2. înțelepciunea este multidimensională și are diferite mărimi și culori;
3. înțelepciunea dobândită de vreme aduce cu sine binecuvântări enorme;
4. înțelepciunea dobândită într-un anumit domeniu nu poate fi transmisă în altul;
5. înțelepciunea lumească, deși în multe cazuri are mare valoare, este și mai valoroasă atunci când se înclină cu umilință în fața înțelepciunii lui Dumnezeu.

Scripturile descriu două tipuri de înțelepciune: înțelepciunea lumii și înțelepciunea lui Dumnezeu. Înțelepciunea lumii are atât o latură pozitivă, cât și una negativă. În descrierea cea mai sumbră, ar putea fi prezentată ca fiind un adevăr parțial amestecat cu

inteligentă și manipulare, pentru a atinge scopuri egoiste și rele.

Mai există un alt tip de înțelepciune lumească care nu este atât de sinistru. De fapt, este foarte pozitivă. Această înțelepciune este dobândită în mod conștient prin **studiu, reflecție, observare și muncă grea**. Ea este foarte valoroasă și utilă în lucrurile pe care le facem. Oamenii buni și decenti o dobândesc prin experiențele trăite de-a lungul vieții.

Mai important, înțelepciunea care aduce succes în lume trebuie să fie dispusă să pășească în spatele înțelepciunii lui Dumnezeu și să nu creadă că o poate substitui.

Nu toată înțelepciunea este creată în mod egal. Trebuie să înțelegem că, atunci când există un conflict între înțelepciunea lumii și înțelepciunea lui Dumnezeu, noi trebuie **să ne supunem voința înțelepciunii lui Dumnezeu**.

Vă sugerez să luați în considerare problemele cu care vă confrunțați. Trasați o linie verticală pe mijlocul unei foi de hârtie. Întocmiți o listă cu înțelepciunea lumii în partea stângă și înțelepciunea lui Dumnezeu în partea dreaptă. Scrieți problemele care sunt în conflict una cu alta.

Ce alegeri veți face?

În secțiunea 45 din Doctrină și legăminte, în care se vorbește despre evenimentele premergătoare celei de a Doua Veniri a Salvatorului, Domnul spune, din nou, povestea celor zece fecioare și ne lasă aceste cuvinte:

„Pentru că, acei care sunt înțelepți, și au primit adevărul, și au primit Spiritul Sfânt pentru îndrumarea lor, și nu au fost înșelați – adevărat vă spun vouă,

ei nu vor fi doborâți și aruncați în foc, ci vor suporta ziua” (vezi D&L 45:57).

Să **căutăm înțelepciunea lui Dumnezeu**. Sunt multe lucruri despre înțelepciune pe care le putem învăța chiar acum. Vă promit că binecuvântările Domnului vor fi revărsate asupra dumneavoastră în timp ce căutați înțelepciune, înțelepciunea lui Dumnezeu. El este nerăbdător să împartă din înțelepciunea Sa cu noi. Și, dacă vom fi supuși, ne vom ruga și o vom căuta, ea va veni. ■

Dintr-o cuvântare rostită în cadrul unei ceremonii de absolvire desfășurată la Universitatea Brigham Young – Idaho în data de 10 aprilie 2009.

CUM AȚI PUS ÎN APLICARE ACEASTA?

„Sunt mereu doar două posibilități din care putem alege. Puteți alege ce doriți. Dar ar trebui să luați o decizie înțeleaptă. Pot spune că, a-L alege pe Domnul vă poate ajuta în fiecare zi și a avea Spiritul alături vă poate ajuta în orice situație. A alege partea greșită poate aduce un sentiment de tristețe, un sentiment care se va asemăna cu fericirea pentru un moment scurt dar, după aceea, veți vedea consecințele și veți regreta amar decizia luată. Stați de partea Domnului! Nu este întotdeauna ușor, dar merită!”

Samuel J., Austria

LA SUBIECT:

Este în regulă să merg la **dansuri**
sau **petreceri** unde știu că
lucruri rele se vor întâmpla, pentru
a fi un **bun exemplu**?

Întrebați-vă: „Ce fel de exemplu cred, cu adevărat, că voi oferi în această situație?”. Dacă intenționați să mergeți într-un loc unde ar putea să existe droguri sau alcool, îmbrăcăminte indecentă, muzică cu versuri sugestive sau dansuri indecente, cum veți arăta oamenilor cât de mult se pot distra fără aceste lucruri? La ce este probabil să se gândească oamenii din jurul dumneavoastră – „Nu este un exemplu foarte bun de credință și standarde?” sau „De ce a mai venit această persoană?”. În cele mai multe cazuri, veți fi un exemplu mult mai bun dacă nu mergeți deloc, pentru că nu v-ați expune în mod deliberat și cu bună știință ispitelor. ■

Cât de mare **influență**
are **Satana** asupra
gândurilor mele?

Tatăl nostru Ceresc Se asigură ca noi să avem libertatea morală de a alege, capacitatea de a alege binele sau răul. El nu ne va forța să facem bine și diavolul nu ne poate forța să facem rău (vezi *Învățăături ale președinților Bisericii. Joseph Smith* [2007], p. 225).

Deci, atunci când vine vorba de gândurile dumneavoastră, diavolul are atât de multă influență cât suntem noi dispuși să-i permitem. Profetul Joseph Smith a spus: „Satana nu ne poate atrage cu ademenirile sale decât dacă noi îi permitem și cedăm în

inimile noastre” (*Învățăături. Joseph Smith*, p. 225). El a mai spus: „Diavolul nu are nicio putere asupra noastră decât dacă îi permitem” (p. 214).

În plus, scripturile ne spun că „nu există nimeni altul în afară de Dumnezeu care să cunoască gândurile și intențiile inimii [dumneavoastră]” (D&L 6:16), deci, Satana nu știe, de fapt, ce gândiți. El poate doar să ispitească și să ademenească.

Dar dacă alegeți să le urmați, el câștigă o mai mare putere asupra dumneavoastră și ispitele devin mai puternice. În mod similar, dacă vă opuneți răului și alegeți binele, vei fi întăriți și binecuvântați. ■

O turmă și UN PĂSTOR

Un staul pentru o turmă de oi ne învață despre grija
Salvatorului pentru poporul Său.

Staulul din vechime

Ce este: un simplu Țarc, o încăpere cu pereți.

Scop: să protejeze o turmă de oi împotriva prădătorilor și hoților, în special noaptea.

Materiale și construcție: pietre, de obicei, cu plante cu spini plasate în partea superioară a pereților. Plantele cu spini groși au fost adesea folosite pentru a construi un gard pentru un staul improvizat temporar. Peșterile au fost folosite adesea ca staule, la intrare având pietre mici sau bariere formate din plante.

FAPTE DIN BIBLIE

- Oile erau foarte valoroase datorită cărnii, laptelui, grăsimii, lânii, pielii și coarnelor și erau animale de sacrificiu principale.
- În Israel, lupii, hienele, panterele și șacalii sunt printre prădătorii oilor. În timpurile străvechi, leii și urșii populau de asemenea, regiunea (vezi 1 Samuel 17:33-37).
- Păștorii foloseau un toiag pentru a conduce oile și o bară și o praștie pentru a le apăra.
- Păștorul își conducea oile la mâncare și apă pe timpul zilei (vezi Psalmii 23:1-2) și înapoi la stână seara. Păștorul își număra oile la întoarcere, căutându-le pe cele rătăcite dacă lipsea vreuna. Apoi, el se așeza în fața ușii de la stână pentru a le proteja.
- Isus Hristos își spunea Păștorul cel Bun (vezi Ioan 10:11-15) pentru că Și-a dat viața pentru noi. De asemenea, El S-a comparat cu ușa staulului (vezi Ioan 10:1-9) pentru că prin El noi primim hrană spirituală, odihnă, pace, salvare și exaltare.
- Apostolul Pavel a comparat Biserica cu o turmă de oi (vezi Faptele apostolilor 20:28).

ILUSTRATIE DE DAVID HABBEN; DETALIU DIN HRISTOS ȘI TĂVĂRUL BOGAT, DE HEINRICH HOFMANN

ALTE OI

Salvatorul a vorbit despre „alte oi... care nu sunt din staulul acesta” (Ioan 10:16), referindu-Se la nefiți și lamanți, care au fost separați de cei din casa lui Israel (vezi 3 Nefi 15:14-24). De asemenea, a vorbit de vizitarea triburilor pierdute ale lui Israel (vezi 3 Nefi 15:20; 16:1-3).

Ce putem învăța

Staulele sunt:

Locul în care se adună turma. Ca membrii ai Bisericii, suntem uniți prin credința și legămintele noastre, precum și prin adunările noastre. Președintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Președinție, ne-a învățat: „Bucuria unității, pe care [Tatăl Ceresc] dorește foarte mult să ne-o dea, nu este solitară. Noi trebuie să o căutăm și să fim demni de ea împreună cu ceilalți. Nu este surprinzător atunci că Dumnezeu ne îndeamnă să ne unim așa încât să ne poată binecuvânta. El dorește să ne adunăm în familii. El a stabilit ore de curs, episcopii și ramuri și a poruncit să ne întâlnim împreună deseori. În acele adunări, noi putem să ne rugăm și să muncim pentru unitatea care ne va aduce bucurie și va spori puterea noastră de slujire” („Uniți într-o inimă”, *Liahona*, nov. 2008, p. 69).

Un loc de siguranță și odihnă. În Isus Hristos, noi putem „găsi odihnă pentru sufletele [noastre]” (Matei 11:29). Biserica Lui este „[o] apărare, și... [un] refugiu” (D&L 115:6). Și, așa cum Boyd K. Packer, președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, ne-a învățat, „Găsim siguranță și protecție pentru noi... când onorăm legămintele pe care le-am făcut și prin simpla supunere, cerută celor care Îl urmează pe Hristos” („Aceste lucruri pe care le cunosc”, *Liahona*, mai 2013, p. 7).

Păziți de păstor Isus Hristos este Păștorul cel Bun care ne salvează. El a suferit și a murit pentru ca noi să putem învinge păcatul și moartea și să ne întoarcem la Tatăl nostru Ceresc. Pe măsură ce venim la Hristos și ne supunem poruncilor Lui, El ne binecuvântează, ne îndrumă și ne protejează, atât individual, cât și ca poporul Său de legământ. ■

„Cum pot ajunge să am destul curaj să vorbesc cu episcopul meu despre probleme sau îngrijorări?”

Puteți simți o neliniște în a vorbi cu episcopul vostru despre lucrurile cu care vă confrunțați și acest lucru este normal. Adesea, devenim neliniștiți înainte de a avea experiențe noi sau înainte de a vorbi cu un adult.

Dar episcopul vostru este chemat de Dumnezeu. El a fost chemat deoarece este un ucenic devotat a lui Isus Hristos. El va face tot ce îi stă în putință ca să fie blând și înțelegător. Scopul lui este de a vă ajuta să veniți la Salvator pentru a putea găsi pace. La început, v-ați putea simți jenați să vorbiți cu el despre întrebările sau păcatele voastre, dar el nu vă va desconsidera. De fapt, el va fi bucuros pentru că aveți o dorință de a vă perfecționa. Și el va păstra conversațiile cu voi confidențiale.

Nu trebuie să purtați poverile de unul singur. Episcopul vostru vă poate ajuta să găsiți răspunsuri la întrebări și, dacă este necesar, vă poate ajuta să vă pocăiți și să treceți peste sentimente de vină, de disperare sau de nevrednicie prin ispășirea lui Hristos.

În timp ce vorbiți cu episcopul vostru, veți simți dragostea sa față de voi. Deși el este responsabil pentru întreaga episcopie sau ramură, obiectivul lui principal este bunăstarea tinerelor fete și tinerilor băieți. El nu este deranjat atunci când îi cereți ajutorul.

Puteți să vă rugați Tatălui Ceresc pentru a primi tăria și curajul de a vorbi cu episcopul vostru. El l-a autorizat pe episcopul vostru să vă ajute și el este dornic să facă aceasta. Dacă mergeți la el cu inima deschisă și cu dorința de a fi mai buni, atunci când plecați din biroul lui vă veți simți mult mai bine decât înainte.

El nu vă va desconsidera

Episcopului din episcopia voastră îi este dată autoritatea de a vă ghida prin procesul pocăinței. Uneori, a apela la episcopul vostru este singura cale prin care vă puteți pocăi complet prin intermediul Salvatorului. Când am avut nevoie să vorbesc cu episcopul meu, el m-a ajutat să-L găesc pe Salvator și să trec peste cea mai mare durere pe care am avut-o vreodată. Episcopul vostru vrea să vă ajute. Chemarea lui este de a avea grijă de voi și, atunci când este nevoie să mergeți la el cu ceva anume, el nu vă va desconsidera.

Madison D., 18 ani, Utah, S.U.A

Episcopul vostru este dornic să vă ajute

Obişnuiam să mă simt incomod la interviuri, dar în cele din urmă am înțeles că episcopul meu era întotdeauna dornic să mă ajute să rezolv problemele mele. Aveți încredere în episcopul vostru; el este un păstor și episcopia este turma lui.

Jaime R., 19 ani, Cochabamba, Bolivia

El nu vă va trăda încrederea

Am ajuns să știu că episcopul este probabil cel mai demn de încredere adult de la care un adolescent poate cere ajutor. El nu v-ar trăda niciodată încrederea – tot ce-i împărtășiți rămâne confidențial. Uneori este foarte greu să vă împărtășiți problemele, dar vorbind față-n față cu cineva care vă iubește, ține la voi și vrea ce este cel mai bine pentru voi, face ca acest lucru să fie mult mai ușor.

Nicole S., 18 ani, Idaho, S.U.A.

Vă puteți baza pe el
Episcopul sau președintele vostru de ramură este un slujitor adevărat al Domnului.

Vă puteți baza pe el pentru îndrumare în timp ce căutați să fiți inspirați de Duhul Sfânt și de scripturi. Trebuie să înțelegeți că episcopul este acolo să vă ajute și că el este condus de Dumnezeu.

Stanislav R., 19 ani, Donețk, Ucraina

Amintiți-vă că el vă iubește

Dacă aveți ceva despre care vreți cu adevărat să discutați cu episcopul vostru, poate că ar fi mai ușor ca mai întâi să vorbiți cu el despre școală și despre alte lucruri generale. Dacă sunteți neliniștiți pentru că trebuie să vorbiți cu el despre probleme legate de pocăință, amintiți-vă doar că el vă iubește. Nu trebuie să vă neliniștiți cu privire la ce va gândi el despre voi, căci de ce ar privi de sus la voi pentru că vreți să fiți mai aproape de Hristos?

Ashley D., 17 ani, Arizona, S.U.A.

Rugați-vă ca să știți
Întrebați-vă de ce vă simțiți incomod să vorbiți cu episcopul vostru. Credeți că nu va putea să vă ajute să vă rezolvați problemele? Rugați-vă să știți că episcopul vă iubește și că a fost chemat să vă ajute.

Adam H., 13 ani, California, S.U.A.

Chiar și când faceți o greșală

Poate fi greu sau jenant să mărturisiți lucruri episcopului vostru, dar când ieșiți afară din acel birou, vă veți simți ușurați și veți ști că Tatăl Ceresc vă iubește. El vrea ca să fiți fericiți, chiar și când faceți o greșală.

Amanda W., 16 ani, Utah, S.U.A.

El este aici să vă ajute

Episcopul este păstorul episcopiei voastre. Amintiți-vă că el va face tot posibilul ca să vă ajute și că el are puterea lui Dumnezeu de partea lui. Dacă vă este teamă, puteți să vă rugați pentru a primi tăria de a putea vorbi cu episcopul vostru. La sfârșit, veți fi bucuroși că v-ați dus la el – pentru că va merita.

Samuel H., 14 ani, Idaho, S.U.A.

Pentru mai multe informații despre acest subiect, vezi C. Scott Grow, „De ce și ce anume trebuie să mărturisesc episcopului meu?”, Liahona, oct. 2013, p. 59.

ÎNCREDEȚI-VĂ ÎN EL

„Căutați să fiți sfătuiți de conducătorii preoției, mai ales

de episcopul vostru. El cunoaște standardele și știe ce să vă învețe. Căutați ocazii de a petrece timp cu el. Vă puteți aștepta de la el să vă adreseze întrebări directe, pătrunzătoare. Aveți încredere în el. Încredeți-vă în el. Rugați-l să vă ajute să înțelegeți la ce se așteaptă Domnul de la voi. Luați-vă angajamentul că veți trăi în conformitate cu standardele morale ale Bisericii. O relație însemnată cu un conducător adult este esențială ca să vă ajute să rămâneți curați din punct de vedere moral și demni.”

Vârșnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Purity Precedes Power”, Ensign, nov. 1990, p. 37.

ÎNTREBAREA VIITOARE

„Alții râd de mine la școală pentru că sunt SZU. Știu că trebuie să apăr ceea ce cred, dar este așa de greu! Cum pot să devin suficient de curajos pentru a le spune acelor oameni să înceteze?”

Trimiteti răspunsurile voastre și, dacă doriți, o poză cu rezoluție mare până la data de 1 mai 2015 la liahona@ldschurch.org sau prin poștă (vezi adresa la pagina 3).

Următoarele informații și permisiuni trebuie incluse în e-mailul sau scrisoarea voastră: (1) numele complet, (2) data nașterii, (3) episcopia sau ramura, (4) țărșul sau districtul, (5) acordul vostru scris și, dacă aveți sub 18 ani, acordul scris al părinților voștri (se acceptă prin e-mail) pentru a vă publica răspunsul și fotografia.

Răspunsurile pot fi corectate pentru a fi mai clare sau a se încadra în spațiul rubricii.

Ellie știa cine era eroul ei,
dar îi era frica să spună.

Cine este

Charlotte Mae Sheppard

Bazată pe o întâmplare adevărată

„Ascultă-ți mărturia, fii cinstit” (Cântece pentru copii, p. 80).

Neliniștită, Ellie își rodea unghia degetului mare. Domnișoara Fitz mergea printre rândurile de bănci adresând fiecărui elev în parte o întrebare.

„Cine este eroul tău?”, l-a întrebat domnișoara Fitz pe Jeremy.

Jeremy nu a mai stat pe gânduri. „Tatăl meu!”, a spus el cu mândrie.

ILUSTRAȚIE DE VALERIO FABBRETTI

eroul tău?

Domnișoara Fitz a zâmbit. „Și al tău, Sarah?”

Răspunsul ei a venit la fel de repede. „Abraham Lincoln.”

Ellie își simțea bătăile inimii în timp ce domnișoara Fitz continua să înainteze printre rândurile de elevi. Vorbiseră toată ziua despre eroi, iar acum fiecare trebuia să spună cine era eroul lor – în fața întregii clase!

Amber și Justin au spus că mamele lor erau eroinele lor. Walter a spus că al lui era bunicul său. Alți câțiva elevi au spus că al lor era un rege sau un președinte.

Mai rămăseseră doar câțiva elevi înainte ca domnișoara Fitz să ajungă la Ellie. Ea trebuia să se gândească la un erou – și să o facă rapid.

Rușinată, Ellie s-a uitat în jos la pantofii ei. Problema reală nu era să găsească un erou. Ea știa deja

cine era eroul ei. Era Isus Hristos. El îi vindecase pe cei bolnavi, îi înviase pe cei morți și plătitese prețul pentru păcatele tuturor. El a fost cel mai mare erou care a trăit vreodată! Ea era doar prea speriată să o spună.

Ellie a început să își roadă din nou unghia degetului mare la gândul de a spune întregii clase că Isus Hristos era eroul ei. Dacă Jeremy va râde de ea? Dacă Sarah și Amber vor vorbi în șoaptă despre ea în pauză?

Bineînțeles, ea știa că Isus Hristos era eroul ei. Dar acest lucru nu însemna și că toată lumea trebuia să știe.

Domnișoara Fitz s-a oprit exact în fața băncii lui Ellie și a zâmbit. „Cine este eroul tău, Ellie?”

Ellie a privit cu coada ochiului elevii de lângă ea și pe domnișoara Fitz. „Abraham Lincoln”, a șoptit ea.

Domnișoara Fitz a radiat de fericire. „Bine!” a spus ea în timp ce mergea la următorul elev de pe rând.

Imediat ce s-a îndepărtat de ea, Ellie a răsuflat ușurată. Ce bine că s-a terminat! Ultimul lucru de care avea nevoie era ca toți din clasă să știe că eroul ei era –

„Isus Hristos”, s-a auzit un glas.

Ellie a făcut ochii mari și a privit înapoi. Acolo – puțin mai în spate – stătea un băiețel cu părul ciufulit. Era slăbuț și timid și stătea tot timpul în spatele clasei. Ellie nici nu-i știa numele. Nu-și aducea aminte să-l fi auzit spunând vreun cuvânt – până acum.

Câțiva elevi și-au întors privirile și s-au uitat mirați la băiat, dar el nu le-a dat atenție. El doar s-a uitat în sus la domnișoara Fitz și a vorbit din nou. „Eroul meu este Isus Hristos.”

Domnișoara Fitz a zâmbit senin și a continuat să meargă printre rânduri. Dar Ellie s-a uitat la băiat cu uimire. Ei i-a fost frică să spună tuturor despre eroul ei, dar lui nu. El nici nu mergea la Biserica ei! Dar el știa cât de important era să fim exemple ale lui Isus Hristos, chiar și atunci când este greu.

Ellie i-a zâmbit băiatului. Nu îi va mai fi frică să spună cine este eroul ei. La urma urmei, acum ea avea doi. ■

Autoarea articolului locuiește în California, S.U.A.

Rugăciuni și catedrale

McKelle George

Bazată pe o întâmplare adevărată

„Sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

Dani a privit în sus, dar tot nu vedea partea de sus a frumoasei catedrale. Aici veneau oameni care aparțineau unei alte Biserici. Dani n-a înțeles de ce familia ei vizita această Biserică într-o zi de vineri, dar tatăl lui i-a spus că merg la o slujbă de seară.

„Ce este aceea?”, a întrebat Dani.

„Este o adunare unde oamenii cântă, citesc din scripturi și se roagă împreună”, a spus tatăl. „Ca o familie mare la sfârșitul zilei.”

Lui Dani i-a plăcut cum suna. Ea și cu familia ei erau în vizită în Anglia. Duminica trecută fuseseră într-o episcopie într-un oraș numit York. La Societatea Primară, toți copiii știau aceleași versete și cântece pe care Dani le știa. Ea știa că episcopia vizitată face parte din Biserica adevărată a lui Isus, la fel ca episcopia ei de acasă.

Dar această catedrală era foarte diferită de clădirile cu care ea era obișnuită. Ea a observat o masă mică plină cu lumânări. Dani s-a uitat la un băiat care aprindea o lumânare.

„De ce aprinzi lumânări?”, l-a întrebat Dani.

Băiatul a zâmbit. „Eu aprind o lumânare atunci când mă rog pentru lucruri speciale. Atâta timp cât flacăra arde, eu sper că rugăciunea

„Trebuie să-i iubim pe toți oamenii, să fim buni ascultători și să ne arătăm interesați de crezurile lor sincere”.

Vărstnicul Dallin H. Oaks, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Să-i iubim pe ceilalți și să trăim acceptând diferențele”, *Liahona*, nov. 2014, p. 26-27.

va continua să fie auzită de Dumnezeu.”

Lui Dani i se păreau ca lumânările obișnuite. Era puțin confuză, dar vroia să fie politicoasă. I-a zâmbit băiatului.

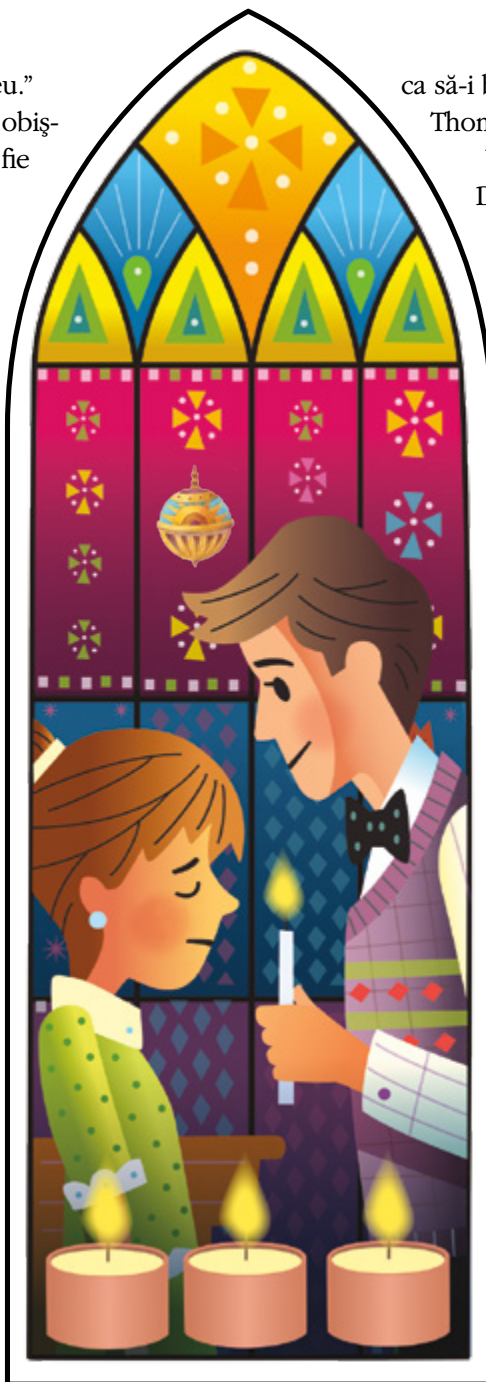
Dani s-a așezat cu familia sa și, la scurt timp, a început slujba. L-a văzut pe același băiat câteva rânduri mai departe. După care, și-a dat seama că nu știa niciunul dintre cântecele pe care le cântau ceilalți. Când se rugau, ei citeau dintr-o carte mică. Totul părea diferit față de lucrurile cu care era ea obișnuită.

Dar muzica era frumoasă, chiar dacă nu îi era cunoscută. Apoi, s-a ridicat un bărbat să citească din scripturi. El purta o sutană, în loc de costumul și cravata pe care le purta episcopul lui Dani. Dar, după ce a început să citească, Dani și-a dat seama că știa acea poveste! El citea despre Isus vindecându-i pe cei 10 leproși.

„Tată”, a șoptit Dani, „Îmi place această poveste”.

Tatăl a zâmbit. „Și mie.”

Apoi, bărbatul în sutană a spus o rugăciune. El s-a rugat ca Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei bolnavi și pe cei nevoiași. Așa cum a făcut-o și Dani! El, de asemenea, a cerut o binecuvântare specială pentru conducătorii Bisericii sale. Dani și-a adus aminte cum familia ei s-a rugat mereu Tatălui Ceresc

ca să-i binecuvânteze pe președintele Thomas S. Monson și pe consilierii lui.

Un sentiment plăcut a cuprins-o pe Dani. Ea știa că Tatăl Ceresc îi spunea că El îi iubea pe *toți* copiii Săi și că le auzea *toate* rugăciunile lor, chiar dacă ei mergeau la o biserică diferită și nu aveau plenitudinea Evangheliei.

În timp ce se ridicau să plece, tatăl și-a verificat telefonul. Părea trist în timp ce își citea mesajele. „A murit sora Monson”, a spus el. „Oh, nu!” Dani a spus o rugăciune scurtă în inima ei ca președintele Monson să fie bine.

„Sunteți bine?”, a întrebat cineva. Era băiatul de mai devreme. O auzise pe Dani și părea îngrijorat.

„A murit sora Monson”, a spus Dani. „Ea era soția profetului nostru, președintele Monson.”

„Îmi pare rău”, a spus el cu blândețe. „Voi aprinde o lumânare pentru el.”

Dani a zâmbit și i-a mulțumit. Ea se gândea că era drăguț din partea băiatului să spună o rugăciune specială pentru președintele Monson. Ea știa că Tatăl Ceresc va auzi rugăciunea pe care ea a spus-o în inima ei și, de asemenea, rugăciunea pe care a spus-o băiatul. ■

Autoarea articolului locuiește în Utah, S.U.A.

Vârstnicul Russell M. Nelson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli
Membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli sunt martori speciali ai lui Isus Hristos.

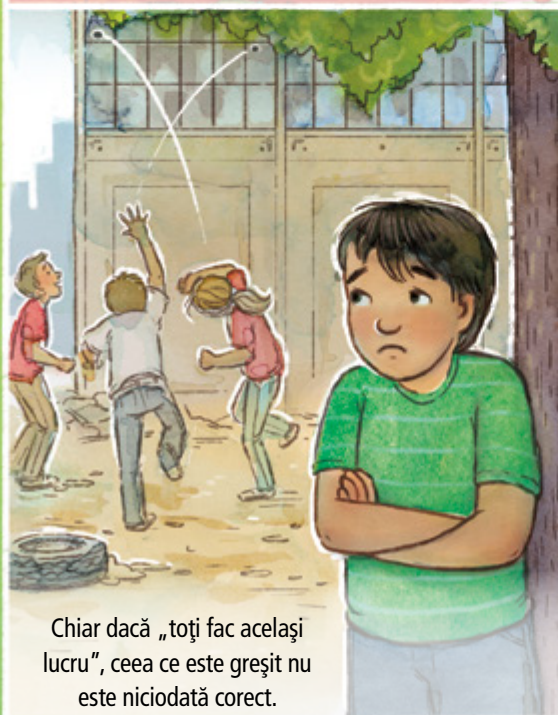
De ce este așa important să fim **SUPUȘI?**

Ținerea poruncilor... aduce cu sine binecuvântări de fiecare dată!

Încălcarea poruncilor... aduce cu sine pierderea binecuvântărilor de fiecare dată!

Chiar dacă „toți fac același lucru”, ceea ce este greșit nu este niciodată corect.

Când ne supunem lui Dumnezeu, noi ne arătăm credința.

„Aceasta este ziua
pe care a făcut-o
Domnul: să ne
bucurăm și să ne
veselim în ea!”

– Psalmii 118:24

ILUSTRATIE DE MATT SMITH

Isus vindecă un lepros

Erin Sanderson

Gândiți-vă la o perioadă în care ați fost bolnavi. A făcut cineva un lucru bun ca să vă ajute să vă simțiți mai bine?

În Noul Testament, citim despre cum a dat dovadă Isus Hristos de bunătate față de oameni care erau bolnavi. Într-o zi, un om cu o boală teribilă de piele, numită lepră, a mers la Isus. El știa că Isus avea puterea să vindece pe oricine era bolnav. El a crezut că Isus îl putea vindeca. Isus l-a atins pe lepros și i-a spus: „Fii curățit” (Marcu 1:41). Îndată ce Isus a spus aceasta, omul a fost vindecat.

Și noi putem pași pe urmele lui Isus fiind blânzi și iubitori față de cei bolnavi sau triști. ■

Autoarea articolului locuiește în Utah, S.U.A.

IDEI PENTRU CONVERSAȚII ÎN CADRUL FAMILIEI

Puteți folosi personajele din scripturi de pe pagina 74, ca să spuneți povestea din Marcu 1:40-42. Apoi, puteți citi din Iuda 1:22 și planui cum să aduceți, ca familie, o schimbare în viața cuiva. Poate că puteți să-i slujiți cuiva în secret!

Cântecul: „Să-mi spui povești despre Isus”
(*Cântece pentru copii*, p. 36).

Scripturi: Marcu 1:40-42

Prezentări video: accesați Biblevideos.org pentru a vedea materialele video: „Jesus Heals a Lame Man on the Sabbath” și „Jesus Heals a Man Born Blind”.

PĂȘIND PE URMELE LUI ISUS

Interpretați împreună cu familia dumneavoastră roluri despre cum puteți da dovadă de mai multă dragoste față de alții în aceste situații. Inventati și alte situații!

O familie nouă s-a mutat în cartierul tău.

Unii copii se poartă urât cu un alt copil la școală.

Cineva care nu cunoaște pe nimeni la Biserică vine la Societatea Primară.

Fratele tău mai mic sau sora ta mai mică nu are cu cine să se joace.

Bebelușul plânge și mama ta încearcă să pregătească cina.

O persoană din episcopia sau ramura ta este bolnavă și nu poate ieși din casă.

AFLĂ MAI MULTE: EVANGHELIILE

Noul Testament conține patru cărți speciale numite Evangheliile, care au fost scrise de câțiva ucenici ai lui Isus. Evangheliile ne spun întâmplări din timpul vieții lui Isus Hristos pe pământ. Povestea despre vindecarea leproșului se găsește în trei Evangheliile. Se găsește în Marcu 1:40-42 și, de asemenea, în Matei 8:2-4 și în Luca 5:12-14.

INDICII LEGATE DE SCRIPTURI: CĂUTAREA CUVINTE

În Marcu 1:41 este folosit cuvântul *milă*. Uneori sunt cuvinte grele în Biblie pe care s-ar putea să nu le înțelegeți. Pentru a vă fi de ajutor, când găsiți un cuvânt pe care nu îl înțelegeți, puteți folosi Ghidul pentru scripturi! De exemplu, puteți să căutați „milă” pentru a afla ce înseamnă și a găsi alte scripturi în care mai este folosit cuvântul. Ce alte cuvinte mai puteți găsi în povestirea despre Isus în care vindecă un om suferind de lepră?

Isus îi vindecă pe cei bolnavi

Marcu 1:40-42; Luca 4:38-40

Mulțime

Lipiți această pagină pe carton. Apoi, decupați personajele și lipiți-le pe bucăți mici de lemn sau de pungă de hârtie. Folosiți-le ca recuzită pentru a interpreta povestiri din Noul Testament. *Puteți tipări mai multe exemplare la liahona.lds.org.*

Isus Hristos

Lepros

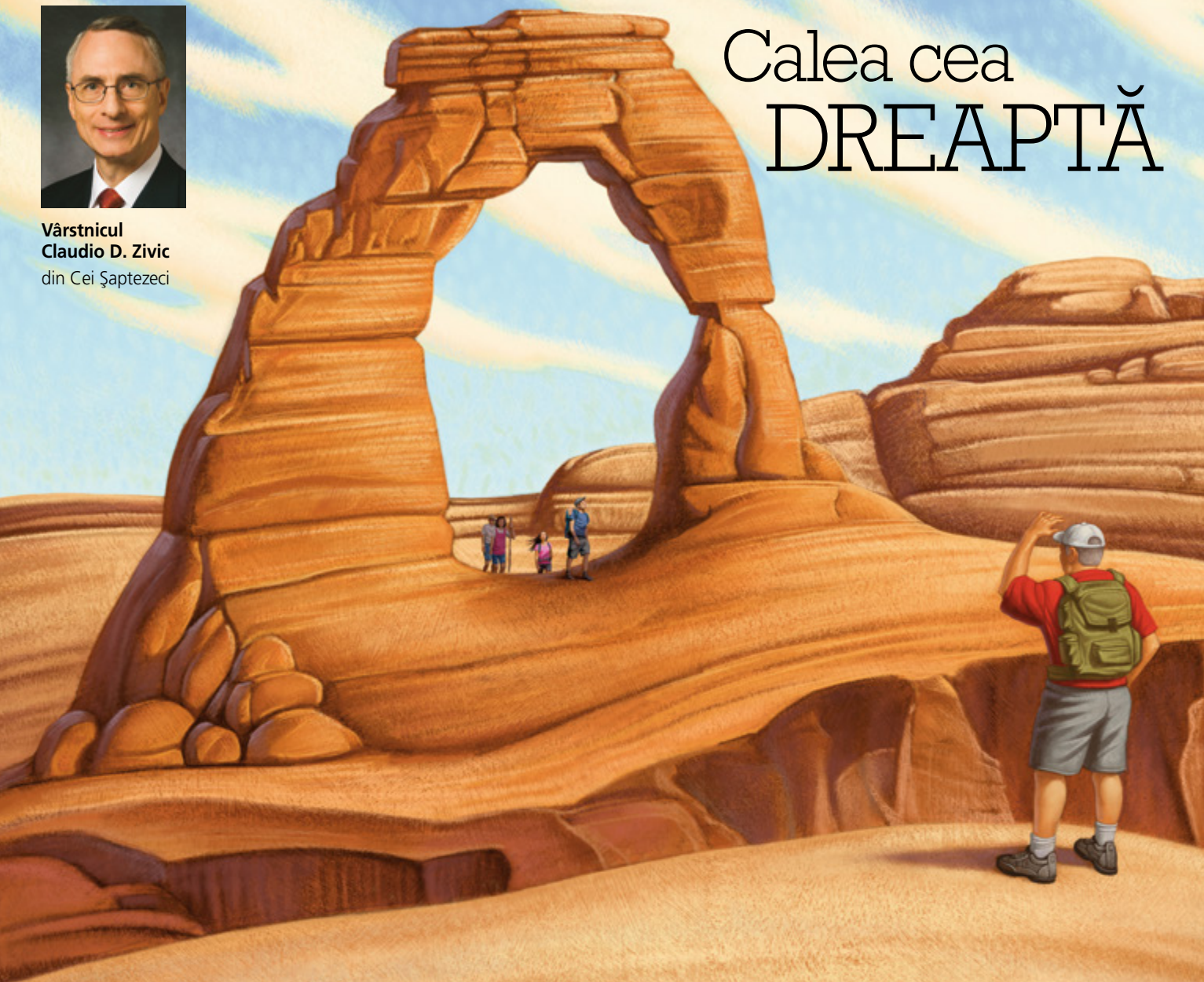

Soacra lui Petru

Vărstnicul
Claudio D. Zivic
din Cei Șaptezeci

Calea cea DREAPTĂ

„Auziți cuvintele Dumnezeuului care v-a făcut” (D&L 43:23).

În urmă cu câțiva ani am vizitat împreună cu familia mea Parcul național al arcadelor în Utah, S.U.A. Una dintre cele mai frumoase și faimoase arcade de acolo se numește Arcada delicată și noi am decis să urcăm pe munte pentru a ajunge la arcadă.

Am început cu mult entuziasm dar, după scurt timp, ceilalți au avut nevoie de odihnă. Am vrut să ajung acolo mai repede și am decis să continui de unul singur. Fără să fiu atent la cărarea pe care trebuia să o urmez, am mers după un bărbat care părea să știe calea.

Cărarea devenise mai dificil de urcat. Eram sigur că familia mea nu i-ar fi făcut față. Dintr-o dată am văzut Arcada delicată dar, spre surprinderea mea, nu puteam

ajunge la ea. Cărarea pe care o luasem nu ducea la arcadă.

Frustrat, m-am întors. Am așteptat nerăbdător până ce m-am întâlnit din nou cu grupul meu. Mi-au spus că au urmat semnele care arătau calea cea dreaptă și, cu puțină grijă și efort, au ajuns la Arcada delicată. Din nefericire, eu o luasem pe calea greșită. Ce lecție importantă învățasem!

Nu pierdeți din vedere cărarea voastră care duce la viață eternă alături de Tatăl vostru Ceresc. Urmați principiile și poruncile Evangheliei pe care le învățați și veți fi pe calea cea dreaptă pentru a trăi alături de El pentru totdeauna. ■

Din „Să nu alegem calea greșită”, Liahona, mai 2014, p. 39-41.

Eu știu că Isus mă iubește

Jane McBride Choate

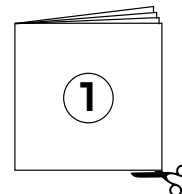
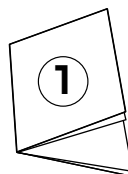
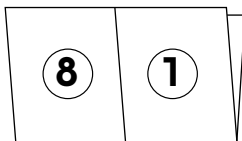
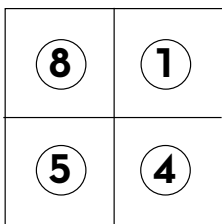
Bazată pe o întâmplare adevărată

Laney încerca din răsuputeri să fie pioasă la biserică. Dar era obosită și simțea că picioarele îi erau amorțite.

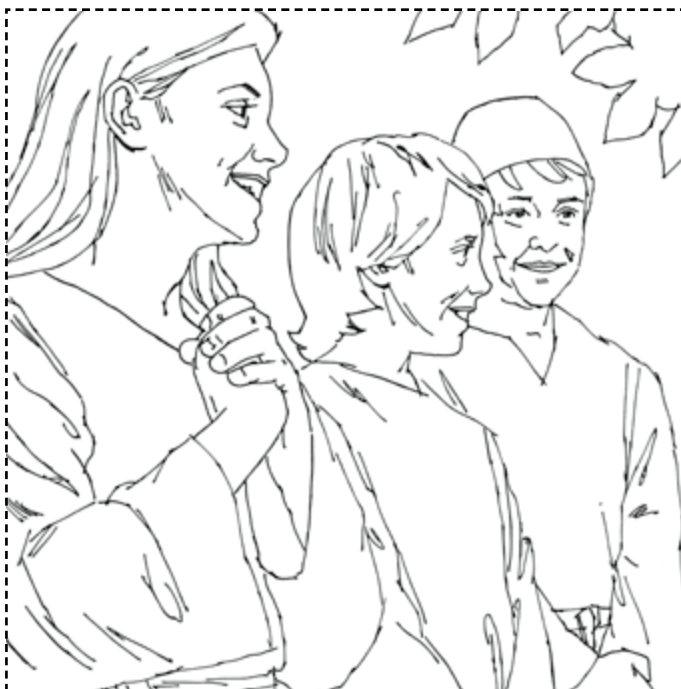

După ce s-a terminat administrarea împărtășaniei, Laney și-a deschis cartea despre Isus. A găsit ilustrația cu Isus alături de copilași. Aceasta a făcut-o să se simtă liniștită și fericită.

Povestirea Continuă pe pagina 79

1-Decupați

Cartea mea despre ISUS

8

*Eu știu că Salvatorul meu mă iubește
Tami Jeppson Creamer și Darena Bell*

1

4-Decupați

2-Împăturiți

5

*Nu L-am atins, lângă El nu am stat,
dar știu, Isus e-adevărat.*

4

*Dragostea ce-o avea pentru
cel mic mie, astăzi, mi-o dă.*

3-Împăturiți

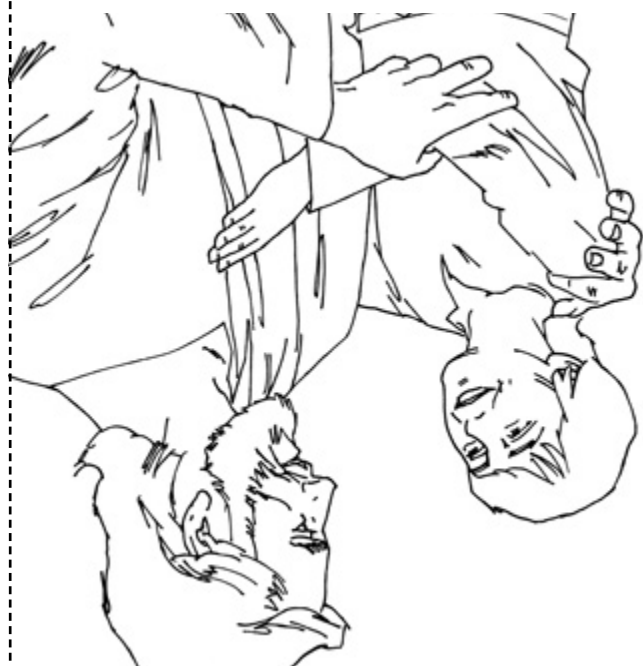
**Cu ani în urmă, într-un loc minunat,
Isus stătea lângă cei mici.**

2

**Inima Îi voi da. Eu știu
că am dragostea Sa.**

7

**I-a învățat și binecuvântat:
Cu chipul înlăcrimat.**

3

**Trăiește, știu!
Credincios Îl voi urma.**

6

Împăturiți

Împăturiți

După ce s-a terminat adunarea de împărtășanie, Laney și-a întrebat mama: „De ce este mai ușor să fiu pioasă atunci când mă uit în cartea mea despre Isus?”

„Cred că deoarece îți amintește cât de mult te iubește Isus”, a spus mama.

Laney a dat din cap aprobator. „Crezi că Isus știe că și eu Îl iubesc?”, a întrebat ea.

Mama a îmbrățișat-o pe Laney. „Da, sunt sigură că știe.” ■

Autoarea articolului locuiește în Colorado, S.U.A.

În această lună se împlinesc 100 de ani de când Prima Președinție a încurajat membrii să țină seara în familie. Următorul fragment este luat dintr-o scrisoare a Primei Președinții anunțând seara în familie. A fost scrisă în aprilie 1915 și tipărită în Improvement Era în iunie 1915 (paginile 733-734). Ortografia și punctuația au fost standardizate.

Dragi frați și surori,
Noi îi sfătuim pe sfinții din zilele din urmă să acorde o mai mare atenție poruncii Domnului din Doctrină și legăminte, secțiunea 68:

„Și din nou, dacă sunt părinți care au copii în Sion... care nu îi învață, când au opt ani, să înțeleagă doctrina pocăinței, a credinței în Hristos, Fiul Dumnezeului cel Viu, și a botezului și a darului Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor, păcatul va fi asupra capetelor părinților...

Și ei îi vor învăța, de asemenea, pe copiii lor să se roage și să umble în dreptate înaintea Domnului” [vezi D&L 68:25-28].

Copiii Sionului trebuie să țină mai bine porunca Domnului dată Israelului din vechime și reiterată sfinților din zilele din urmă:

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău” [Exodul 20:12].

Aceste revelații se aplică foarte mult sfinților din zilele din urmă și este necesar ca tații și mamele din această Biserică să predea și să pună în practică aceste porunci în căminele lor.

În acest scop, vă sfătuim și vă îndemnăm să începeți desfășurarea unei „seri în familie” în întreaga Biserică; în cadrul lor, tații și mamele își pot aduna acasă, în jurul lor, băieții și fetele lor, și îi pot învăța cuvântul Domnului.

100 DE ANI DE seri în familie

Astfel, ei vor putea învăța mai din plin nevoile și cerințele din cadrul familiilor lor, în același timp familiarizându-se mai bine, atât ei, cât și copiii lor, cu principiile Evangheliei lui Isus Hristos. Această seară în familie trebuie dedicată rugăciunii, intonării de imnuri, cântece, muzicii instrumentale, citirii scripturilor, subiectelor legate de familie, predării principiilor Evangheliei și problemelor etice ale vieții, precum și îndatoririlor și obligațiilor copiilor față de părinți, cămin, Biserică, societate și

națiune. Pentru copiii mai mici puteți include activități potrivite, cântece, povestiri și jocuri. Se pot servi gustări care pot fi preparate în cămin.

Formalitatea și rigiditatea trebuie evitate în mod constant și toată familia trebuie să fie implicată în desfășurarea activităților.

Aceste întâlniri vor oferi ocazii de a se exprima sentimente de încredere reciprocă între părinți și copii, între frați și surori și va oferi ocazia ca părinții să avertizeze, să îndemne și să-și sfătuiască băieții și fetele. Aceste întâlniri vor oferi ocazia ca băieții și fetele să-și cinstească tatăl și mama și să-și arate aprecierea pentru binecuvântările primite în cămin, ca astfel promisiunea Domnului făcută pentru ei să fie cu adevărat împlinită și ca viețile lor să fie lungi și fericite ...

Noi... încurajăm tinerii să rămână acasă în acea seară și să-și folosească energia pentru a o face instructivă, profitabilă și interesantă.

Dacă sfinții se supun acestui sfat, promitem că vor primi mari binecuvântări. Dragostea în casă și supunerea față de părinți vor crește. Credința va crește în inimile tinerilor lui Israel și ei vor dobândi putere pentru a lupta împotriva influențelor rele și ispitelor care îi înconjoară.

Frații dumneavoastră,
JOSEPH F. SMITH
ANTHON H. LUND
CHARLES W. PENROSE
Prima Președinție ■

CUGETĂRI

Cum pot să fac ca seara în familie să devină o prioritate?

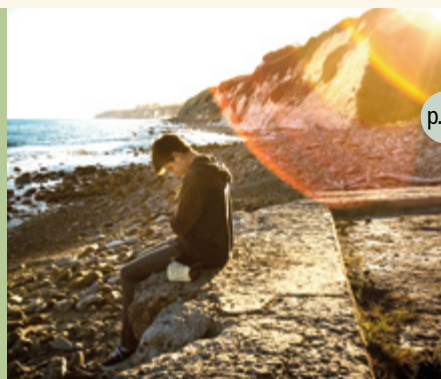
„În timp ce depuneți efort pentru a vă întări familia și susține pacea, amintiți-vă... seara în familie săptămânală. Aveți grijă să nu faceți din seara în familie doar o chestiune de ultim moment după o zi plină. Decideți ca, în fiecare seară de luni, membrii familiei dumneavoastră să fie acasă, pentru a petrece timp împreună. Nu permiteți ca obligațiile de serviciu, evenimentele sportive, activitățile extrașcolare, temele pentru acasă sau orice altceva să devină mai importante decât timpul pe care îl petreceți acasă, împreună cu familia dumneavoastră. Felul în care petreceți acea seară este mai puțin important decât timpul investit. Evanghelia trebuie predicată atât direct, cât și indirect. Faceți din acest lucru o experiență însemnată pentru fiecare membru al familiei.”

De asemenea, în acest număr

PENTRU TINERI ADULȚI

MERGI ÎNAINTE CU **credință**

Aceste patru cugetări din viața lui Nefi pot să vă dea încredere în deciziile pe care le luați.

p.44

PENTRU TINERI

p.50

DATORITĂ LUI **JOSEPH**

Cum s-a schimbat viața dumneavoastră datorită profetului Joseph Smith? Reflecțați la aceste șase moduri.

PENTRU COPII

EU ȘTIU CĂ ISUS MĂ IUBEȘTE

Faceți-vă propria broșură, ca să vă ajute să rămâneți pioși pe durata adunărilor Bisericii.

p.76

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMA